SHAKESPEARE

BURADAYDI

SHAKESPEARE BURADAYDI

HAMZA ALİ KORKMAZ

“Ya, aslında yanılıyorsa? Ya, gayet sıradan bir yazgıya sahip sıradan biri olarak yaratılmışsa?”
Tatar Çölü

7 Nisan Perşembe

Sınıfın en önündeki sıranın üstünde otururken kollarını iki yana açtı, gözleriyle sınıfı taradı. Sonra kollarını indirip ellerini önünde kenetledi. "Evet... bu sizinle son dersimizdi. Umarım derslerimiz size yararlı olmuştur," sınıftan bir homurtu yükseldi. Ben de Cihan Hoca’nın bu sözlerine anlam veremedim.

“Ama hocam, daha dönemin ortasındayız,” dedi önlerden biri.

“Evet hocam, daha vizeler bile başlamadı. Sizden öğrenecek çok şeyimiz var,” dedi bir diğeri.

“Benden sonra gelecek hocanızı işlediklerimiz hakkında bilgilendirdim. Hesapta olmayan durumlar ne yazık ki hayatın kendisi. Ama sizinle öyküye dair ne varsa değindik; gerçek öyküyü gösterdim derslerimizde. Sizlerin geleceğin başarılı yazarları, yönetmenleri olacağınıza eminim. Çıkabilirsiniz.”

Bu kadar kısa bir sürede bu kadar bağlandığım birinin ağzından dökülen ayrılık sözcüklerine ne tepki vereceğimi bilemedim. İlk dersinden bu yana sınıfta kurduğu otorite, ben dâhil, bütün öğrencilerin beynine kazınmıştı; ona olan saygımız, şaşkınlığımız ve hüznümüze baskın geldi.

Kısa bir anlığına göz göze de geldik ama Cihan Hoca hızla gözlerini benden kaçırdı. Kaçırdığı gözlerinde herhangi bir duygu belirtisi de yoktu. Masadan kalkıp kürsüye doğru ilerledi. Meraklı gözlerle birbirlerine

bakan öğrencilerin arasından yükselen fısıltılara kapanan kitap ve defterlerin sesleri karıştı.

“Yekta, Bilge, Ahmet, Zeynep... Hakan siz kalın.” Kürsüden yükselen ses Cihan Hoca’nındı. Sesin geldiği tarafa başımı çevirdim ve tekrar göz göze geldik. “Ve tabii ki Shakespeare, sen de kal lütfen.”

İsmi söylenenler dışında herkes sınıftan ayrıldı. Kürsünün etrafında toplanıp Cihan Hoca’nın eşyalarını çantaya koyuşunu izledik. Gözlerim dalgalı sarı saçlarını kulağının arkasına doğru alan Bilge’ye doğru kaydı. İlk gördüğüm, tanımaya başladığım andan itibaren dikkatimi cezbetmişti. Hırslı, azimli ve ismi gibi derya denizdi. Hemen her derste yaptığı konuşmalarda çeşitli yazarlardan alıntılar yapıyor; görüşlerini, yorumlarını ünlü düşünürlere atıflarla destekliyordu. Şimdi de hocanın her bir hareketini sanki dünyanın en önemli işini yapıyormuş gibi dikkatle takip ediyordu. Renkli gözlerindeki parlayış, içindeki azmin dışarı yansıması gibiydi.

Zeynep, iki eliyle kucağındaki kitaplara sarılmış, sanki bedenen burada ama ruhen başka yerdeydi. Zeynep’i daha yakından tanırdım. Sınıfa ilk geldiğimde tanıştığım birkaç kişiden biriydi. Sessiz, içine kapanık bir yapısı vardı. Aramızın iyi olması da bu yüzden biraz zaman aldı. İyice birbirimize ısındıktan sonra, sanırım birkaç ay geçti, bu yeni taşındığım şehri bana gezdiren de o oldu ve soğuk tavırları yavaş yavaş kayboldu. Kötü zamanlarda gittiği, kaçmak istediğinde sığındığı yerlere bile beni götürmekten çekinmedi. Onun sayesinde çok güzel bir gün batımı izleme noktası, tadı damağımdan hiç gitmeyen bir salepçi, sıcak ve bol malzemeli bir dilim pizzacı keşfettim. İçinde binlerce kitap bulunan bir sahafıysa bütün bu yerleri bana gösterirken beraber keşfettik. Aslında yaşadığı şehirdeki birçok yeri bildiği halde bu sahafı bilmemesi bana inandırıcı gelmedi. Sanırım ikimizin keşfettiği bir yerin anılarımız arasında

olmasını istedi. Hediye ettiği kitapla da bunu unutulmaz kıldı.

"Sizi çağırmamın sebebini aslında hepiniz biliyorsunuz." Bu sözler üzerine gözlerimi dalıp gittiğim Zeynep'ten alıp Cihan Hoca'ya çevirdim. "Hepiniz derslerimde görmek istediğim resmi çizdiniz. Sorduğum sorulara, açtığım konulara yerinde cevaplar verdiniz, duymak istediğim... öğrendiğinizi gösteren cevaplar."

"Ben de mi hocam?" Sırıtarak soruyu soran Yekta'ydı.

"Evet sen de Yekta, her ne kadar çoğu zaman aklın bir karış havada olsa da sen de." İlk derslerimizden bu yana çok nadir gördüğüm gülümsemesiyle Cihan Hoca bizleri süzdü.

"Sizleri bu akşam evime davet etmek istiyorum. Hem çoğunuz burada ailesinden uzakta, güzel bir akşam yemeğine hasret kalmıştır. Sizlerin özel bir vedayı hak ettiğini düşündüm."

Şaşkınlık ve övgülerin verdiği mutlulukla diğerlerine bakındım. Herkes teklifi başıyla onayladı. "O zaman, sizleri akşam bekliyorum." Ceketini üstüne geçirip çantasını alan Cihan Hoca, kapıya doğru ilerledi. Bilge arkasından hareketlendi. "Ben adresi öğrenirim. Kantinde konuşuruz."

Zeynep'le merdivenlerden inip kantine yöneldik. Ahmet hızlı adımlarla yanımızdan geçip gitti. Onunla ilk başlarda aramız iyiydi ama anlayamadığım bir sebeple soğuduk. İlk önce o mu başlattı yoksa ben mi bilemiyorum. Ders aralarında aynı masada bulunursak hep birbirimizden en uzağa oturmak gibi bir adet edindik. Kısa siyah saçlı, çukur gözlü zayıfça bir oğlandı.

Kantinin önünde Zeynep'e döndüm, "Sen bahçeye çık istersen, ben kantinden alır gelirim. Kahve, çay?"

"Sütlü kahve."

Başımla onaylayıp sıraya doğru yöneldim. Kantin piknik masalarına benzer, çay markasının bağışladığı iki sarı masa, hemen her kantinin olmazsa olmazı beş altı

sıradan plastik masa ve sandalyelerden oluşuyordu. Sıra beklediğimden hızlı ilerledi ve elimde kahvelerle bahçe kapısından çıkıp sağ köşede oturan Zeynep'e doğru yürümeye başladım. Rüzgârda siyah saçları dalgalanıyor, gözleri tek bir noktaya odaklanmış ifadesiz bir yüzle yine düşünceleri içinde seyahat ediyordu. Hafif rüzgârlı bir öğleden sonraydı. Fakültenin önündeki yoldan kulağında kulaklık, gözlerinde siyah kemik gözlük, kıvırcık saçlı eleman gözleri elindeki telefonda yürüyordu, onun ters istikametine üzerinde yeşil tişört, altında mavi kot, kaykay üzerinde başka bir öğrenci duraklara doğru gözden kayboldu.

"Su yine tam kaynamamış," gözleriyle onayladı Zeynep, masaya bıraktığım bardağı önüne çekip iki eliyle sardı. Ben de onun karşısına, yola bakan tarafa oturdum. Onunla tanışana kadar bulunduğum ortamlarda en sessiz, düşünceli, dalgın kişi ben olurdum. Her nedense kalabalık ortamları sevmez, yapmacık kalıp sözlerden hoşlanmaz, konuşmaktan çok hayal kurmayı tercih ederdim. Sorulan sorularaysa küçük bir gülümsemeyle sonlanan kısa cevaplar verirdim. Özellikle karşımdakinin nasıl olduğunu merak etmediğim halde nasıl olduğunu sormak, hayatı üzerine konuşmak, dün nerede ne yaptığını dinlemek bana saçma diyemem ama gereksiz gelirdi. Zeynep'le bu kadar iyi anlaşmamız da birbirimize bu kadar benzeyişimizdendi. O benim için çok yakın bir dost haline gelmişti. Öyledir ya zaten, konuşmadan da bir şeyler yapmadan da yan yana olabildiğin kişi gerçek arkadaşındır. Hiçbir beklentim yoktu ondan, birbirimizi olduğumuz gibi kabullendik.

Birden gözüm yoldan yukarı doğru devam eden kıza doğru kaydı. Yürüyüşü, kıyafetleri, vücudu, boyu… Hepsini dikkatle inceledim.

"Artık onu unutman gerektiğini biliyorsun değil mi?" dedi benim baktığım tarafa bakan Zeynep, sesinde sitem vardı.

“İçinde onun olmadığı bir düşüncem yok ki. Hem bunu sen mi söylüyorsun Zeynep, ben en azından sana birçok şeyi anlattım. Ama sen tek kelime bile etmedin,” Zeynep elindeki kahveden birkaç yudum aldı.

“Ondan kilometrelerce uzaktasın, onun önündeki yoldan yukarı geçme ihtimali yok, ama hala-”

“Ama hala acaba o mu diye bakıyorum.” Bakışlarımı elimdeki kahve bardağına indirdim, elindeki oyuncağın sağını soluna kurcalayan çocuk gibi bardağı kendi etrafında birkaç kere döndürdüm. “Sanki… sanki ona benzeyen her kişiyi o sanmamın sebebi-”

“O olsun istemen.”

İstemsizce başımı salladım. Zeynep’in gözleri elindeki kahveye doğru kaydı, “Ama sırf ondan uzak olmak için buraya geldin, sırf onu bir daha görmemek için, sırf onunla karşılaşmamak için.”

“Neden bilmiyorum,” yutkundum, “birinin kolunda onunkine benzeyen bir saat gördüğümde hemen o aklıma geliyor. Onunla izlediğimiz filme rastlayınca anılar canlanıyor, onun parfümüne benzer bir koku aldığımda zihnimde yüzü, elleri beliriyor. Ondan ne kadar uzağa gitsem de hayalinden kurtulamıyorum.”

“Ne yani, hayatın boyunca onu mu bekleyeceksin?” dedi sertçe.

“Aslında sevgisini, ona olan sevgimi unuttum. Ama bu sevgiyle beraber sanki sevmeyi de unuttum. Sadece eli, yüzü, kolları, saçları… Onu son gördüğüm hali zihnimin köşesinde bekçi gibi bekliyor. Onu unutmaya çalıştıkça silmeye çalıştığım bir boya lekesi gibi daha fazla dağıtıyorum,” başımı ona doğru çevirdim. “Neden soruyorsun bunları?”

Kahveden birkaç yudum aldı, “Çok kötü değil,” dedi ve başını masaya ilk geldiğimde baktığı tarafa çevirdi.

“Hocayı mı düşünüyordun?” İfadesiz bir yüzle bana baktı. “Cihan Hoca’yı mı düşünüyordun, kahvelerle gelirken dalıp gitmiştin?”

“Ondan bu kadar erken ayrılmak istemezdim, hayat, öykü ve sinema hakkında çok şey konuştuk,” diyerek ceketinin fermuarını yukarı çekti, “daha önce düşünmediğim, bağlantı kuramadığım birçok şey. Şimdiye kadar hiçbir hocanın dersine bu kadar kendimi vermemiştim. Ama evini göreceğim, hayatını daha yakından tanıyacağım için çok üzgün değilim. Hem belki neden gittiğini de öğreniriz.”

Arkamdan gülme sesleri duyuldu. Başımı çevirdiğimde seslerin yan yana bize doğru gelen Yekta ve Ahmet’ten geldiğini gördüm. Arkalarından da Bilge ve Hakan geliyordu. Benim baktığımı fark edince Ahmet gülmeyi kesti, Yekta sanki onun yerine de gülüyormuş gibi sırıtarak masaya oturdu.

“Kahvaltıyı poğaça çayla geçirmiştim, üstüne öğle yemeği de kaçtı. Var ya şu yemek ilaç gibi geldi ilaç,” dedi Yekta ve cebinden çıkardığı sigara paketini masaya fırlattı. Ahmet bana en uzak sandalyede yerini aldı. Bilge ve Hakan yanıma oturdu. Kısa bir sessizlik ardından ilk söze giren Hakan oldu.

“Sizce neden bıraktı dersi?” dedi.

“Özel üniversiteden teklif aldı belki, iyi bir maaş,” dedi Bilge.

“Cihan Hoca’nın para için böyle bir şey yapacağını sanmıyorum,” dedim araya girerek.

“İnsan para için neler yapmaz be!” dedi Yekta, ağzından çıkan sigara dumanını mesaj yazdığı telefona doğru üfledi.

“Bir hediye alalım diyorum,” dedi Bilge.

“Ben kitap diye düşündüm,” diye devam etti Hakan sakallarını kaşıyarak.

“Bir şişe şarap, kırmızı…” Yekta, sağ elindeki parmakları birleştirip dudağına götürdü, “sanat ruhlu adam, bayılacaktır,” yalandan bir öpücük kondurdu.

Gevşek herife hiç kanım ısınmadı. Her konuda boş yapmada, laubali laubali konuşmada üzerine yok. İşi

gücü kız peşinde koşmak, ona buna yaranmak. Neden burada, Cihan Hoca onu niye seçti anlayabilmiş değilim. Evet, bazen benim de aklıma gelmeyen cevaplar verdiği, bakış açıları sunduğu oldu. Oldu ama en az onun kadar da boş konuştu. Boş yaparak yemeği de berbat edecek. Yine de katlanmaktan başka çare yok.

Rüzgâr kuvvetini arttırdı. Mavi gökyüzü yerini kızıl manzaraya bıraktı. Kızıllığını batmakta olan güneşten alan bulutlar güneye doğru hareketine devam etti. Bahçe tenhalaştı. Giderek fakültenin arkasına doğru çekilen güneş bizi gölgede bıraktı. Önümdeki yoldan, dersten çıkan öğrenciler gruplar halinde duraktan tarafa yürüdüler. Kimileri aralarında şakalaşıyor, kimileri somurtuyor, kimleri kulağında kulaklık, bedenini müziğin peşinden sürüklüyordu. Başında saç bandı, üzerinde mavi spor ceket olan kısa saçlı kız, bisikletiyle yemekhaneye giden yolu yarıladı. Kantinin kedisi, son selamını veren güneşin şerit halinde vurduğu köşede, yeni kalkılan sıcak sandalyeye kurulup mayıştı, kuyruğunu başından tarafa uzatıp gözlerini kapadı.

Bakışlarım sandalyedeki kedide donuklaştı. Mutluluğu erişilemeyecek kadar uzak bildiğimiz için onu her anlamda uzakta arıyoruz: zaman, mesafe… Başka bir şehirde, başka bir ülkede aradığımız huzura, mutluluğa erişeceğimizi düşünüyoruz. Bugün değil ama belki seneye, belki mezun olunca, belki evlenince. Ve uzun zaman önce de kaybettiğimizi düşünüyoruz: büyümeye başladığımızda, çocukluğun masum hayatı yerini büyüklerin acımasız dünyasına bıraktığı yıllarda, artık sislerin arasından silüet halinde, belli belirsiz görünen geçmişimizde. Ben de öyle olacağına inandım. Uzaklaşınca beni üzen ne varsa geride kalacağını düşündüm. Ama nereye gidersem gideyim arabanın arkasına bağlanmış tenekeler gibi arkamdan sürüklendi hepsi. Nereye gidersem benimle geldiler. Nereye gidersem gideyim, hep içimdeydiler. Evet, bugün kötü

ama yarın daha iyi olacak dedim, sonra bahara, sonra seneye... Oysa mutluluğa, sandalyede uyuklayan kediyi izleyerek erişebilirdik belki de, hafif rüzgârda sallanan ağaç dallarının arasındaydı, huzurla içilen birkaç bardak çayda, o anı yaşamakta gizliydi. Sevdiğin müziğin seni alıp götürdüğü karanlık kuytularındaydı. Yani o andaydı ve sana bir o kadar da yakındı. İnsanın yaşadığı tek an olan o "anda." Geçmiş geçmişte kaldı, gelecekse belirsiz, yaşanılan tek an bu "an."

Keşke bu söylediklerim düşündüğüm kadar basit olsa. Bildiklerime inanabilsem kolayca, ikna edebilsem kendimi. Ama geldiğim nokta, beni üzen ne varsa kilometrelerce uzakta bırakıp hiç bilmediğim bu yabancı şehre kaçmak oldu. Bugünden ümidimi kaybedip yarına güvenmek, bir şeyler olmasını, tekrar mutlu olmayı beklemek, her şeyin düzeleceğine inanmak oldu.

Bilge ve Hakan'a dönüp "'Yeni Hayat'" dedim, "Orhan Pamuk'un 'Yeni Hayat'ını hediye edelim."

Rüzgârın kaldırdığı yakasını düzelten Bilge, Hakan'a baktı. Zeynep'in bana döndürdüğü yüzünde parlayan gözler vardı. Ahmet başıyla onayladı. Yekta'nın ilgisi mesajlaştığı kızdaydı. Öne doğru eğilip "O zaman 'Yeni Hayat'" dedim.

"Her gerçek her kulağa göre değildir."
Gülün Adı

10 Şubat Perşembe

Sanki en uzun uykudan uyanmış gibiydim. Üstümde tadı damağımda kalan öğle yemeği sonrası uyuşukluğu vardı. Yemekhanede yemeği yalnız yemiştim. Hemen ön masamda sınıftan simaen tanıdığım birkaç kişi vardı. Belki yemek tanışmak için iyi bir bahane olabilirdi, ama içimden gelmedi. Yemekten sonra doğruca sınıfa yol aldım.

Sınıfı büyük pencereler aydınlatıyordu, güneye ve doğuya bakan büyük pencereler... Sınıf, fakültenin birinci katında, kantinin üstündeydi. Pencereler fakültenin önüne ve yandaki Edebiyat Fakültesine bakıyordu. Sınıfa gelir gelmez başımı masaya koydum ve belli ki uzun zaman uyumuşum. Belki bir, bir buçuk saat kadar sürmüştü. Şimdi gözlerimi bu bana en uzunuymuş gibi gelen, çok keyifli ve derin olduğundan olsa gerek, uykumdan araladım, gerinerek ve esneyerek sınıfı kolaçan etmeye koyuldum. Hemen herkes sınıftaydı, açık kapının önünde de birkaç kişi ayakta muhabbet ediyordu. Aniden öğrencilerin arasından üzerinde siyah takımla kırklı yaşlarında bir adam çıkıp sınıfa girdi. Bir elinde ısırılmış kırmızı sulu bir elma ve diğerinde de siyah çanta vardı. Kürsüye doğru ilerledi. Laklak eden öğrenciler yeni hocanın arkasından geldiler. Yeni hocanın adı, kendinden önce ulaşmıştı. Başka bir üniversiteden bu sene başında gelmişti. Hatta o kadar yeniydi ki daha önce ders programında Güler Hoca'nın ismi varken, iki gün önce liste güncellendi ve yeni hocanın ismi dersin adının altındaki yerini aldı. Gerçi benim için Güler Hoca da yabancıydı. Geçen dönem de dersime girmemişti. Sadece

kaydımı buraya alırken, sanırım ağustos veya eylül, tanışıp ayaküstü laflamıştım.

Patlayan cam sesiyle irkildim. En ön sıradaki kısa saçlı kız cam su şişesini düşürmüş, şişe tuzla buz olmuştu. Dikkat ettiğim şeyse, herkes sesin geldiği tarafa döndüğü halde, hocanın hiçbir şey yokmuş gibi çantasından çıkardığı kitapları kürsüyü bırakmasıydı. Sonra kürsüden kızın masasına doğru yaklaştı.

"Her şey olacağına varır, dert etme," dedi tekdüze ses tonuyla. "Eski bir dostum, ne yaşarsam yaşayayım her şey olacağına varır diye söylerdi. Su akar yolunu bulur. Bir şeyin yok ya?"

Kız hayır anlamında başını salladı. Yüzü bembeyazdı, düşen suyu tutmaya yeltenen eli havada asılı kalmıştı. Sınıfta kimseden çıt çıkmadı, bir tablo misali donakalmıştı herkes. Hoca arkasını döndü, kürsüye bıraktığı kalemi aldı, tahtaya alt alta iki cümle yazdı.

Herkes sadece benimle konuşacak
Herkes sadece dersle ilgilenecek

Kalemi kürsüye geri bıraktı. "Adım Cihan, yazdığım kurallara uyarsanız, ki uyacaksınız, hiç sıkıntı yaşamayız. Bu iki altın kural dersi en iyi şekilde işlememizi sağlayacak. Zamanla birbirimizi tanırız nasıl olsa. Hadi başlayalım."

Ne kasıntı herif diye düşündüm, ayrıca ürkütücü. Sınıfın en arkasındaki beni bile neredeyse yerimden zıplatacak, ki onun dibinde oldu, sese küçük bir tepki dahi vermedi. Üstüne, buz gibi bir ses tonuyla belki de en beklenmeyecek birkaç sözcük dökülüverdi ağzından.

Elmadan bir ısırık daha alıp çöpe attı. Ellerini cebine soktu. Sınıfın sahnesi, kürsünün sol çaprazında dikildi. "Şimdiye kadar kaç kişi kitap okudu, elleri göreyim." Sınıftan bir uğultu yükseldi. Şaşkın bakışlarla öğrenciler birbirlerini süzdü. Önlerden biri söz aldı.

“Yani, bir kitap dahi okuyan-”

“Evet, kitap okumuş olmak için bir kitap yeterli.”

Sınıftaki herkes elini kaldırdı.

“Peki, aramızda düzenli kitap okuyan kaç kişi var? Eller.”

Birkaç kişi dışında herkes ellerini kaldırdı. “Peki, kaç kişi okuduğu kitaplarda bilmediği olayları, kelimeleri, tarihleri... Yani bilmediği ne varsa araştırıp öğrendi?” Ben, Bilge ve Zeynep dışında kimse elini kaldırmadı. Cihan Hoca tek tek üçümüzün de gözlerine baktı. Sonra sınıfa döndü. Kısa bir an sessizlik oldu, daha yüksek bir ses tonuyla devam etti. “Siz şimdiye kadar kitap falan okumadınız, sadece kitap bitirdiniz. Yazılan kitaplarda, sizin alanınız senaryo metinleri de dâhil olmak üzere, geçen her bir adın, tarihin, tarihi olayın orada olmasının bir sebebi vardır. Karakterlerin isimleri… Sahnenin, olayın geçtiği kafenin, caddenin ismi önem taşır. Hatta kimi zaman çok büyük önem taşır. Bunların hepsi bir bütünün parçalarıdır. Ve yazılanı tam anlamıyla anlamanız için bunları bilmeniz gereklidir. Bilmediğiniz ne varsa o an araştırıp öğrenmeniz gerekir.

Yazar, senaryo yazarı, yönetmen hemen hemen her şeyi bilmelidir. Az veya çok her konuda bilgisi olmalı. Üretme, farklı parçaları anlamlı bir zeminde bir araya getirme işidir. Bu farklı gibi görünen parçaların aralarındaki uyumu görme ve ortaya anlamlı bir bütün çıkarma işidir. Bu üretimin kalitesini hayal gücünüz ve azminiz belirler. Ne kadar çok farklı parça ortak bir zeminde anlam bulursa özgünlük de o kadar yakalanır.”

Sağ elini cebinden çıkarıp içini tavana doğru çevirdi. “Özgünlük... Özgünlük bizim nihai hedefimizdir. Ressam da olsanız, besteci de olsanız, heykeltıraş da olsanız, amacınız özgünlüğü yakalamaktır. Ressam belki kullandığı perspektifle, belki oluşturduğu kompozisyonla ya da kullandığı renklerle özgünlüğün peşinde koşar. İdealindeki resim için çabalar. Senaryoda, öyküde bizim

malzememiz ise karakterdir, olaydır, olay örgüsüdür, asıl anlatmak istediğimiz şey olan alt metindir. Yazarın amacı bunu elde etmek için çalışmak ve hayal gücünün onu sürüklediği diyarlarda saraya hapsedilmiş 'özgünlük' isimli prensesi, kaleminin gücüyle özgürlüğe kavuşturmaktır."

Sınıf büyülenmişti. Gözler pürdikkat Cihan Hoca'daydı. Sözleri, tonlaması, beden dili, kendinden emin duruşu… sınıfı mest etmişti. Elimi kaldırdım.

"Hocam, alt metinle özgünlük yakalamaktan bahsettiniz. Shakespeare Sone 59'da Vaiz'e atıfta bulunarak güneşin altında yeni bir şey yok, der."

"Yeni bir şey yoksa… Yoksa dönüp dolaşıp geldik mi aynı yere?"

Başımla onayladım, "Madem güneşin altında söylenmeyen söz kalmadı, alt metinde özgünlüğü nasıl yakalarız?"

Cihan Hoca kollarını önünde kavuşturdu. Başını yukarıya kaldırdı. Gözlerinin ucuyla doğruca gözlerime baktı. Bakışlarında insanı delip geçen bir kuvvet vardı. Bakışları beni, arkamdaki pencereyi, şehri çevreleyen dağları delip geçiyor, sonsuzlukta kayboluyordu. Ama sanki duruşu, savunmaya geçen bir insan duruşu değildi. Hiç beklemediği bir anda, hiç beklemediği bir kişiden, üniversite ikinci sınıf öğrencisinden gelen bu çıkış saygısını kazanmamı sağlamıştı. Ya da hayatımda yiyeceğim en büyük azarlardan biri koltuğuna yaslanmış son sürat üzerime geliyordu.

"Aşk, ayrılık, ölüm, ölümsüzlük arayışı, iyinin ve kötünün savaşı, sınıf mücadelesi, güç ve para, tanrı ve insan... Bunlar yüzyıllardır işleniyor. Evet, güneşin altında söylenmeyen söz kalmadı. Ancak bizim yakalamak istediğimiz özgünlük, bu kavramları el alış tarzımızla alakalı. Yarattığımız karakterin alt metinle ilişkisinde, inşa ettiğimiz olay örgüsünün alt metinle olan bağında yatıyor amaçladığımız özgünlük. İlk

inanışlarımızda, dinlerde, mitlerde hemen hepsi işlendi. Ama günümüzde insanlar hala bu kavramların farklı ve başarılı yorumlarıyla hikâye açlıklarını doyuruyor. Ateş başında oturup yıldızlara bakarak hikâyeler uyduran insanın, bugün de bir şeylere inanmaya ihtiyacı var."

Gözlerini kısarak hafifçe başını salladı. Dediklerinde itiraz edebileceğim tek nokta yoktu. Arkasını dönüp kürsüden üç kitap aldı. Camı kıran kızın masasına bıraktı. "Bu kitapları incelemeniz için size bırakıyorum. İstediğiniz birini alıp dersi takip edebilirsiniz. Bunlar sizin için rehber kitaplar olacak. Toplu alırsanız daha uyguna gelir."

Cihan Hoca hiçbir şey demeden kapıya yönelip çıktı. Çıkar çıkmaz herkes yanındakiyle konuşmaya başladı. Sınıfı daha önce hiç böyle görmemiştim. Yüzlerinde benimle aynı duyguları yaşadıklarını belli eden ifadeler vardı. Bu kadar net ve yerinde konuşan bir hocaya daha önce rastlamadım. Sorduğum sorunun hedefini düşününce, yani kafam yerine gelince, yutkundum. Genelde anlattıklarıyla zıtlaşan soruları, otoritelerine bir saldırı olarak görüp sertçe karşılık verirdi hocalar. Nadiren de geçiştirme yoluna gider, konu başka tarafa çekilir ve sizin sorunuz buhar olup uçardı. Meraklı gözler arada bana doğru dönüp tekrar çevriliyordu. Bakışlar üzerine bir kez daha yutkundum. Umarım dersin geri kalanında üzerime oynamaz. Üniversitede öğrendiğim bir numaralı kural asla hocaya ters gitmeydi. Çünkü takabilirdi ve takarsa üniversite hiç bitmezdi. Bu kuralı aklımdan çıkarmasam iyi olacak.

Sınıfa elinde çekpasla orta yaşlarda temizlikçi kadın geldi. Cam kırıntılarını temizledi. Hızlıca işini bitirip çıktı. Hemen arkasından Cihan Hoca sınıfa girdi. Hocanın girmesiyle fısıldaşmalar kesildi.

Alın çizgileri çok belirgindi. Kendinden emin bir ifadesi vardı. Takımının kesimi, kullanılan kumaş ilk görüşte size mesajı veriyordu: Zevk sahibiydi!

İncelemeye bıraktığı kitaplar sınıfın diğer ucuna ulaşmıştı. Eliyle kitapların getirilmesini işaret etti. Sarı kapaklı kitabın sayfalarını hızlıca çevirdi. Sanki yaptığı her hareket, kurduğu her cümle, kullandığı her mimik planlıydı. Bir sayfada durakladı. Cam şişeyi kıran kıza uzattı, "Oku bakalım."

Sakince kitabı aldı ve sabit ses tonuyla okuduğu iki cümle ile beni sıkmayı başardı. Pencereye döndüm. Kış aylarındaydık. Geldiğim şehir, sanırım şanslı olduğum birkaç nadir konudan biri, kışı çok hafif geçiriyordu. Parlak, açık, rüzgârsız, sakin, sevgiyle sarıp sarmalayan… Yaşadığı için insanın şanslı hissedeceği bir gündü. Uzun zamandır bu duyguyu kaybetmiştim. O günden sonra böyle hissetmeyi unutmuşum. Eski bir dost olmasa tanımakta güçlük çekerdim herhalde.

Bir kuş sürüsü gökyüzünde belirdi. Siyah bir bez parçası gibi dalgalanarak daireler çizdi. Uzaklaştı, geri geldi, kıvrıldı, genişledi, döndü dolaştı. Her bir kuş büyük yekpare bir canlının uzvu gibiydi. Birdi, bütündü. Eşgüdümlü hareketinden taviz vermiyordu. Ama onlarca kuştan oluşan bu yaratık, özgürdü! Gökyüzünün engel tanımayan maviliğinde canı istediği yöne uzuyor, bazen bir ok gibi fırlıyor, bazen bir bayrak gibi aynı nokta etrafında salınıyordu.

Bu havalarda bir şey var, insanı mutlu etmeye yetiyor. Aksine kasvetli, karanlık, gri-siyah, tehditkâr havalar sıkıyor, bunaltıyor, dünyanızı demirden bir perde gibi kısıtlıyordu. İçinizdeki hüznün timsali karanlık, sanki semada vücut buluyor, kendini hatırlatıyordu. Konuşmaktan haz etmediğin biri gibi yolun başında beliriyor, elini sallayarak pişkin pişkin sırıtıyor, yönünü değiştirdikçe tekrar tekrar karşına çıkıyordu.

"Kısa bir ara verelim," dedi Cihan Hoca, dalıp gittiğim semadan beni alıp sınıfa geri getirdi sözleri, "ama aradan önce buraya iki kişi istiyorum." Eliyle, Bilge'yi işaret etti. Sanki kendisinin seçileceğini önceden biliyormuş

gibi birden yerinden fırlayıp hocanın yanına gitti o da. “Az önce Shakespeare’den alıntı yapan arkadaş, sen de gel.” Korktuğum başıma gelmişti. Daha ilk dersten ters gidersem olacağı buydu. İnsanların bana gülmesinden, benimle eğlemesinden nefret ederdim. Vücut ısımın yükseldiğini hissedebiliyordum, kesin yüzüm de kızarmıştı. Küçük adımlarla hocaya doğru yaklaştım. Ama attığım her adımın emirlerime karşı gelip geri gitmesi, küsmüş küçük bir çocuk gibi koşarak uzaklaşması için neler vermezdim. Sanki her hareketimde normal olmayan bir şeyler varmış gibi hissediyordum. Yetmiş kişinin gözü benim üstümdeydi. Cihan Hoca, Bilge’yi sınıfa döndürdü. “Şimdi bileğinin dışını alnına koy, başını pencereye çevir. Dizini hafif kır.” Bilge’nin yüzünde küçük küçük çizgiler belirdi, gözlerini kıstı. Denileni, yanlış yapmaktan çekinirmiş gibi dikkatlice yerine getirdi. Hoca bana döndü. “İşte nazlı sevgilin, sözlerinle kalbine gir, ikna et.”

“Nasıl?” dedim yüzümü buruşturarak. Sınıftan sinirimi bozan kahkahalar yükseldi.

“Hadi bakalım.” Kalbim küt küt atıyordu. “Bence tek dizinin üstüne çökmen çok teatral olur. İki elinle de nazlı sevgilinin boştaki elini tut.” Çekine çekine diz çöktüm, elini tuttum. Belki çok sakin görünüyordu ama eli alev gibiydi. Onu da stres basmıştı. Ağzımdan sözcükler istemsizce dökülmeye başladı.

“Senin yüzünden kalemimde canlanan hayatları... sen hiç bilmeyeceksin. Aşkınla… aşkınla hayat bulacak her bir neferin. Rüyalar güzel... uyanmak olmasın isterdim. Nereye baksam gördüğüm... hep son halin, hep sensin.” Konuşmaya başlamamla birlikte kahkahalar yerini sessizliğe bıraktı. Sınıf, duvarlar, zaman girdaba kapılıp yukarı çekildi. Griden bir fon her yeri kuşattı. Daha önce sadece bir defa böyle durmuştum. Onunlaydım. Sevdiğim şiirin en vurucu mısralarını ezberlemiştim. Ona okudum. Gülümsedi. Öptüm dudaklarından, sarıldım.

“Bu da mı Shakespeare’den?” Dünya geri geldi. Griden sis dağıldı. Sınıf, duvarlar, zaman gökten aşağı düştü.

“Hayır… Ben… Şu an-”

“Sana ait?”

Başımı salladım. Şaşırma ve memnuniyeti ifade eden kıvrımlar yüzünde belirdi. Gözlerini kıstı. Elini omuzuma koydu. “Senin adın neydi? Ya da dur söyleme. Bundan sonra sana Shakespeare diyeceğim.”

“Zaman, insanları değiştirmekte akıl ve mantıktan daha kuvvetlidir.”
Sağduyu

7 Nisan Perşembe

Karanlık bir ormanda buldum kendimi. Altı kişi sıkış tepiş Cihan Hoca’nın evine gidiyorduk. Şoför koltuğunda Yekta vardı. Onun yanındaki koltukta da Bilge ve Zeynep. Ben Yekta’nın arkasındaydım, Hakan benim yanımda, en sağda Ahmet. Yine birbirimizden olabildiğince uzağa oturmuştuk.

Yola çıkalı iki saat kadar olmuştu, şehrin dışına çıkalı da bir saat kadar. “Verdiği adres doğru mu?” dedi Hakan, “baksana çok var mı daha?”

“Karnım aç olmasa çoktan dönmüştüm.” dedi Yekta bezmiş ses tonuyla, “bir saatlik mesafe dedi şu meret,” navigasyona vurdu. “Sonra güzergâh yenilendi dedi, bir şeyler saçmaladı. Bilge, baksana şu adrese.” Bilge, kucağındaki hediyemizi dizlerinin arasına koydu, cebinden telefonunu çıkardı, bir telefona, bir navigasyona baktı.

“Hocanın dediği adres bu. İşte aldığım not.”

Yekta derin bir iç çekti. “Hocasının da yemeğinin de...” deyip sertçe vitesi geçirdi.

Yol gerçekten uzamıştı. İlerledikçe de bozuluyor, daralıyordu. Son yarım saattir de iyice tenhalaştı. Tek tük birkaç araba dışında ne birine ne de bir şeye rastladık: yalnızca arabanın titrek ışığının aydınlattığı yol ve ağaçlar.

Bu gece dolunay vardı. Gecenin karanlığında belli belirsiz görünen bulutlar, dolunayın hizasına yaklaştıkça önce belirginleşiyor, sonra koyu griye, daha sonra da beyazla gri arası bir renge bürünüyordu. Dolunayın önünde arzı endam eden kortej, ondan uzaklaştıkça koyulaşıyor, karanlıkta seçilmez oluyordu.

Rüzgârın şiddetini arttırmasıyla araba savrulmaya başladı. İçerinin baskın havasına ve başımın ağrısına daha fazla dayanamayıp camı ucundan açtım. Aralıktan süzülen rüzgâr saçlarımı havalandırdı, yüzümü yalanıp arabanın içine doldu.

Rüzgârın ıslık gibi öten sesine verdim kulaklarımı, sadece onu düşünmek istedim, içimde bir boşluk hissi uyandı aniden…

Güneşin batıdaki dağların arkasında kaybolmasıyla renklerini kaybeden ağaçlar, daralan yolumuzun etrafını aşılması mümkün olmayan duvarlar gibi sarmıştı; karanlıkta bir ve bütün görünüyorlardı, geçilmesi imkânsız.

Kaybolmaktan çok korkuyordum. Ve bir de kaybetmekten. Çünkü kaybettiği şeye dönüşür insan. Kaybettiğini bulmak için aranır durur. Olabileceği yerlerde dolanır. Daha önce bıraktığı yerleri yoklar. Bulamayınca sinirlenir, talan eder ne varsa. Kaldırır atar her şeyi, altına bakar belki bir ihtimal diye… O kadar çok etrafında dolanır ki onu bulmak için, onu o kadar çok arar ki artık “ona” dönüşür. Gündüzü odur, gecesi odur. Kafasının içini kurtçuk gibi kemirir: “Nerede, nerede?” Gitgide büyür zihninde, yediği odur, içtiği odur. Her bulduğunda onu arar ya da her aradığında onu bulur… bulmak ister.

Sonra siniri yatışır. Kurtçuk kemirebildiğini kemirmiştir. Şişmiş, kocaman bir irine benzer artık. Arayıştaki o istek, arzu kaybolur. Kaybedilmiştir, gitmiştir. Artık yoktur. Olan olmuştur. Yemekler eskilerine benzemeye başlar ama asla aynısı olmaz. Kaybedilişin verdiği huzursuzluk karşında oturmuş seni izler. Kaşığı her ağzına götürdüğünde "onu" hatırlatır. Sadece görmezden gelmeyi öğrenirsin. Gittiğin her yerde, üzerinde kahverengi takım elbise, elleri cebinde, yanında salına salına yürür. Arada, elini tıraşsız suratına götürür, kaşır. Kirli gömleğinin bağrı açıktır. Başı öndedir.

Kurtçuk ölmüştür. İrin patlamış, pislik etrafa saçılmıştır. Yavaş yavaş söner derisi, buruşur, morarır. Sonra çürür, ayrışır. Toza döner, toprağa karışır arta kalanlar. Böyle gitmeyeceğini anlarsın, içinde bir yerlerde biri kulağına fısıldar: Devam et. Yeni düşünceler, arzular, doğmaya başlar zihninde. Ama her biri, o toz zerreciklerinden barındırır içinde. Her bir düşüncede ondan bir parça vardır. Hiçbir şey ondan önceki gibi olmaz.

Sağ önümde, camda Zeynep'in yansımasını gördüm. Elini çenesine koymuş karanlık ormanı seyrediyordu. Acaba onun da aklından benim düşündüklerim mi geçiyordu? O da mı kaybolmuştu? Kaybettiğini ararken yoldan çıkmıştı? Zeynep'le konuşmalarımızın belli bir sınırı vardı. Kırmızı, sert, kesin çizgilerle çizilmiş bir sınır. Aşmaya yeltendiğimde, sınırı bekleyen gözleri, soğuk ses tonu, kıvrak zekâsı konuyu kestirip atardı. Her bir çabam sonuçsuz kalırdı. Onun pişmanlığını, üzüntüsünü dinlemek, acısını okumak istiyordum. Ben de her bir duygumu, pişmanlığımı ona açmadım tabii ama

şimdiye kadar kimseye anlatmadığım kadarını ona anlattım. Ondan da aynısını bekliyordum. Yoksa o da mı diğerleri gibiydi? İşitiyor ama dinlemiyor muydu? Ben onun için zaman geçirdiği diğer insanlardan farksız mıydım? Sadece günümüz dünyasının yapmacıklığında ona biçilen rolü mü oynuyordu benim gibi? Yalnız ona karşı tüm rollerimden çıkmıştım ben, sahnenin ışıklarından sıyrılmıştım! Aynı beni götürdüğü kaçış yerleri gibi, zihninin de kilitli köşelerini onunla paylaşmak istiyordum. Onu ve sakladığı ne varsa öğrenmek istiyordum. Tahminlerim vardı, onun gibi duygusal birinin bu hale düşmesinin sebebi aşk olmalıydı. Konuyu buraya ne zaman getirsem gözlerini benden kaçırırdı. Gerçi önsezilerimin ne kadar kuvvetsiz olduğunu en savunmasız halimle vurulduğumda anlamıştım. Bazılarında bir ışık yakalıyor, evet bu insan şudur ve şundan ibarettir diyordum. Ve haklı da çıkıyordum kimi zaman. Ama en iyi tanımam gereken kişilerde bozguna uğruyordum. Onları kafamda baştan yaratıyor ve yarattığıma sonsuz inanıyordum. Ayan beyan ortada olan hareketleri ıskalıyor, asla ama asla kusursuzluklarına tek leke dahi konduramıyordum. Hatamın cezası kesiliyor, ayağıma prangalar vuruluyor, iş işten çoktan geçmiş oluyordu. Karanlığın içinde o konduramadım her bir hareket, ateş böcekleri gibi ışık saçıyor, her bir ışık büyüyüp bir diğerine katılıyor, devasa bir yıldız gibi parlıyordu. O yıldız gözümü alınca ancak her bir hareket anlam kazanıyordu. İşte ancak o zaman aklım başıma geliyordu: Yanılmıştım.

Hafif aralık camdan öten böceklerin sesi duyuluyordu şimdi. Onların seslerine baykuş sesi de eşlik ediyordu kimi zaman. İçimin titrediğini, üşümeye başladığımı fark

ettim. Baş ağrımın üzerine bir de rüzgâr yersem rahatsızlanabilirdim. Veda yemeğini hasta geçirmeye niyetim yoktu. Camı kapattım.

Herkes sessizdi. Ahmet birkaç kelime dışında ses çıkarmamış, yol boyu telefonla oynamıştı, Hakan da öyle. Bilge sanırım aramızda en istekli kişiydi. Hocanın her bir hareketini izlediği ciddiyetle bir navigasyona bir yola bakıyordu sık sık. Ona hayrandı içten içe. Hissediyordum. Tavrından, hareketinden… Cihan Hoca ile konuşurken takındığı ses tonundan... Bilge'de bu vardı, kendini öne çıkarma, bildiğini gösterme. En iyi ödev onunki olmalıydı, en başarılı sunum ondan gelmeliydi. Ama Cihan Hoca'nın derslerinde daha bir istekli daha bir arzuluydu. Hocayı etkilemeye çalışıyordu her yaptığıyla.

Arabanın içinde ağır parfüm kokusu vardı. Papatyaya çok benzeyen koku Bilge'den geliyordu. Kantin sırasında birkaç kere önlü arkalı durmuştuk, aşinaydım kokuya. Başımın ağrıtan buydu sanırım. Evet, papatya kokusunu severdim ama iki saattir maruz kalmak bunaltıyordu.

Gözlerin Hakan'ın sallanan dizlerine kaydı. Hakan asker çocuğuydu. Giyimine kuşamına önem verir, havalı olmaya çalışırdı çoğunlukta. Derslerle çok ilgili gibi gözükmezdi ama notları iyiydi. Çocukluğu birçok şehirde geçmiş. Hemen hemen de her şehri gezmiş. Babası balıkçılığa meraklı biri olmalıydı. Profilindeki çoğu fotoğrafta, ellerinde yeni tuttukları balıkla poz veriyordu babasıyla. Fotoğrafçılıkla ilgilenirdi Hakan. Çok pahalı bir fotoğraf makinesi vardı. Video editleme de yapardı. Daha şimdiden, kamera, açılar, ışık… Hepsi hakkında bilgiliydi. Soru sorulmadan cevap vermeyen bir yapısı

vardı ama. Bulunduğum ortamdan duyduklarım ve profil sayfasında gördüklerim kadar tanıyordum onu.

Karşımızdan gelen tır hızla yanımızdan geçti. Yolun darlığından o kadar yakın geçti ki kolum dışarıda olsaydı alıp götürürdü. Onun geçmesiyle araba sarsılıp yalpaladı. Yekta okkalı bir küfür savurdu ki acı bir fren sesiyle öne savruldum. Bir şeye çarpmıştık! Kısa bir anlığına gördüğüm karaltı arabanın üstünden fırlayıp arkamıza doğru havalanmıştı. Yolun ortasında yan bir şekilde durduk, Bilge'nin kısa çığlığı kesildi. Herkes soluk soluğaydı! Ellerimizi öne siper etmiş halde beş saniye kadar donakaldık. Kimse konuşmadı, sonra herkes arabadan dışarı fırladı.

"İnsan değildi, insan değildi eminim!" dedi Yekta başı ellerinin arasında.

Ahmet, Hakan, ben fren izlerinin üzerinde on metre kadar, gözlerimiz karanlık yolda, geriye doğru yürüdük. Soluk alış verişimiz dizginlendi yavaş yavaş. Yarım dakika kadar oldu, yolda onu gördüm. Soluğu havaya karışan karaltı yolun ortasında yatıyordu. Hakan ve Ahmet'e elimle işaret ettim. Küçük adımlarla yanına yaklaştık.

Yerde yatan karaltının boynuzları vardı. Ahmet önce yaklaşıp sonra iki adım geriye attı, titrediğini hissedebiliyordum. Hakan telefonun flaşını üzerine tuttu, yanına eğildik. Işığı başına çevirmesiyle göz bebekleri küçüldü. Boynuzunun sol tarafı ve iki ayağı kırılmıştı. Ağzının kenarında kan vardı. Birkaç damlası yerdeydi.

"Neymiş, yaşıyor mu?" diyerek yanımıza gelen Yekta can çekişen hayvanı görünce önce derin bir nefes aldı, şoktan anlamsız kelimeler mırıldandı. Başının kenarındaki elleri gözlerine doğru kaydı.

“Ne yapacağız?” dedi Hakan. Korkusu ve kazanın etkisi sesinin titremesinde kendini belli ediyordu.

“Bile… bilemiyorum. Bilmiyorum,” dedim. Kelimeler ağzımdan zorla çıkana kadar kendimi sakin sanıyordum. Yaralı hayvan yanımızda derin derin soluk alıyor, karnı inip çıkıyordu. Can çekişiyordu. Sebebi bizdik.

“Bilemezdim, göremezdim, o Allah’ın cezası tır!” diye bağırdı Yekta arkamızdan. Yanımıza geldi, eğildi. Yüzü kıpkırmızıydı. “Bir anda önüme atladı, göremezdim göremezdim! Ama frene bastım, bastım.”

Ellerini önlerinde sıkıca kavuşturmuş Bilge ve Zeynep arkamızda belirdi, yaralı hayvanı görür görmez elleri alınlarına gitti. Zeynep’in gözleri doldu.

“Yekta’yı götürün, bir çaresini buluruz, bulacağız.” dedim.

“Ambulans çağıralım, polis bir şey-” dedi Bilge.

“Cezası var,” dedi Ahmet, “büyük para cezası var.”

“Kurtulması zor, acısını dindirelim,” dedi Hakan kısık sesle.

Başımı salladım. Haklıydı, kurtulacak gibi değildi. Ayağa kalktık. Kızlara işaret ettim, etrafımızda dönüp duran Yekta’yı alıp arabaya götürdüler. Ahmet iki adım gerimizde duruyordu. Elimi yüzüme götürdüm; elim buz gibiydi. “Ne yapacağız?” dedim yüzü kireç gibi olan Hakan’a. Eminim benim yüzüm de öyleydi. Birkaç dakika yapılabilecekleri düşündük. Tam bir şeyler bulur gibi olduk, sonra işe yaramayacağını anladık. O anda sessizliği fark ettim, çıt çıkmıyordu. Kesik kesik hırıltılarla duyulan derin nefes alışlar susmuştu. Arkamı dönüp eğilmemle Hakan da aynısını yaptı. Hissettiğim şeyi anlamıştı. Alageyik ölmüştü. Elimi karnına koydum, kıpırtı yoktu. Havaya karışan nefesi artık durmuştu.

Hakan'la göz göze geldik. Konuşmadan kararımızı vermiştik, aslında kararı alageyik vermişti. Bacaklarından tutup yolun kenarına doğru sürükledik. Götürebildiğimiz kadar sık ağaçların arasına çektik. Üzerine kuru otlar, odun parçaları ve Hakan'ın ağaçtan kopardığı dalları örttük.

Vardı ve yok oldu. Biz oradan geçene kadar hayat dolu ağaçların arasında yaşamını sürdüren geyik artık yoktu. Suç bizde miydi yoksa onda mı? Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Kimileri için sadece küçük bir aksilikten ibaretti. Hatta çoğu insan durmazdı bile. Bir canlının hayatını istemeden de olsa alan araba bulunduğum için üzgündüm. Benim hiçbir hatam yoktu. Arabayı süren ben değildim. Ben arabada olmasam da o hayat yine sona erecekti. Peki benim içimdeki bu suçluluk duygusu da neyin nesiydi? Neden olanı olduğu gibi kabullenip yoluma devam edemiyordum? Otların altında cansız bir bedenden başka bir şey yoktu. Bu kadar basit. Peki, içimdeki bu anlamsız duygular neden vardı? Ancak bir çocuğun hissedeceği duygulardı bunlar. Ve büyüdüğü gibi içinden söküp atmalıydı. Büyüklerin dünyasında yeri yoktu, bir hayvanın hayatı üzerine düşünmeye değecek bir şey değildi. Ama ben düşünmeden edemiyordum.

Direksiyonun başına Hakan geçmişti kazadan sonra. Yüzlerin rengi normale dönmeye başlamıştı. Telefonlar cepten çıktı. Kazanın şoku gözlerden silindi. Hayat normale beklediğimden çok daha hızlı dönüvermişti.

Kısa bir süre daha devam ettik. Sık ağaçların arasından ışıklar demetleri belirdi önce. Solda kalan yükseltinin üzerindeki evin tüm pencereleri aydınlıktı. Bulunduğumuz yoldan eve doğru saptık. Geniş ve yüksek

demir parmaklığın önünde durduk. Navigasyon geldiğimizi gösteriyordu.

“Hocayı arasanıza,” dedi Hakan.

Bilge, Cihan Hoca’yı aradı. Demir kapı sarsılarak yana kaydı. Büyükçe bir bahçeye giriş yaptık. Devasa ev tüm görkemiyle önümüze serildi sonra. Gördüğüm kadarıyla beş katlıydı. Herkes evi daha dikkatli incelemek için başını öne doğru uzattı.

“Para için dersleri bıraktı demiştim ya, dediklerimi geri alıyorum,” dedi Bilge. Onun da beklentisini aşmıştı gördüklerimiz.

Ev gerçekten büyüktü! İlk gözüme çarpanlar taşın ve ahşabın göz alıcı uyumuydu. Gören herkese burada sonsuza kadar yaşayabilirim dedirtecek cinstendi. Bahçedeki antik dünyadan koparılıp getirilmiş gibi duran heykeller, evden gelen ışıklar altında, altın sarısı renge bürünmüştü. Evin arkasına doğru bakındığımda havuzu gördüm, önünde yan yana konulmuş iki şezlong vardı. Arabayı toprak yola park edip indik. Geniş bir veranda bizi karşıladı. Evin çift kanatlı kapısı yavaşça aralandı.

“İçeri girenler, dışarıda bırakın her umudu.”
İlahi Komedya

17 Şubat Perşembe

“Hişt Shakespeare!”

Arkamı döndüm. Gözlerinin ışıltısından coşkun mutluluğu anlaşılıyordu. Alışılmışın dışında, nadiren kendini gösteren neşe dolu Zeynep’ti bu. Geçen haftadan sonra adım birden tarihin tozlu yapraklarına karışmış, Shakespeare oluvermiştim. Sınıfta gerçek adımı söyleyen tek kişi kalmamıştı. Bunda üzüntü duyulacak, küplere binilecek bir taraf yoktu. Aksine göğüs kabartıcı bir unvandı. Tek sıkıntı ev savunmasız, en stresli anımda bana verilmiş olmasıydı. Shakespeare dendiğini duydukça birden o gerginlik dolu zamana ışınlanıyordum.

“Size de eğlence çıktı,” dedim sertçe.

“Sakin Shakespeare sakin. Aman dilerim sizden. Kılıcınızın ucunda can vermek değil niyetim.”

“Sözlere çalışılmış. Başka şey olsa-”

“Öyle demeyin soylu efendim, size yaraşır sözler bulmaya çalışmak en takdir edilesi çabadır. Bundan başka şeyle uğraşmak en külfetli cezaları gerektirir. Ama korku değil bana bu cümleleri kurduran... içimden geliyor bu övgü dolu sözler... inanın. Bu şerefi bana çok görmeyin.”

“Shakespeare benden çok sensin,” dedim. Güldü. Güldüm. Şakalaşarak merdiven basamaklarını çıktık, sınıfa girdik.

Zeynep, “Hocanla dersinin tek anını kaçırmamak için hızlıca geldim,” dedi ceketini çıkarırken.

“Nereden hocam oluyormuş?”

“İsim baban değil mi?”

Elimdeki neredeyse boş olan su şişesini ona fırlattım. Eliyle siper etti kendini. Her ne kadar bana oynasa da bu halinden memnundum. Gülmek güzeldi.

“Eminim atılacaksın yine,” dedi Zeynep.

“Alakası yok. Sessizim. Sakinim. Tek kelime yok. Bu sefer ağza alınmayacak bir isim de takabilir,” hayali fermuarı dudaklarımın üzerinden çektim.

Dersin başlama vaktine bir dakika kala, ağzına kadar dolu sınıfa, üzerinde lacivert takımıyla Cihan Hoca giriş yaptı. Elinde geçen haftaki siyah çantası vardı. Herkes saygıyla karışık ciddiyete büründü. Çantasını bir zanaatkâr titizliğiyle kürsüye bıraktı. İçinden birkaç kitap çıkardı. Simetri hastaları gibi çanta kürsünün üzerinde istediği konuma gelene kadar küçük hareketlerle oynadı. Pahalı işçiliği ve göz alıcı kumaşıyla görenleri yakasından tutup istemsiz bir hayranlığa sürükleyen ceketi çıkarıp sandalyenin arkasına astı.

“Geçen haftaki derste her şeyin kökeninde -roman, senaryo, tiyatro oyunu- bir öykü yatıyor dedik. Peki, nedir bu öykü? Gerçekten biliyor muyuz? Bildiğin her ne ise beş kelime veya beş cümleye sığdırabiliyorsan gerçek manasıyla ona vâkıfsın demektir. Ben sizden zor olanı istiyorum. Beş kelime!”

Kısa bir sessizlik ardından ürkekçe elimi kaldırdım, “Kahraman, zaman, diyalog... duygu... mücadele.” Zeynep’in içten içe güldüğünü hissedebiliyordum.

Başını salladı. “Güzel güzel,” Sınıfa çevirdiği eli havada daireler çiziyordu. “Başka?”

Bilge elini kaldırdı, “Drama, son, ödül, mücadele ve özgünlük.”

Geçen haftadan sonra Bilge’yle karşılaşmaktan özellikle kaçıyordum. Sanki aramızda adını koyamadığım bir bağ oluştu. Utanma duygusunun içinde bolca bulunduğu arkama bile bakmadan oradan uzaklaşma hissi uyandıran bir bağ. Aynı durum göz göze gelince de yaşanıyordu. Kantinde, ders arasında küçük bir göz değmesi, ardından elimin saçıma kayması, yalandan bir kaşıma ve başımı ters tarafa döndürmemle sonlanan birkaç an yaşanmıştı bile. Sanki benimle konuşmak ister gibi bir hali vardı. Yanıma gelmek istiyor ama aramızdaki samimiyet yoksunluğu onu dizginliyordu.

Onunla dersle alakalı konularda birkaç kelime etmiştim. O kadar. Ola ki kampüs içinde karşılaşırsak ikimiz de hafifçe başımızı sallayıp yolumuza devam ediyorduk. Geçen haftaya kadar olan ilişkimiz bundan ibaretti.

Cihan Hoca, Bilge’den sonra birkaç kişiden daha kelimeler istedi. Sonra sahneye gelip başlattığı tartışmayı sonlandıran sözler için hazırlığını yaptı: elleri cepte, baş yukarıda, çene öndeyken, bakışlarıyla sınıfı baştan sona tarama.

“Öykü… öykü şudur,” cebinden çıkardığı elini çenesine koydu, işaret parmağı alt dudağının altında yerini aldı. “Öykü ‘insandır.’ İnsana ait her şeydir. Gülmedir, ağlamadır, duygudur, mücadeledir, sözlerdir… Hepimiz birer öyküyüz. Bazılarımız engellerin aileleri tarafından bertaraf edildiği, kuş tüyü hafifliğinde yaşamlardan buraya geldik. Bazılarımız için durum tam tersiydi. Gözümüzü açtığımızdan beri üstesinden

gelmemiz gereken gerçek problemlerimiz vardı. Bize bu problemlerde yardım eden tek kişi dahi yoktu yanımızda. Ve bu öykümüz ilerlerken çeşitli olaylar yaşadık... Bazıları bağımsız... bazıları birbirleriyle ilişkili olaylar. Bazılarında başkahraman bizdik, bazılarında sadece akışa küçük bir katkıdan başka etkisi olmayan yan kahramandık. Bazılarında da silik figüranlardan ibarettik. Aslında bir öyküyü öykü yapan unsurlar ne ise hepsi yaşamımızda gizli. Oralarda bir yerlerde... Hayatınızda! Bize bu kadar yakın olan şeye, öyküye aslında bu kadar uzak olmamızın ve benim de burada bulunma sebebim şu. Her birinize söylüyorum: Bakman ama görmemen. Şimdi herkes gözünü kapatıyor."

Hemen herkes başını kaldırıp hocaya baktı. "Ciddiyim arkadaşlar!" Gözümü kapadım. "Şimdi asla unutamadığınız bir anınızı düşünün. Konusu açıldığında mutlaka aklınıza gelen, hayatınızın seyrini değiştirdiğine inandığınız bir an da olabilir. Ya da belki hiçbir önemi olmayan ama bir şekilde aklınıza kazınmış o anıya gidin. İyice düşünün. Kimler vardı? Konu neydi? Nasıl başladı? Nasıl bitti? Az önce sizlerin söylediği kelimeleri düşünün. O kelimelerin anınızdaki yeri, karşılıkları..."

Aklıma tek bir an geldi. Onu gördüm. Etrafta başka hiçbir şey yoktu. Siyah boş bir yer. Ama oradaydı. Tüm ayrıntılarıyla, gözünün kenarındaki o ince çizgilerle, dalgalı saçlarıyla, parıltılı gözleriyle oradaydı. Sonra karanlık onu yuttu. Geri geldiğinde, yanında yüzü bulanık biri vardı.

Gözlerimin dolduğunu hissettim. Kirpiklerim ıslanmıştı. Göz kapaklarımı araladığımda Cihan Hoca, sopsoğuk bir ifadeyle doğrudan bana bakıyordu. İrkildim.

Ağladığımı mı görmüştü? Bu kadar uzaktan bu imkânsızdı. Hissetmiş miydi?

"Gözlerinizi açın arkadaşlar. Anınızda kimler vardı? Olay neydi? Ne zaman yaşadınız? Nerede geçti, mekânın tasviri? Bana yaşadığı anı tüm ayrıntılarıyla anlatabilecek olan var mı?"

Sınıftan çıt çıkmadı. "Evet? Bekliyorum." Yine tek el havaya kalkmadı. "Hayatınıza yön veren ya da en iyi hatırladığınız anıyı düşünün dedim. Süre de verdim. Ve bu temel özellikleri sayamıyorsunuz bile. Peki, bakan ama görmeyen bir yönetmen nasıl başarılı bir film ortaya koyabilir? Nasıl eline kalemi alıp gerçek bir senaryo yazabilir? Görmeyi bilmeyen hangi yazar iki kelime bir şey karalayabilir? Karalarsa tarihte ne kadar yeri olur? Okunduğunda ya değersiz bir müsvedde gibi kenara itilir ve konduğu rafın üzerindeki toz tabakasıyla birlikte yıllanır ya da pis bir gülüşle buruşturulur ve çöp kutusunu boylar. Ve bu daha öyküye bir yazar, yönetmen olarak baktığımızda görmemiz gerekenler. Bir de işin izleyici, okuyucu tarafı vardır ki daha oraya gelmedik. Şimdi sizden hatırladığınız kadarıyla düşündüklerini kâğıda dökmenizi istiyorum," kolunu kaldırıp saatine baktı, "size on beş dakika!" Çantaların fermuarları açıldı, defterler çıkarıldı. Derslerle alakası olmayan tayfadan etrafa istekler uçuştu: Fazla kalem var mıydı, defterinden bir sayfa koparabilir miydi?

Başka bir anımı yazmak geldi içimden. Çocukluğumdan, liseden birkaç hatıra kafamda uçuştu. Kendimi zorlayıp o anlara dönmek için olabildiğince odaklandım. Aklıma gelen her ayrıntıyı kâğıda döktüm. Saate baktığımda gördüm ki zaman akıp gitmişti. Sırayla eller kalktı, anılar okundu. Tanıdığım kimseye söz

verilmeyince dinliyormuş gibi görünmekten başka bir şey yapmadım.

“Bu kadarı yeterli,” dedi Cihan Hoca. “Şimdi perspektifimizi başka tarafa çeviriyoruz. Neden öyküye ihtiyaç duyarız? Geçen hafta biraz değindim. Neden film izleriz? Neden kitap okuruz? Neden bir öykünün etrafında şekillenen bilgisayar oyununun başında saatlerini geçirir insan?

“Zaman öldürmek,” dedi Yekta.

“Kaliteli bir şeyler izlemek isteriz. İyi bir yönetmenin elinden çıkmış... iyi açılar. İyi oyunculuklar görmek isteriz,” dedi Hakan.

Zeynep, “Öykünün içinde kaybolmak,” dedi, “öykünün bize sunduğu şeye sahip olmak.”

Cihan Hoca’nın sıraların arasındaki yürüyüşü aniden kesildi. Olduğu yerde dondu. Zeynep’e doğru döndü sonra, başını beğeni ifadesi olarak salladı. “İşte bu,” dedi. “Hiç kimse sıkıcı hayatını izlemek istemez. Bizim işimiz tabii ki insanı anlatmak. Üzüntüsüyle, kederiyle, ‘sıkıcı hayatıyla’, pişmanlıklarıyla… Ama unutmayın, biz bu işi izleyiciye yapıyoruz. Okuyucuya yapıyoruz. Onların da istekleri var. Her gün sabah erkenden kalkıp nefret ettiği işine giden ve yine aynı nefret ve üzerine yorgunlukla omuzları düşük halde evine dönen insanın bir eksiği var: Hayalleri! Onu sarıp sarmalayan sorumluluklarından dolayı kaçıp gidemediği işi var. Ve bolca da pişmanlığı… Çünkü kuru bir yaprak gibi rüzgârın estiği yöne savrulmak çok kolaydır... Hayatı ıskalamak çok kolaydır. Gençlik arzularıysa içlerinde yanmaya devam eder. Ama onlar nefret ettikleri hayatlarını değiştirmek istemiyorlar, sadece unutmak istiyorlar. Çünkü unutmak çabalamaktan daha kolay…

Kısa bir anlığına da olsa bu demir parmaklıklarda olduğunu unutmak ve izlediği filmde kendini bulmak istiyor insan. Monoton hayatından sıyrılıp izlediği, okuduğu dünyaya karışmak istiyor.” Elini yumruk yapıp işaret parmağını havaya kaldırdı. “Evet, sinema bir sanattır. Ve birinci önceliği kendisidir. Sinemanın sunduğu imkânları kullanarak ideale ulaşmaktır yönetmenin amacı. Fakat her zaman aklınızda bulunsun: İnsan bu işin hem malzemesi hem alıcısı. Yani insan bu işin her şeyi!”

Cihan Hoca, ellerini arkasında birleştirip pencereye doğru hareketlendi. “Size on beş dakika daha. Şimdi anılarınızdaki boşluğu hayal gücünüzle doldurun. Her zaman yaptığınız gibi.”

Kalemi tekrar elime aldım. Yazdıklarımı baştan sona okumaya koyuldum.

“Shakespeare!” Başımı kaldırdım. Cihan Hoca bir heykel gibi dikilmiş dışarıyı izliyordu. “Gerçek olmadığını bildiğin bir hayalinin içinde yaşamak ister miydin?”

Gerçek olmadığını bildiğim hayal… yaşamak ister miydim? “Hayır... istemezdim,” dedim sakince.

Arkasından çektiği kolunu pencereye götürdü, elinin içini cama yapıştırdı. “Neden?” Herkes bizi izlemeye başladı. “Sizler işinize dönün,” dedi, bakışları hala dışarıdaydı, bir şeyler arıyor gibiydi. “Neden Shakespeare?”

“Çünkü… çünkü gerçek olmadığını bildiğim için.”

“Ya gerçek olduğunu sansaydın?”

“O zaman her şeyimi verirdim.”

“Yazdıklarınızın altına sorduğum soruyu da ekleyin ve cevaplayın,” dedi Cihan Hoca yüksek bir ses tonuyla.

Daha önce hiç düşünmemiştim. Gökyüzünden süzülen pembe renkte bir bulutun beni yakamdan tutması ve hayalimin içine özenle bırakması… Ama tek şart: Gerçek olmadığını bileceğim. İstemezdim hayır istemezdim! Eğer her şeyin farkındaysam ne önemi var? O buluttan ele ihtiyacı olmadan da hayalleri içinde yaşayabilir insan. Şart yine yerine gelmiştir: Gerçek olmadığını bilir hayal eden. Direkt bana sorduğu için afalladım başta. Şayet haberim olmasaydı bu yapaylıktan... İsterdim. Her şeyimle isterdim!

Ama çok ilginç bir soruydu. Cevaplayanları bıçak gibi iki parçaya ayıracak cinsten bir soru... Birden izlendiğimi hissettim. Başımı çevirdiğimde haklılığım ortaya çıktı. Zeynep yanağında gamzesiyle bana bakıyordu. En az bir haftalık daha malzemesi çıkmıştı.

Birkaç satır karaladım. Sınıfta herkes önündeki kâğıtla meşguldü. Cihan Hoca, pencere önündeki arayışına devam ediyordu. İçimden yazmak gelmedi birden. Zorladım kendimi ama yazma işi her istendiğinde olacak şey değildi; uygun an gelmeli, üzerine düşünülmeli, içinden geldiği gibi yazabilmeli insan.

“Kısa bir ara verelim, gelince devam ederiz,” dedi Cihan Hoca, “bana iki kişi lazım,” diye devam etti. Duyar duymaz başımı önüme eğdim. Çıkmaya hiç niyetim yoktu. “Sen gel lütfen, adın neydi?”

“Zeynep,” dedi ürkekçe bir ses. Başımı kaldırdım. Sınıfın sahnesinde, bir eliyle diğer elinin dirseğinden tutmuş Zeynep’i gördüm. Gerginliği yüzünden anlaşılıyordu. Hafif bir meltemde kımıldanan yaprak gibi yerinde sallanıyordu.

Cihan Hoca, sınıfı taramaya başladı. Aniden elime kalemi alıp başımı tekrar eğdim. Bir şeyler karaladım

kâğıda. “Bir de sen gelir misin?” Hızlıca bakış attım sınıfa. Seçilen kişi Ahmet’ti. Bakışlarımı Zeynep’e çevirdim istemsiz olarak. Heyecandan olsa gerek, sallanması artmış, yüzü sararmıştı. Ahmet, Zeynep’in yanında dikildi.

Cihan Hoca, ellerini birleştirip yukarı aşağı salladı, “Evet, ne yapalım... ne yapalım?” Ellerini ovuşturmaya başladı. “Tamam. Aileleriniz evlenmenize karşı. Ama sizler birbirinizi deliler gibi seviyorsunuz. Sözleşip bu gece kaçacak ve sizi bulamayacakları uzak diyarlara gideceksiniz.” Ahmet elini uzattı, Zeynep başını eğdi birden. “Elleriniz kavuşsun… İki eliniz de. Gözleriniz de öyle.” Denileni yaptılar. Tüm gözler onların üzerindeydi. Ahmet konuşmaya başladı, sözleri duygudan yoksundu. Zeynep sık sık gözlerini kaçırıyordu o konuşurken. Başıyla onaylıyor, birkaç kelime dudaklarından zorla çıkıyordu.

“Yeterli,” dedi Cihan Hoca. Tavrından beğenmediği anlaşılıyordu. “On dakika sonra buradasınız.” Zeynep hızlıca sırasına döndü. Ahmet arkasından bakakaldı öylece. Zeynep ceketini giyip sırtına çantasını geçirdi. Kapının önünde onu yakaladım.

“Nereye?”

“İyi hissetmiyorum,” dedi ve merdivene yöneldi, kalabalığın arasında basamakları inerken gözden kayboldu.

“Sen bilirsin. Ama unutma ki bilincinin bir bölümünü yansıtan bir ayna o. Güzelse eğer anıların güzel olduğu için. Formülü sen veriyorsun. Ne ektiysen onu biçersin, unutma bunu.”
Solaris

7 Nisan Perşembe

Aralanan kapıya doğru ilerledim. Parlak sarı ışık kapıda görünen bedenin çizgilerinden hüzmeler halinde uzanıyordu. İki adım sonra fısıltılar işitip arkamı döndüğümde tek ilerleyenin ben olduğunu fark ettim. Hakan, Ahmet, Yekta gözleriyle tek bir noktaya odaklanmış sessizce konuşuyordu. Onların baktığı tarafa, kapının üzerine doğru bakınca çeşitli yazılar, şekiller, motiflerin arasında, evin alınlığına yazılmış yazıyı gördüm.

“Bu kapıdan kötülükler geçemez. Denizin erişmediği
ırmak akar buradan. Bırakılır bütün kötülükler burada.
Sevin size kötülük edenleri, kötülük edenleri sevin dedi.
Çünkü zaman aktı, dünya döndü. Karşı gelenler...
Düştüler birer birer. Kabullenen geçti buradan, kendini
tanıyan geçti. İmkânsıza ulaştı, denizi ırmakla buluştu.
Yıldızlar yalnız unutanlara göründü.”

Kusursuz bir el yazısıyla taşa işlenmişti! Evin dokusuyla, çizgileriyle, mimarisiyle uyum içerisindeydi. Yazının keskin hatları evin çizgilerini işaret ediyor, onu bir anlamda tamamlıyordu sanki. Bilge, hızlıca yanımdan geçip kapıdaki karaltıya, bizi olduğu yerden izleyen Cihan Hoca'ya doğru yöneldi. Ardından ben ve Zeynep onu takip ettik, bunun üzerine geri kalanlar konuşmayı kesip arkamızdan geldiler.

Kapı genişçe bir hole açılıyordu. Sağ yanda antika ahşap bir saat, onun yanında da boy aynası vardı. Ceketlerimizi astığımız askılık, ayna ve saat aynı parlak kahverengiydi. İçerinin sarı tonlarını yansıtıyorlardı.

"Koridorun sonundaki odaya geçin, acıkmışsınızdır," dedi Cihan Hoca, "ben hemen geliyorum."

Onu arkada bırakıp odaya yöneldik. Koridorun iki yanı çeşitli tablolar ve manzara resimleriyle bezeliydi. Resimlerin aralarında da yolumuzu aydınlatan koyu kahverengi aplikler bulunuyordu. Baştan başa serili, çeşitli desenlerle süslü kırmızı halının sonuna geldiğimizde sağa döndük.

Açık kapıdan girdiğimizde büyük bir odada bulduk kendimizi. Oda kaldığım apartın iki katı kadardı! Odanın sağ tarafı kitaplık, kitaplık demek az kalır fakülte kütüphanesi kadar vardı, olarak ayrılmıştı. Duvarın her bir boşluğu başyapıt tablolarla doluydu: her bir kitaplığın yanı, üstü… Çeşitli kitap kapakları ve film afişlerinin çerçevelenip asıldığı duvar en büyük iki kitaplığın arasındaydı, yerden tavana tüm duvar onlarla kaplıydı. Her bir rafta çeşitli objeler bulunuyordu. Birkaç dünya küresi seçti gözlerim; küçük heykelciklerle doluydu her taraf. Sokrates'in minik büstü, Aristo'nun büstü vardı en büyük kitaplıklardan birinin üstünde. Birer metrelik iki

yunan sütununu görmemle şaşkınlığım bir kat daha arttı! Birinin üzerinde Düşünen Adam, diğerinde tek dizinin üzerine çökmüş, başı elleri arasında bir heykel daha vardı ama tanıyamadım. Odanın en uzak ucunda, mat siyah zemin üzerinde personalar diziliydi. Veba maskelerini andıranlarla dolu bir sıra en üstteydi. Tiyatroyu simgeleyen, gülen ve ağlayan maskeler bir alt sıradaydı. Alt sıralar çeşitli renklerde sadece gözleri kapatan personalar ile doluydu.

En altta, yalnızca göz kısımları açık, ağız ve burun kısmında küçük noktaları olan düz beyaz, ürkütücü, maskeler diziliydi. Bütün bunlar düşük bütçeli Eyes Wide Shut çekmek için yeter de artardı bile!

Odanın sol yanı, kitaplığa göre çok daha parlak ve sarının tonlarında hayranlık uyandıran eşyalarla doluydu. Dört katlı büyük bir avize uzun dikdörtgen masayı, tüm ihtişamıyla, “bakın ben buradayım!” dercesine aydınlatıyordu. Masanın üzerinde beyaz masa örtüsü seriliydi. Gümüş takımlar, porselen tabaklar, kristal desenli bardaklar… Kendimi Harikalar Diyarı’nda gibi hissediyordum. Daha önce böylesine şık bir masaya oturmamıştım. Üstüne bir de davetli bizdik ve bu masa da bizim için hazırlanmıştı!

Sandalyeyi çekip oturmamla oraya ait olmadığımın yüzüme vurulması bir oldu. Burada beyaz zemin üzerindeki siyah nokta gibiydim. Çünkü odaya ve yemek masasına en uyumsuz olanlar bizlerdik. Keşke daha uygun bir şeyler giyip gelseydim. Gerçi o kadar vaktim yoktu, fakülteden çıkıp gelmiştik. Kendimi odanın büyüsünde kaybettim!

Elinde yemeklerle Cihan Hoca kapıda göründü. Yemekleri masanın üzerine bırakıp tekrar odadan çıktı.

Yemekleri görmemle acıktığımı hatırladım, gerçek dünyaya geri dönmüştüm!

Yekta, “Bu ne böyle ya?” dedi masayı ve odayı göstererek, “var ya servet değerinde her şey!”

Herkes başını sallayarak tekrar odayı gözleriyle taradı. Odanın her bir köşesi, her bir parçası da anlamak isteyen gözlerle bizi inceliyordu sanki. Oda, kitaplıklar, tablolar… Masada oturanlar için dizayn edilmişti. Masadan her ayrıntı görülüyordu. Ve her ayrıntı için biz de apaçık ortadaydık.

“Şu Casablanca değil mi?” dedi Bilge. O da benimle aynı duyguları paylaşıyordu, biliyorum. Sadece maddi değere değil, içeriğe de koleksiyona da dalıp gitmişti.

“Evet,” dedim, “yanındaki de Psycho’nun afişi.”

Hakan, “Hemen altında Leon var,” dedi eliyle işaret ederek. Cihan Hoca, elinde yemeklerle birkaç defa daha gelip gittikten sonra masanın başına oturdu.

“Yolculuğunuz iyi geçmiştir umarım.” Kısa bir zaman sonra, Yekta başını iştahla yediği yemekten kaldırıp sessizliği bozdu.

“Hiç sorun olmadı hocam. Hızlıca geldik,” ağzındakileri yuttu, “sizi göreyim, daha fazla göreyim diye bastım geldim,” dedi ve sırıttı.

Cihan Hoca başını sallayıp gülümsedi. Bize döndü, “Lütfen siz de başlayın yemeğe.”

Her yemekten birer parça alıp tabağıma koydum. Hızlıca karnımı doyurmaktı niyetim, hem acıktığım için hem de bir an önce bitirip Cihan Hoca’yla konuşmak için. Ona soracak çok sorum vardı, özellikle koleksiyonuyla alakalı.

Yemeği bitirenler cep telefonlarını çıkarıp kurcalamaya başlamıştı. Cihan Hoca, elinde bardağıyla bizleri

izliyordu. Önündeki tabaktan birkaç kaşık bir şey aldı o kadar.

“Butterfly Effect, keşkenin filmidir,” dedi sonra, elindeki bardağı afişlere doğru tutarak, “geçmişi değiştirme arzusudur.”

İşaret ettiği tarafa bakınca gözümden kaçmış olmasına şaşırdım.

“Hocam, şimdiye kadar hep siz soru sordunuz,” Cihan Hoca bana döndü, gözleri belirginleşti, vücudu dikleşti.

“Evet, sanırım öyle oldu.”

“Şimdi ben sormak istiyorum sakıncası yoksa?” Başıyla onayladı. “Sizin de keşkeleriniz vardır elbet, peki siz değiştirmek ister miydiniz?”

“Birçok keşkem var. Ama yaşınız ilerlediğinde,” bakışlarını masada çevirdi, “hemen hepsinin yaşanması gerektiğini anlayacaksınız. Siz de bilirsiniz. Kahraman geçmişe gitme şansa erişir bir şekilde ama ne yaparsa yapsın geçmişi değiştiremez. Bir paradokstur, söylenir. Genelde bu örnek verilir... Sizi siz yapan geçmişinizdir. Eğer böyle bir şansım olsaydı, geçmişe değiştirmek için değil, tekrar yaşamak için giderdim.” Ayağa kalktı, “Biraz müzik dinleyelim,” kitaplığa ilerledi, dolabın kapağını kenara çektiğinde cam kapaklı pikap göründü. Alt raftan bir plak alıp yerleştirdi.

Zeki Müren çalmaya başladı. Çok ince bir cızırtı eşliğinde, daha en başından itibaren odayı başka bir hale çevirdi. Sesinde sanki ruhu vardı. Ruhu söylüyordu şarkıyı… Böylesine değerli eşyalarla dolu bir odayı bile, sesiyle bambaşka bir hale büründürmüştü. İçime işleyen, derinlere akan, içime karışan bu ses, ancak bir ruhun dile gelişi olabilirdi zaten. Cihan Hoca, masada bıraktığı bardağından birkaç yudum alıp yerine oturdu ve arkasına

yaslandı. Müzik, odanın efendisi oluvermişti. Onun hükmüne boyun eğdik birkaç dakikalığına.

Bilge, “Kitaplık… kitaplığı ne kadar zamanda oluşturdunuz?” dedi.

“Bu kitaplık bana miras kaldı, bir nevi miras sayılır.”

“Ailenizden biri mi?” dedim.

“Evin sahibi doğumundan itibaren buradaymış... burada büyümüş. Ona ailesinden kalmış, ama artık dünyada değil. Bu ev dışındaki neyi varsa insanlara, yardım kuruluşlarına bağışlamış vefatından önce. Ben evi aldığımda, gördüğünüz kitapların çoğu buradaydı. Kendi kitaplarımı onlara karıştırdım.”

“Tablolar da burada mıydı?” dedi Hakan.

“Venüs’ün Doğuşu, İtalya seyahatimde aldıklarımdan biriydi, Botticelli’nin. İlkbahar’ı müzayededen aldım.” Elindeki bardakla resimleri işaret ederek anlatıyordu. “Mars ve Venüs de aynı şekilde, müzayededen. Üçü de çok başarılı kopyalar.” Öne doğru eğildi, dirseğini masaya dayadı, “Şu Eugène Delacroix çalışmalarından, hepiniz biliyorsunuz. Devrimin sembolüdür. Kullanılan arka plan renkleri, bir ayağının önde olması ve diğerlerinden yüksekte olması dikkatleri bayrak tutan kadına çeker. Tablonun kahramanı odur. Işık en fazla onun üzerine düşer, diğerleri soluktur, gölgeler içindedir,” gözleri tablolardan taraftayken bir yudum aldı bardaktan, “ve tabii ki Belleğin Azmi... Kopyasını bulmak bile çok güçtü.”

“Peki, Mona Lisa?” dedim.

“O kadından bir ayna,” bardağı masaya bırakıp parmaklarını birleştirdi, elinin içini Mona Lisa’ya doğru uzattı, “ellerinizle yüzün sağ tarafını kapatın,” ellerimizi Cihan Hoca gibi tabloya uzattık. “Boş bir ifade

görürsünüz, sanki sizin ona baktığınız gibi bakar. Şimdi sol tarafı kapatın," diğer ellerimizi tabloya doğru uzattık, "Sizi tanıyan, sizinle geçmişi olan bir kadın gibi bakar. Hayranlık dolu bir ifadeyle bakar, âşık olduğu kişiye bakarmış gibi. Şimdi gözlerinin altından çenesine doğru olan kısmı kapatın... gözleri ve üzeri kalsın. Bir kaş kalkık, soru soran, sorgulayan bir kadın gibi bakar. Ama içinde sevgi vardır. Şimdi dudakları açıkta kalsın sadece," elimle denileni yaptım, "dudakların kıvrımını inceleyin, yukarıya doğru uzayan kıvrımları… Huzurlu bir kadını tamamlayacak zihniniz." Cihan Hoca'nın elini indirmesiyle ellerimizi indirdik. İki kolunu kavuşturup dirseklerini masaya dayadı. "Kadınlarla olan geçmişiniz nasılsa, size öyle bakar Mona Lisa. İçinizdeki kadın izlenimini yansıtır. Sanki bütün duygular bu hüzünlü sarı benizde gizlenmiş."

"Hüzünlü dediniz?" diye araya girdim.

Başı benden tarafa döndü hızlıca, o insanı delip geçen ve sonsuzlukta kaybolan bakışından fırlayan oklar sözlerime saplandı. Sanki ona hakaret etmişim gibi yargılayan gözler beni yıkıp geçti. Ürperdim. Boş bulunup söylememem gerekenler çıkıvermişti ağzımdan. Onun derinlerindeki kuyuya eğilmiş, ifadem bulanık suda yansımıştı. Gizlediği duygusunu açık etmiştim.

Zeynep, "Hocam, peki ev... size kaldığı gibi mi?" dedi. Hoca, bardağından birkaç yudum alıp pikaba ilerledi, dolaptan yeni bir plak alıp yerleştirdi, klasik müzik çalmaya başladı.

"Ben aldığımda ev kötü bir durumdaydı-"

"Hocam… şimdi aklıma geldi," dedi Bilge, ayağa fırlayıp çantasına ilerledi, "size hediye almıştık,"

çıkardığı paketi Cihan Hoca'ya götürdü, "umarım beğenirsiniz."

Cihan Hoca hediye paketini açtı. "Yeni Hayat', benim için önemi büyük. Kitaplığımdaki ilk kitaplardan biridir. Lütfen içine imzalarınızı ve bugünün tarihini atın." Kitabı masaya bıraktı, sırayla imzalarımızı attık. "Aldığımda ev kötü durumdaydı. Uzunca bir zaman hayalimdeki evin inşaatı devam etti," arkasına dönüp en uçtaki kitaplığa yöneldi. Kısa bir zaman birkaç rafa göz atıp yeşil ciltli kitabı çekti, birkaç sayfa taradı, kitabı Hakan'a doğru uzattı. "Barok etkisinde bir yapı… hayranlık uyandırıcıdır! Karşısına geçip, iki elini beline koyarsın ve uzunca bir süre güzelliğinde kaybolursun. Kafanda birbiri ardına, ihtişamına yaraşır sıfatlar uçuşur. Kitapta örnekleri var. Şatolar, saraylar, bahçeler…"

Zeynep sorduğu soruyla kurtarıcım olmuştu. Evin büyüsü ve acıkmışlığın verdiği kafa dağınıklığıyla onu unuttum. Geldiğimizden beri kurduğu ilk cümleydi ve beni kurtaran cümle.

"Gotik mimari ise seni tehdit eder. Sivri hatlarını sana saplayacak gibidir. Ama gizemlidir ve gizem her zaman çekici olmuştur," raftan çektiği diğer kitabı Zeynep'in eline verdi, "aynı şekilde, burada da Gotik örnekleri...

Ben evi yeniden tasarlarken, bu iki sanat akımının bir karışımını... birleşimini hayal ettim. Gotik'in sivri hatlarıyla tehditkâr, Barok'un yuvarlak hatlarıyla göz alıcı. Âşık olduğunuz, ama kaybetmekten deli gibi korktuğunuz sevgiliniz gibi. Karşısında ne yapacağınızı bilemediğiniz, ellerinizi terleten, size saçma, düşük cümleler kurduran, delice bir esrikliğe sürükleyen kadın gibi."

Kitaplarda olağanüstü örnekler vardı, Versay Sarayı gibi kendine hayran bırakan örnekler, açıklamalar... İki kitap da önümde duruyordu. Cihan Hoca kitapları almak için hareketlendi, ondan önce alıp uzattım.

"Ev bir Elsinore değil ama, seni iyi ağırladık umarım," dedi Cihan Hoca. Gözlerimin tam içine bakarak konuşmuştu.

"Yok… yok hocam. Eve, kitaplığa, koleksiyona, diyecek hiçbir söz yok. Yemekler de şimdiye kadar yediklerimin en iyisiydi. Size soracak o kadar çok sorum var ki!"

Kitapları alıp arkasına döndü. Biraz ciddiydi ama az önce yaşananları unutmuştu sanırım. Kitapları rafa yerleştirdikten sonra, masaya doğru gelirken Mona Lisa'nın karşısında duraksadı. Birkaç saniye öylece sabit kaldı. Sözlerim onu etkilemiş miydi? İçinde bir kapı mı aralamıştım?

"Dünyanın nasıl bir yer olduğu, senin nasıl biri olduğunla alakalı," konuşan Mona Lisa'nın karşısındaki Cihan Hoca'ydı. Masaya geldi sonra, sandalyesini çekip oturdu. "Bana bırakılanlara istediğim dokunuşları yaptım o kadar."

Hakan, "Hocam, yakından bakabilir miyiz?" dedi, kitaplığı ve koleksiyonları göstererek. Cihan Hoca başıyla onayladı.

"Hocam, lavabo ne taraftaydı?"

"Üst katta, merdivenlerden çıkınca karşında."

Odadan çıkıp koridorun başına doğru yürüdüm. Duvarlardaki manzara tablolara, manzara resimlerine göz gezdirdim bolca. Bazılarının sağ altında imzalar vardı. Orijinal olmalıydılar. Merdivenleri çıkıp lavaboya girdim.

Ev, içinin dizaynı, içindekiler… Hayallerimdeki gibiydi. Hem ilerde böyle bir evde yaşamak istiyordum hem de daha gelmeden Cihan Hoca'nın evinin hayallerime benzeyeceğini biliyordum. Hayallerimi de aşan kısımlar vardı tabii! Bahçedeki heykeller, çok yakınlarına gidemesem bile gördüğüm kadarıyla beni benden aldılar, kitaplıktakiler, personalar, film afişleri…

Kapıdan çıktığımda holü karanlığa gömülmüş buldum. Aşağı kattan da ışık gelmiyordu. Yavaş adımlar atarak merdivene yöneldiğimde bir hırıltı işittim. Çekinerek arkamı döndüğümde, koridorun sonunda, ay ışığının aydınlattığı pencerenin önünde iki devasa boynuz bana bakıyordu.

“Ya ‘umut’ bağlananı gözlerimizle görsek ‘umut’ kalır mı geriye, gözleriyle gördüğünü bir de nasıl ‘umut’ eder kişi? Ancak görünmeze umut bağladıysa insan, sebatla bekler onun yolunu.”

Pavlus'un Romalılara Mektubu 8:14, 1925.

24 Şubat Perşembe

Dersin ilk saati çok hızlı geçti. Kitaptan bazı bölümler okuduk, üzerine konuştuk. Cihan Hoca sadece sorular sordu, görüşlerimizi aldı. Çok açıklamaya girmedi. Ben de bolca imza karaladım önümdeki boş sayfaya. Matematik dersleri sağ olsun, imzam güzeldi. Tüm lise matematik dersleri çeşitli imza denemeleriyle geçmişti. Gözlerim tahtada, tuttuğum takımın maçlarında top koştururdum bir de. İnanılmaz bir şekilde topu ağlara yolluyor, tüm stat beni ayakta alkışlıyor, ben de hiç oralı değilmişim gibi kendi bölgeme geri dönüyordum; ama içim kıpır kıpırdı!

Sonra zaman geçti, uzak kaldım spordan; dersler, sınavlar, dershaneler… Artık hayalim imkânsıza yakın olunca ben da ona yakın olmayı kestim. Hayal etmeyi bıraktım. Ara ara, imkânsızlığı tavan yapmış olduğu halde, lise yıllarında dinlediğim bir müziği işitince, bazen öylesine bir boşluk anında birden topu doksana takıyordum! Sonra sevinme hareketi, umarsızca bölgeme geri dönüş… Ama hayal sonlanmadan, stadın ışıkları birden kapanıyordu. İçimden bir ses artık çok geç olduğunu söylüyor, şalteri indiriyordu. Bazen gerçek hayali aşıyordu.

Geçen haftadan bu yana Zeynep hiçbir derse gelmedi. Hızla sınıftan çıktığı günün akşamı aradım, açmadı. Mesaj attım kaç kere, en son hasta olduğunu yazdı. Beni korkutmuştu. Hiç hasta gibi değildi dersin başında. Eğer birkaç gün içinde okula gelmezse kapısına dayanacaktım.

Birden hocanın sınıfta olmadığı fark ettim. Arkama, sağa sola baktım ama yoktu. En son okuması için seçtiği kişi, aheste aheste okumaya devam ediyordu. Hemen herkesin başı öndeydi. Sonra kapıdan elinde iplerle Cihan Hoca gözüktü. Uzun, kalın bir ipe, kısa ince ipleri bağlıyordu.

"Bu kadar yeterli, kaldığımız yeri işaretle lütfen," dedi kitabı okuyana. Son ipi de bağladıktan sonra, elindekileri en ön sıranın üstüne bıraktı. "Hastanedeyiz. Üzerinde kanlı gömleğiyle bir doktor, birbirini ardına kapıları hızla geçiyor. Her geçtiği kapının arkasındaki duvara korkunç bir bedenin gölgesi düşüyor. Sadece ilk otuz saniyede gördüklerimiz bundan ibaret." Başparmağını kaldırdı, "Bir: Kim bu adam?" Sonra diğer parmağını kaldırdı. "Kan kimin kanı?" Sırayla diğer parmaklarını açıldı, "Neyden kaçıyor? Neden kaçıyor? Kaçtığı şey onu yakalayacak mı? Yakalarsa ne yapacak? Sadece otuz saniyede kafamızda oluşan soru işaretleri…

Yüksek bir binadayız. Pencereden bir ayağını dışarıya uzatmış adamın gözü kolundaki saatte. Dudakları oynuyor, saydığını anlıyoruz. Birkaç dudak hareketi... sonra soğukkanlı bir şekilde aşağı atlıyor. Sadece on saniyede kadrajımızda olan sahne bu. Bu adam kim? Neden tehlikeli bir yere oturmuş? Neden sayıyor? Neden atladı? Neden bu kadar sakin?" Sırayla kalkan parmaklar yeniden kapandı. Bıraktığı ipi geri aldı. "Bu sahneleri gördüğümüz andan itibaren, kırmızı lazeri dikkatle takip

edip yakalamaya çalışan kedi gibi soru işaretlerini bir an önce çözmek isteriz. Cevaplara bir an önce ulaşmak isteriz. İşte her bir soru işareti atılan bir düğümdür. Bir veya iki tanesi ana düğüm, diğerleri onu destekleyen, ona bağlı küçük düğümlerdir. Senaristin işi düğüm atıp düğüm çözmektir. Ana düğüm senaryonuzun sonuna kadar çözülmeye devam eder, diğer düğümler sayfalar ilerledikçe küçük küçük çözülmeye başlar. Küçük düğümlerin çözülmesi monotonluğu kırar, dikkati sağlar... Diğer düğümler için oluşan merakı kamçılar." İpi iki eliyle tutup havaya kaldırdı, "En iyi düğümleri atıp en başarılı şekilde attığı düğümleri çözen, en sürükleyici senaryoyu yazar."

"Kan canavarın kanı, onu vurduğunda üzerine sıçramış," kısa bir ipi çözdü, "kaçıyor çünkü kaçtığı şey yarattığı bir canavar," diğer iki kısa ipi çözdü.

"Planlı bir soygunda kendi sırasını bekliyor," üç kısa ipi birden çözdü. Geriye sadece her bir düğümün atıldığı ipin ortasındaki, büyük düğüm kaldı. "Doktor, bir kadını geri getirmek için üzerinde deneyler yapar ve onu diriltmeyi başarır. Adam, çocuğunun hastalığı için yüklü bir miktar para bulmalıdır. Ve bırakmış olduğu eski işine ve eski ekibine döner, büyük bir banka soygunu planlar." Büyük düğümü çözdü. "Ben size, iki farklı öyküyü tek ipte çözümledim. Eğer kaleminiz sağlam, hayal gücünüz kuvvetliyse tek bir öyküde harikalar yaratabilirsiniz. Ama... çözülen düğümleri bir taraftan çaktırmadan bağlayabilirseniz," eliyle diğer küçük ipleri birbirine, sonra da onları kalın ipe bağladı.

"Son sahneler, hastanenin karanlık koridorlarında gördüğümüz doktorun, aslında hırsızlığı yapan adam olduğunu öğreniriz. Parayı çalmayı başarmış, ama kızını

kurtaramamıştır. Yıllar geçmiş, yaşlanmıştır. Geçen seneler boyunca kızını geri getirmek için çalışmıştır. Ve ömrünün son günlerinde başarır. Hayata döndürdüğü kızı ise sanki tüm yaptığı kötülüklerin bedeli olarak eski halinde değil, ruhsuz bir beden, bir insan müsveddesi olarak geri döner ve son sahnede babasını öldürür.” Düğümleri tek tek çözüp ipleri kürsünün üzerine bıraktı.

“Önce attığınız, sonra çözdüğünüz düğümleri çaktırmadan başka bir ip üzerinde birleştirdiniz. İnsanlar artık cevaba ulaştıklarını düşünürken ters köşe yaptınız. Gerçek bambaşkaydı! İpler aslında başka bir öykünün düğümünü atıyordu çözüldükçe. Predestination gibi. Gerçi Predestination çaktırmadan bağlama işini birkaç defa yapar. Sizin için çok erken.” Cihan Hoca, sıraların arasında yürümeye başladı. “Peki, çaktırmadan bağlama işi nasıl yapılır?”

Bilge elini kaldırdı, “Her bir düğümü iki farklı öyküyü çözecek şekilde atarız. Her bir düğümü atarken... kafamızda iki öykü de vardır... Aynı saç örmek gibi.”

“Çok güzel,” dedi Cihan Hoca. Sesinde memnuniyet vardı. “Ama örüntüyü filmin sonuna kadar bizden başkası bilmez?”

Başını salladı Bilge, gözleri parıldadı birden.

“Ve böylece istediğimizi elde ederiz! Şaşırtma ve sürükleyicilik... İnsanlar bilinmeze doğru sürüklenmeli, istediklerimizden birisi de bu.”

Bilge’nin gözleri daha da parladı. Sanki fırlayıp hocaya sarılacak gibi duruyordu. Cihan Hoca, en önceki sıranın üstüne oturdu. “Kitapları kapatalım, bugünlük yeterli.” Ellerini, sıranın iki yanına koydu.

“Uzun yıllar önce, daha yeni yeni etrafındaki dünyayı anlayan, inceleyen, keşfeden çocuk, bir kız görür. Kendi

yaşlarındadır kız. Sarı bukleli saçları... beyaz bir teni vardır. İçinde bir şeyler olur. Çikolata yediğinde hissettiği şeye benzer, ama tam o da değildir. Yabancıdır ona bu duygular, anlam veremez. Sadece içinde bir şeyler kıpır kıpır olur. Mutluluğa benzer biraz, saf mutluluğa. İçinde yeşermiş, bedenini sarmıştır. Sevgidir hissettiği. Daha sonra fark eder bunu. Kızı uzun yıllar boyunca bir daha görmez. Saklı sever onu.

Bir gün, tekrar karşısında bitiverir. Artık büyümüş, saçları daha da uzamış, genç kız olmuştur. Yanında, uzun boylu, alımlı bir erkek vardır. Varlıklı bir ailenin oğludur. Evli olduklarını öğrenir. Kahrolur içinden... ama tüm küfürler yalnızca yanındakine yağar. Tek toz konduramaz sevgisine, sevdiğine. Hiçbir suç onun olamaz, hiçbir kötülük barınamaz onun teninde. Suç dünyanındır.

Evine döner koşa koşa, odasına kapanır. Defterini çıkarır sakladığı yerden. İçinde o küçük kıza adanmış sözcükler vardır. Dizeler dizeleri kovalamıştır yıllar boyu. Onun yokluğunu, sevgisiyle doldurmuştur. Küçük kızı dizelerinde büyütmüş, göklere çıkarmıştır. Boşluk inandıklarıyla kapanmıştır, inanmak istedikleriyle. Şimdi o kapanan boşluğa kara bir damla düşer gökten, açılır kapanan oyuklar; öyle ya görmüştür onu. Yıllar sonra oradadır. Düşündüğünden farklı, bambaşka! Kalem, damlanın aktığı yolu izler. Geçtiği yerleri takip eder sözcükler.

Birkaç yıl geçer aradan, kapı vurulur, gelen ölüm haberidir. Sevdiği can verirken canı alınmıştır. Artık o, bedeninden kurtulmuş, göğe yükselmiş bir melektir…” Cihan Hoca, ayağa kalkıp kürsüye ilerledi, eşyalarını toparladı. Bilge elini kaldırdı.

“Hocam, bir filmden mi?”

“Kötü Kaderli Âşıkların Öyküsü,” ceketini giydi, “gelecek hafta görüşürüz.” Kapıya ilerleyip sınıftan çıktı Cihan Hoca.

Onun çıkışıyla herkes hareketlendi, yavaş yavaş kapıya yöneldi. Ben öylece durdum oturduğum yerde. Kirli tahtanın, tik taklayan saatin, beyaz renk kürsünün, sıraların üzerindeki silgi tozlarının, havasız sınıfın, ayrılanların ayak seslerinin en ince ayrıntısına karıştım birden. Ağzımın kuruluğunu fark ettim, sertçe yutkundum birkaç kere. Son çıkanlar acayip gözlerle bana bakmıştı. Sınıf tamamen boştu artık.

Kantinden demsiz, soğuk çayı alıp bahçeye çıktım. O tatsız havalardan biri vardı. Konuşmaktan haz etmediğim adam gökyüzünden sırıtarak el sallıyordu. Akşama kadar nereye gitsem önüme çıkacaktı yine. Boş bir masaya ilişti gözüm. İki sandalye çektim etraftan. Birine gri çantamı koydum. Birkaç yudum aldım çaydan, çıkardığım romandan birkaç sayfa çevirdim. Ama okuyamıyordum. Kendimi veremiyordum.

Ağzına kadar dolu otobüs ağır aksak geçti yukarıya doğru; birkaç köpek çöpün etrafını dolanıyor, kokluyor, yiyecek aranıyordu. Kötü Kaderli Âşıkların Öyküsü… Ama yalnızca biri âşık… Diğerinin, yani kadının bundan hiç haberi yok. Onun sevilmek dışında hiçbir özelliği yok. Birkaç sayfa daha çevirdim, sonra dilde sabun tadı bırakan çaydan bir yudum daha aldım.

“Yağmur yağacak.” Cihan Hoca, elindeki bardağı masaya bıraktı, yanımdaki sandalyeyi çekti, çantamı üzerinden alıp dizlerimin arasına koydum. Başımı yukarıya, pişkin sırıtışa doğru çevirdim, başımı salladım.

“Öyle gözüküyor hocam.”

“Birini beklemiyordun sanırım?”

“Yok... yok yalnızım,” dedim gülümseyerek.

Cihan Hoca ayaklarını çarpı şeklinde uzatıp ellerini ensesinde birleştirdi. İkimiz de yolu izlemeye koyulduk. Kısık kısık nefes alıyordu, ciğerlerinde bir problemi vardı sanki. Aldığı pozisyondan milim oynamadan, öylece seyre dalmıştı. Yan gözle onu takip ediyordum.

“Sanırım mutsuzluğumu gülüşümün altına saklamaktan sıkıldım artık,” dedi Cihan Hoca. Dudakları dışında hiçbir yeri oynamadı. Boş gözlerle ona baktım. “Bu aralar okuduğum kitaptan... Altını çizdiğim tek cümle.” Tek elini ensesinden indirdi, bardağından bir yudum aldı.

“Ben bu aralar çok okuyamıyorum.” Gözleriyle önümdeki kitabı işaret etti. “Sadece sayfalar çevriliyor. Sanki herkes birbirine benziyor. Bilmiyorum.” Bundan fazlası çıkmadı ağzımdan, diyemedim ama... herkesi ona benzetiyordum. Her betimleme sanki onu anlatıyordu, her kadın karakter oydu. Üzerindeki yeşil önlükle kahve veriyordu; saçları dolgun, sarı, altmışlarda yaşıyordu; dağınık yatakta, buruşuk beyaz örtü yalnızca dolgun göğüslerinden birini ve tek bacağını örtmüş, elinde sigara düşünüyor, dumanı seyrelerek odaya dağılıyordu; denizin kenarında oturmuş, gözlerinden bulut geçiyor, dalgalı denizi seyrediyordu; altın sarısı gökyüzünde, eli çocuğunun elinde, eteği dalgalanarak sahilde yürüyordu. Hepsi oydu, her yerdeydi, her şeydeydi.

İzlediğim filmde o vardı, geçtiğim yolda; tiyatro sahnesinde, sahne ışığının altında kıvılcımlı gözlerle repliğini okuyor, sahne karanlığa gömülüyor, çekilen kırmızı perde arkasında silinip kayboluyordu. Her bir çıkış, her bir ihtimal ondan geçiyordu.

“Nerede kalıyorsun?”

“Hemen Teknokent çıkışının orada. Çok yakın hocam.”

“Şu üst geçitin olduğu yer mi?”

“Yok hocam, o diğer çıkış. Bazen oradan giderim. Gün batımını çok iyi görüyor. Yol uzuyor ama. O yolu yürümeyi seviyorum.” Elim bardağa gitti, sonra vazgeçip parmaklarımla çevirdim birkaç defa, “Şu âşıklar?” Cihan Hoca elini ceketin iç cebine soktu, mat siyah sigara tabakası ve parlak gümüş çakmak çıkarıp bir sigara yaktı. Tabakanın ve çakmağın üzerine aynı sade motifler işlenmişti. Tabakayı önüme uzattı.

Başımı ve kaşlarımı yukarıya kaldırdım. “Kullanmıyorum,” ondan tarafa döndüm, “şu âşıklar, sizin senaryonuz ya da öykünüz mü?”

“İlk yazdığım öykülerden birinin taslağı,” sigara dumanı dalgalanarak rüzgârda savruldu, “öykü yazmaya yeni başladığım yıllar.”

“Neden hiç sevdiğinin yanına gitmedi? Uzaktan nasıl bu kadar sevilebilir?”

“Nasıl bir duygu vardı yazarken bilmiyorum. Kalemi eline aldıktan bir süre sonra... sen kalemi değil,” duraksadı, başını yukarıya kaldırdı, “kalem seni kontrol eder.”

“Zamanla unutmaz mıydı? Zaten ona hiç sahip olmadı, sadece uzaktan sevdi, zamanla unutulmaz-”

“Zaman hiçbir şeyin ilacı değildir, sadece alışırsın: Pişmanlıklarınla, hüznünle yaşamaya alışırsın. Geçmişinle yaşamaya alışırsın.” Yağmur damlaları bardağımın içine düştü. Sigarasından birkaç nefes daha aldı hızlı hızlı. “Bırakmamı ister misin?”

“Yok, daha eve gitmem hocam, çok sağ olun.”

Yerdeki çantasını uzanıp başını koyu bulutlarla kaplı gökyüzüne çevirdi, yüzü ekşidi birden, izmariti kirli kül tablasına bastırıp ayaklandı.

Çantamı başıma siper edip aniden bastıran yağmurdan kantine doğru kaçarken Cihan Hoca, çoktan otoparka varmış arabasına biniyordu.

“Uyumak, ama düş görebilirsin uykuda, o kötü!
Çünkü o ölüm uykularında,
Sıyrıldığımız zaman yaşamak kaygısından,
Ne düşler görebilir insan, düşünmeli bunu.
Bu düşüncedir uzun yaşamayı cehennem eden.
Kim dayanabilir zamanın kırbacına?”
Hamlet

7 Nisan Perşembe

Gözlerim kapalı, sırtım duvara dayalı, öylece duruyordum. Hırıltılı nefesin toynaklarını yere vuruşu duyulmuştu önce; sonra gözlerinin kızıl parıltısı kalbimi delip geçti. Boynuzlar ve kızıllık giderek büyüdü gözümde, hırıltı giderek yükseldi.

Korku, soğuk eliyle beni kavrayıp duvara fırlatmıştı. Gözlerimi açmak istemiyordum. Tekrar onunla yüzleşmek, kızıl gözlerine ve ürkütücü boynuzlarına maruz kalmak, onları tekrar solumak istemiyordum. Korkunun buz gibi elleriyle, bedenimden ruhumu çekip bir başka köşeye daha fırlatmasını istemiyordum.

Göz kapaklarım beyazladı, saydamlaştı birden. Çekinerek, bilmiyorum ne kadar sonra, yavaşça, çok yavaşça araladım onları. Işık geri gelmişti. İki yana açılı kollarımı indirdim. Sakince bakındım etrafıma. Gitmişti! Yerde izler aradım. Çamur, toprak, bir leke... Az önce yaşadıklarımın izahı olacak, bedenimde hissettiğim soğukluğu bir nebze olsun silecek bir iz… Koridorun sonuna, onu ilk gördüğüm tarafa ilerledim. Yavaş yavaş

kendime geliyordum. Eğildim, dokundum, aradım, yokladım. Hiçbir şey yoktu!

Aşağı indiğimde herkes etrafı incelemeye dalmıştı. Zeynep dönüp bana baktı, bakışları değişti birden. Yanıma geldi.

"Yüzün bembeyaz olmuş."

"Arabada başım ağrıyordu zaten... rüzgâr çarptı üstüne, camı açmıştım."

"Yanımda ağrı kesici falan var-"

"Yok yok iyiyim. Yüzümü yıkadım birkaç defa, daha iyiyim."

Nasıl açıklanırdı ki? Ben de bilmiyordum olanları. Kazayı unuttuğumu sanmıştım. Beni bu kadar derinden etkilemiş olamazdı. Evet, eminim en çok düşünen bendim. İçimde acıyan, kırılan, burkulan bir şeyler hissetmiştim. Fakat bu kadar olamazdı! Ayrıca gördüğüm şey, o şey... farklıydı. Farklı bir şeyler vardı. Gözleri, duruşu... bir hayvana has değildi. Bir caninin vücut bulmuş hali gibiydi. Kızgınlık! Evet, kızgınlıktı bakışlarındaki, duruşundaki… Ama gerçek gibiydi? Çok sağlam hasta olmuştum, başka bir açıklaması yoktu. Kesin bir hafta yatıracaktı beni.

"Sen ne yapıyorsun orada?" dedim Yekta'ya. Masadaki çatal, bıçak, kaşıkları elindeki çantaya dolduruyordu.

"Bunlar deli para eder. En az dört yüz liraya okuturum."

"Bırak onları yerine."

"Görmüyor musun? Adam deli gibi zengin. Koymaz ona." Birkaç tane daha koydu çantaya hızlı hızlı.

"Bırak onları dedim!"

"Sana ne lan çakma Shakespeare!" Pis pis sırıttı bana bakarak "Çakma Shakespeare seni."

“Bırak onları!” Elindeki çantayı tutup çektim, savrulan yumruk çeneme oturdu, dengemi kaybettim, sırtüstü yerdeydim.

“Karışma lan işime!” Elimi çeneme götürdüm, dudağımın kenarı açılmıştı. Zeynep yanıma eğildi hemen; doğrulmama yardımcı oldu. Ayağa kalkıp Yekta’nın üzerine yürüdüm, Hakan’la Ahmet araya girdi.

“Ayrılın, Ayrılın!”

“Dursanıza! Dursanıza!”

“Yekta bırak Yekta!”

“Salın gelsin, salın şunu!”

Hakan beni çekip odanın diğer ucuna götürdü. Hırpalanmıştım. Dudaklarım, çenem zonklayarak yanıyordu.

“Peçete, bir şey versenize,” dedi Hakan masaya doğru. Zeynep, elinde peçeteyle geldi hemen. Dudağımın üstüne koydum. Kalbim küt küt atıyordu. Sağ el işaret parmağıyla yukarıyı işaret eden küçük heykelde donuklaştı gözlerim. O şerefsize birbiri ardına yumruklar indirmek istiyordum. Onu ilk gördüğümden bu yana yavaş yavaş yükselen nefret, içimdeki öfkenin kulağına fısıldıyordu. Onu paramparça etmeliydim, paramparça! İlk fırsatta boğazına yapışmalıydım! Son nefesini verirken benim hınç dolu bakışlarımı görmeliydi, ellerimin altında çırpınırken son gördüğü ben olmalıydım, canını alan ben! O pişmanlığı, son pişmanlığı hissetmeliydim, af dilemeliydi benden, aman etmeliydi.

Kalbimin atışları yatıştı, göğsümün iniş kalkışları dizginlendi. Onun gibi gereksiz, nefes israfı birinden fazlasını beklemekti suç belki de. Hırsızlık onun

karakterini tamamlıyordu. Bu kadar. Fazlasını beklemek saçmalıktı.

“Şu ne?” Konuşan Bilge’ydi. Dağılan masanın üzerine eğilmişti. Masaya doğru yaklaştık. Bilge, hocanın tabağını kenara çekti. “Kâğıt?” Katlı küçük kâğıdı hızlıca açtı:

sanatçı yaşar eserinde
insan, eser de olsa sanatçı da olsa
tanrı insandır
insan tanrıdır
gerçek karanlık olsa da,

Merakın hâkim olduğu sesi okudukça kısıldı; ses giderek monotonlaştı. Merakın hâkimiyetini korku devraldı son kelimelerde. Başını kaldırıp baktı bizlere, bir kez daha okudu. Bu sefer Bilge okudukça herkes pürdikkat birbirine bakıyordu bir yandan. Kâğıdı cevap bekleyen gözlerle bana uzattı, cam gibi soğuk bakıyordu gözleri. “Tabağın kenarından gözüküyordu ucu, altında.” Önce gözlerim hızlıca gidip geldi kelimelerin üzerinde. Tam anlayamadım. Sonra tane tane okudum yazıyı. Sonra heceleyerek. Kafamın içine kazımaya çalıştım. Kelimelerdeki gizi çözmeye çalışıyordum. Zeynep omuzumun kenarından bakıyordu yazanlara. Hakan’ın uzanan eline bıraktım kâğıdı.

Sadece iki virgül vardı noktalama işareti olarak. Başka bir şey yoktu. Virgülü farklı yerlere koyunca farklı anlamlar çıkıyordu. Farklı yerlerden bakınca farklı sonuçlar. Gerçek… karanlık olsa da? Gerçek karanlık… olsa da?

Bilge, “İki üç hafta önce sanırım, derste de konuşmuştuk,” dedi, başımı salladım.

“Sanatçı eseriyle var olur. Eseridir sanatçıyı sanatçı yapan,” dedi Hakan.

Zeynep, “‘Şair belki bedenen vefat etmiş olabilir ama şiirleriyle nefes almaya devam edecek... yaşattığı duygular... baki kalacaktır.’” dedi, “şu dinleti, seninle gittiğimiz,” diye devam etti bana bakarak.

“Şiir dinletisi mi?” dedim.

“Evet, şu şiir dinletisi. Yan fakültede, Edebiyat’ta. Sunucu demişti girişte. Bir şairin ölümü yıl dönümü vardı.”

“Bir çeşit bilmece gibi bir şey,” dedim, “virgüller dikkatimi çekti. Sadece iki tane virgül var, nokta yok… tüm harfler küçük.”

“İnsaneser, Tanrıeser, Tanrıinsan...” dedi Ahmet. Bilge’ye ve bana baktı, “Boşlukları kaldırınca da anlam değişiyor sanki?”

“Başlayacağım bulmacasına da bilmecesine de!” dedi Yekta. Ağzından çıkan tükürükler etrafa saçıldı. Onu, o tükürüklerde boğma isteğim yükseldi birden! Tam ağzıma geleni söyleyecek oldum; Hakan, Yekta’nın kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı. Yekta’nın yüzü değişti aniden. Sakinleşti.

Dikkatim yazıya çekildi yine. Sanatçı eserinde yaşar demek, sanatçıyı eserinde görebiliriz demektir aynı zamanda. Kendini belli eder, ele verir. Kendisi yansır eserine. Devamı, “İnsan eser de olsa sanatçı da olsa”, insan hangi tarafta bulunursa bulunsun bir şekilde aynada görürüz... buluruz mu? Ne olursa olsun eser... yaratıcısı insan mıdır demek istiyor? Sonra, virgüllerden önce yazanlar: “insan” ve “gerçek karanlık olsa da”. Bunları

birleştirirsek peki: İnsan gerçek karanlıksa… yani cevapsızlık ondan doğuyorsa, bilinemezse demek olabilir.

Peki, sanatçıya nasıl ulaşılır? Eserine, eserlerine bakarak mı? Tabloların orijinalliğinin araştırılmasında, sahibi olduğu düşünülen sanatçının karakteristik özelliklerine bakıldığını biliyorum. O özelliklerin tablolarda bulunup bulunmadığının incelendiğini okumuştum birkaç sene önce. Ne olursa olsun hiçbir zaman tıpa tıp kopyalar oluşturulamıyordu. Kullanılan boyaların kimyasal özellikleri, karbon testleri bir şekilde ele veriyordu kopya olanları. Konudan çok sapmıştım... Kelimelere, manalara odaklanmalıydım.

“Cevap insan!” dedi Bilge. Kafamda dolaşan düşünce bulutları donakaldı birden. Benimle aynı yolu takip etmişti. Aynı sonuca varmıştı. Ama cevap doğru muydu? Eğer doğruysa bile hala eksik bir şeyler hissediyordum. Sanki iki cevaplı gibiydi. İki aşamalıydı. Bir cevap bizi diğerine götürüyordu.

Ahmet, “Alelacele,” dedi kâğıda bakarak, başını kaldırdı, “yazılar alelacele yazılmış, o an düşünülmüş gibi.”

“Ya da çok iyi biliyordu ve hızlıca yazıverdi?” dedi Zeynep. Kısa bir an gözleri kesişti, sonra Zeynep yüzünü dağınık masaya eğdi.

“Manası ne?” dedi Hakan, ona döndüm, “yani bilmecenin anlamı değil, bunu yazmasının sebebi, bize sormasının sebebi?”

Evet, manası neydi? Elimdeki kanlı peçeteye baktım bir süre, hemen her yeri kıpkırmızı olmuştu. “Gerçek!” dedim, “dersleri hatırlayın. Her bir ders, aslında tek bir yere bağlanıyordu. Yazdığımız her şeyin olabildiğince

‘gerçek’ olmasını istiyordu Cihan Hoca.” Peçeteyi masanın üzerine bıraktım. “Anılarımız, bakmak ama görmemek, düğümler, kendi hayatlarımızın öyküsü, her bir öykü tekniği konuşmamız… hepsinde bizi gerçeğe çekiyordu.”

“Bir çeşit... deneysel senaryo çalışması mı?” dedi Bilge gözlerini kısarak.

“Aklında bir öykü vardı... Uygun ortamı hazırladı ve karakterleri dâhil etti,” dedi Hakan.

“Daha ne kadar gerçek olabilir?” dedim. Haklıydım. Doğal gelişen bir öykü… Kontrol tamamen karakterlerde... Bundan daha gerçek bir öykü yazılabilir mi?

“Cihan Hoca nerede?” dedi kısık bir ses. Ahmet, elinde bardakla, kitaplığın oradaki tekli koltuğa oturmuştu. Bakışlarım önce odada, sonra etraftakilerin yüzlerinde gezdi.

“Ben lavaboya gittiğimde buradaydı,” dedim.

“Ben afişlerin oraya gittiğimde masadaydı. Zeynep’le konuşuyordu,” dedi Hakan.

“Evet, ev üzerine konuştuk, ondan önceki sahibi hakkında birkaç kelime ettik,” Zeynep eliyle Bilge’yi gösterdi, “sonra onun yanına gittim, kitaplığa.”

Yekta iki yana başını salladı. Hakan kulağına fısıldadığında beri değişmişti. Şimdiye kadar onlarca boş laf etmeliydi. Ama sessizdi.

“Kitaplık,” dedim. Uzattığım elimi indirdim. “Eğer ortada bir bilmece varsa cevabı burada olmalı.” Elimi tekrar kaldırıp dudağıma götürdüm. Zonklama durmuştu, kalan kan lekesi de kurumuş, pıhtılaşmıştı. Hakan, Ahmet, Yekta birbirine baktı, Bilge direkt kitaplığa ilerledi. Zeynep bana yaklaştı.

“Oynama, kanayacak.” Elini dudağıma doğru uzattı, havada tutup başımı salladım. Kitaplığa döndük. Elim ilk önce sanatçı biyografilerine gitti. İlk aklıma gelen cevap “insan” üzerinden gidecektim. Rodin’le alakalı eserlerle başladım. Yabancı bir kaynak vardı. Sonra antolojilere baktım, sanat kitaplarına, akademik kaynaklara… Bir ize rastlayamadım. Bilmeceyle bağlantılı bir şey göremedim. İki adım geri çekilip başyapıt tabloları inceledim. Mona Lisa… olabilirdi. Venüs’ün Doğuşu, İlkbahar… Hepsini tek tek inceledim. İnsan… insan… insan? Tabii ya! Adem’in Yaratılışı! Doğru ya, Adem’in Yaratılışı! Kapıdan girer girmez onu gördüğümü hatırlıyorum. Personaların üzerinde olmalıydı.

Hemen o tarafa yaklaştım. Yoktu! Ama gördüğüme eminim, oradaydı! Tek tek geçtim her duvarın önünden. Yoktu. Yine de Michelangelo ve eseriyle alakalı ne varsa taradım kitaplarda. Bilmeceyle alakalı bir not, derkenar bir şey… Bir kâğıt parçası daha olabilir diye düşündüm, başka bir bilmecenin olduğu. Ama hiçbir şey bulamadım. Kitap kapaklarına çekildi dikkatim, çerçevelerden birinin üzerinde Gustave Doré yazıyordu, adını ilk defa duymuştum, kapağın üzerindeki resim de sanki elle çizilmiş gibiydi.

Kolumdaki saate baktığımda gördüm ki zaman akıp gitmişti çoktan. Yekta ve Ahmet masada oturuyordu. Son yarım saattir derin iç çekişler geliyordu Yekta’dan. Bakışları elindeki telefonla bizim aramızda gidip geliyordu. Bilge elinde kitapla yere oturmuştu. Zeynep, uzak köşede sanat dergisi karıştırıyordu. Hakan plakları inceliyordu.

Şu üst katta gördüğüm şey. O da öykünün bir parçasıydı o zaman. Bir tür illüzyondu. Kazadan da

haberi var demekti bu. İçimizden biri haber verdi hocaya. Bilmeceyle de bir alakası olmalıydı o zaman. Ama olamazdı da. Bu kadar kısa bir süre içinde nasıl hazırlanırdı ki onda şey? Neredeyse buraya gelmeden hemen önce oldu kaza. Hiçbir bağlantı kuramıyordum. Benim korkulu düşümden başka bir şey değildi demek ki. Başıma giren ağrılar artmıştı. Okumak gözlerimi ve zihnimi daha da yormuştu.

"Sıkıldım artık! Ben gidiyorum, gelen gelir," dedi Yekta.

"Yekta!" diye bağırdı Hakan.

"Yetti artık. Ben gidiyorum. Öyküsünü otursun kendisi yazsın," Yekta ayaklanıp kapıya yöneldi.

"En azından şu yaptığınız pisliği temizleyin," dedi Bilge. Elindeki kitabı rafa koydu. Yekta'yla bakıştık. Sonra ikimiz de Hakan'a baktık. Köşede kırılmış cam parçaları vardı, masanın üstü de birbirine girmişti. Herkes bıkkın hareketlerle bir işin ucundan tuttu; masayı, etrafı düzeltmeye koyulduk. Toparlayabildiğimiz kadar da toparladık.

Bilge, "Şunları mutfağa bırakalım çıkarız," dedi, Zeynep'le ellerindeki kirli tabakları bırakmak için mutfağa gittiler.

Bilmecenin anlamı neydi? "Sanatçı yaşar eserinde, insan eser de olsa sanatçı da..." Cihan Hoca'nın yapmak istediği şeyi merak ediyordum. Kurduğu oyunun manası olmalıydı. Ben daha devam etmek niyetindeydim, ama diğerleri istemediği sürece anlamı yoktu. Bilge'nin de benimle aynı şeyi isteyeceğine inanıyordum, itiraz etmesini bekliyordum, devam etmek istemesini. Ama tek bir kelime dahi etmedi. Gerçi halsizlikten bırak

bilmecenin peşinden koşmayı ayakta duracak durumda değildim. Bu da burada bitiyordu.

Yüzleri bembeyaz halde, ellerinde tabaklarla Zeynep ve Bilge geri geldi. “Gelsenize,” dedi Bilge. Sesi değişmişti.

Hakan, “Ne oldu?” dedi.

“Gelin çabuk.”

Merakla arkalarına takıldık. Koridorun başına, girişe doğru ilerledik. Zemin sanki benimle birlikte hareket ediyor, hızımı daha da artırıyor, beni alıp götürüyordu. “Elimizde tabaklarla ilerliyorduk,” dedi Bilge, “Cihan Hoca’ya seslendim birkaç defa… Ses çıkmadı. Gözüm bir anlığına aralık kapıya kaydı.” Başıyla önümüzdeki kapıyı işaret ediyordu. Elimle, aralığından parlak sarı ışığın yükseldiği kapıyı ittim yavaşça. İçeriye adım attığımda gözlerime inanamadım! Tablolar, masa, kitaplar, heykeller… Sanırım deliriyordum… Birebir aynıydı! Yemek yediğimiz odanın aynısından bir tane daha, tam karşımdaydı! Başımın döndüğünü hissettim bir an, dizlerimin bağı çözüldü, güç almak için elimi duvara atmaya çalıştım. Gözlerim karardı.

“Hayat o kadar tatlı ki!
Her an ölüm acısıyla bin kez ölürüz de,
Göze alamayız hemen ölmeyi!”
Kral Lear

3 Mart Perşembe

“Bir filmde verilmek istenilenleri, filmi izlerken veya bitirdikten sonra hissettiğiniz duyguda bulursunuz. Mesela Tarantino filmi izlerken hissettiğiniz şeylerden biri şudur: Sanki sahnedeki karakterin her yaptığı dünyanın en havalı hareketidir. Sadece araba sürer, ama sanki dünyanın en hayran olunası işini yaptığını hissedersiniz. Sadece bir sigara yakar... Alttan bir müzik, açılar, ışık, oyuncunun tavırları... Eğer izlediğiniz birçok sahnede bu başarılırsa filmden sonra şunu dersiniz: Film hayranlık uyandırıcıydı! Muhteşemdi! Bu yönetmenin imzasıdır. Kamera seyircinin öyküye açılan dünyasıdır, kadraj seyircinin de gözüdür,” dedi ve başını arkasına, duvardaki saate çevirdi. Yanında, sıranın üstünde açık duran kitaba döndü sonra. “Sayfa doksan sekizde kaldık.” Kitabı kapatıp ayağa kalktı, “Haftaya, sonraki yirmi sayfayı okuyup gelin. Üzerine konuşalım... Çıkabilirsiniz.”

Göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Dizginleri eline alıp dersi tamamen kendi kontrolünde işlediği zaman, bir bulutun üzerinde dersi izliyormuş gibi kapılıp gidiyordum. Konunun, anlattıklarının, alıntıların, örneklerin arasında kayboluyordum. Başka hiçbir ders bana böyle hissettirmiyordu. Öykünün, kimi zaman sinemanın, bazen tiyatronun arka odasına giriyor, karanlıklar içinde gizlenenleri ellerimle yoklayarak

keşfetmenin hazzını yaşıyordum. Bu gerçekten başkaydı! Bilgisi derya denizdi.

Bu haftanın başında gelmişti Zeynep. Nerelerde olduğunu, neden cevap vermediği sordum hemen. Sorularımı “Sadece hastaydım!” dışında başka bir şey demeden savuşturdu. Hiçbir şey yokmuş, yeniden doğmuş gibi geri dönmüştü. Sanki birden ortadan kaybolan o değildi, geçen hafta zaman onun için durmuş, haftanın başında tik taklar yeniden devriyelerine başlayıvermişti. Daha fazla üzerine gitmedim. Demek istediğinden fazlasını bıçak zoruyla da olsa alamazdınız ağzından.

Maviden gökyüzünün vedası altında, buz maviden sarı aydınlığa geçişin bulanık çizgisi sol yanımızda, yemekhaneye yürüdük Zeynep’le. Hava güzel, kuşlar uçuyordu. Baharın gelişi içimdeki hayat sevgisini uyandırmıştı; dostça kucakladılar birbirlerini. Güzel bir gökyüzü, hafif bir meltem, atılan kayıtsız adımlar kadar güzel şey yoktu doğrusu. Bir de kısık bir ıslık eşlik etti mi bu yürüyüşe… ya da sevdiğim şarkıdan mırıldanmak, bir kuple… Hayat güzeldi!

Cihan Hoca’nın derslerinden bu yana farklılık vardı bende. Evet, hava beni çok etkilerdi, düşüncelerimi, duygumu, ruhumu… Ama derslerinden beri bir farklıydım. Hüznü de dibine kadar yaşıyordum sevinci de. Bazen nereye baksam gördüğüm kişi, o, ruhumu yakasından tutup derinlere sürüklüyor; daralıyor, üzülüyordum. Ama bazen sadece yolun karşı tarafından eşlik ediyordu yürüyüşüme. Sadece birkaç saniyeliğine aklımdan, geçmişe dönük gözlerimin önünden geçip gidiyordu, uzaktan takip ediyordu beni, aynı bugün gibi.

Gerçi şimdi onu düşünerek o birkaç saniyeye birkaçını daha ekledim, ama olsun.

Sağa dönüp, güneşi arkamızda bıraktık. Yemekhane yolun sonundaydı. Yol boyu diğer fakülteler diziliydi önümüzde.

“Gözlerin parlıyor?”

“Çok mu belli ediyorum?”

“Seni okumak çok kolay.”

“Kitap mıyım ben?” Pis pis sırıttım. Yüzü ekşidi birden.

“Bu esprilerinin karantinaya alınması lazım, öldürücü!” Çantasının fermuarını açıp saçlarını bozdum, yola atladım, geri geri yürüdüm ona bakarak.

“Manyak! Kapat şunları!”

“Ne oldu? Öldürücü mü demiştin az önce?” Gözlerimi kısıp iki elimi saçlarına doğru uzattım. “Biraz daha dağıtalım bakalım şunları…”

“Ya bırak yapma daha fazla!” Ellerimi indirip arkasına geçtim, fermuarları kapattım.

“Esprilerime kötü demek yok?”

“Saçımı bozmak yok?”

“Anlaştık.”

“Anlaştık.” Ceketinin önünü kapattı, “hava soğudu.”

“Yo, aynı. Hatta…” etrafa bakındım, “bayağı sıcak.”

“Ha pardon, o soğuk rüzgâr, yaptığın espriden esmişti.” Kıkırdayarak koşmaya başladı.

“Bir yakalarsam hepsini yolacağım onların.”

Bugün gözleri parlayan tek kişi ben değildim, dünyanın da gözleri parıldıyordu! İnsanların yüzünde gülümseme seçiyordum, içinde mutluluk dalgasının mayalandığı bir ressam çizmişti herkesi; ağaçlar bir başka yeşildi bugün, rüzgâr yeşeren duyguların kokularını taşıyordu içinde,

gördüğüm her şeyde güzel olan ne varsa eriyip kaynaşmıştı sanki.

Yemekhanenin basamaklarını çıktık. Şansımıza sıra azdı. Kurt gibi de açtım! Geldiğimiz yolu gören pencerenin önündeki masaya geçtik. Tadına bakmadan boca ettim yine tuzu, hızlıca yemeğe başladım. Zeynep'le ara ara bakışlarımız değiyordu birbirine. İştahlı yiyişime gülüp küçük küçük lokmalar yutuyordu.

"Benimkinden de yiyebilirsin. Sen Elbasan'a hayır demezsin." Tabağını bana doğru uzattı.

"Yok yok," bir yudum su içtim, "bu yeterli," bir kaşık daha aldım tabağımdan.

"Yavaş ye yavaş Shakespeare, nefessiz kalacaksın."

"Çok acıkmışım," yutkundum, "üzgünüm leydim, sizin karşınızda bu hallere düşmek istemezdim."

"Role büründük hemen."

"Sizin yüzünüzden!" Sesim fazla yükseldi, etraftakiler bize döndü birden, "leydim," diye devam ettim alçak sesle.

"Pınar Hoca'nın ödevi hallettim dün."

"Pınar Hoca ödev mi vermişti?"

"Pınar Hoca kim biliyorsun değil mi?"

"Şu derste sadece dudakları oynayan hoca mı?" Gözleri kayboldu birden, dudakları yukarıya doğru kıvrıldı, eliyle kapattı ağzını hemen.

"Dinlemediğin için sana öyle geliyordur. Sana atarım akşam, yaparsın."

Birkaç kaşık da başta hayır dediğim Zeynep'in yemeğinden aldım ve kalktık. Bulaşıkları bırakıp merdiven basamaklarına yöneldik. Yemekhanenin önündeki ağaçlığın kenarında durup bana baktı aniden.

“Kocaseyid’e doğru gitsek diyorum,” dedi, “seni götürmek istediğim bir yer var. Ama hızlı olmamız lazım.”

Hayali defterimin kapağını açtım, “Ajandamı kontrol ediyorum hemen…” Defterin hayali sayfalarını çevirdim bir yandan Zeynep’e bakarak.

“Aslında…” Başını çevirip etrafı izledi, derin bir nefes aldı, “tek başıma yürümek için çok güzel bir gün!”

Hayali defteri geldiği yığına fırlatıverdim hızlıca, “Sen nereye ben oraya leydim.” Elim tıka basa dolu karnıma doğru gitti.

“İyi misin, gideceğimiz yerin yakınında acil yok.”

“Turp gibiyim.”

Kampüsteki çarşının içinden geçip üniversitenin ana girişinden süzülüverdik, üst geçitten karşıya atlayıp otobüs durağına yürüdük.

“Kocaseyid’de nereye?”

“Gidince görürsün,” dedi ve karşısında park olan durağa oturduk. Parktan çocuk sesleri yükseliyordu. Birkaç liseli genç, sırtlarında çanta, aralarında konuşarak geçtiler parkın önünden. Etrafıma bakıyor ama görmüyordum. Cihan Hoca haklıydı. Kalabalıkların arasında sessizce bir köşeye oturup kaynaşan insan selini anlamak isteyen gözlerle izlemek bana iyi geliyordu, ara ara yapardım. Ama şimdi, önümde dönen dünyayı tarif etmeye kelimelerim kifayetsiz kalıyordu. Nasıl tarif edilirdi bir insan? Bir kaş bir de göz betimlesem, saçlarından ve yürüyüşünden bahsetsem, satırlar doldursam onunla ilgili... birkaç cümleye sığar mıydı hayatı? Benim amacım en iyi senaryoları yazmaktı, bunu yapmak zorundaydım. Ama bir hayat nasıl yaratılırdı?

Peki ya ölüm? Nasıl sonlandırılırdı elimde can bulan hayatlar? Senaryonun son sayfasının en sonuna "Kararma" yazmak yeterli olur muydu? Gerçi bu en zor soruydu. Daha yaşamın anlamını bilmezken ölümü nasıl bilebilirdim? Nasıl betimlenirdi son bulan hayat? Lisede okuduğum felsefi romanda kurgunun bir parçasıydı, yaratılan karakterler, bir yerlerde yaşamaya devam ediyordu. Belki de öyleydi, kalemin ucunda doğan, büyüyen yaşamları gerçek değildi ama ölümsüzdü! Kâğıdın üzerinde yaşamaya devam ediyorlardı. Birisi son sayfayı okuyup bitişin hüznü tüm benliğini sarıp sarmaladığında, karşısındaki duvara dalıp gittiğinde öylece... Mesaileri bitiyor, sırtlarına palto, başlarına şapka geçirip evlerine dağılıyorlardı. Bir başkası bilinmeze açılan o ilk sayfayı araladığında, herkes işinin başına geçiyor, sırasının gelmesini bekliyordu dikkatle. Zaman, onlar için anlamsızdı, onların hayatları yazıya kazınmıştı... Onlar ölümsüzdü: Raskolnikov, bir eli çenesinde, duvarda asılı baltaya bakıyordur düşünceli; Raif Efendi, bir elinde küçük kızı, diğer elinde iki ekmek yokuş yukarı yürüyordur; Ferdinand elinde fırçası, iki ülkenin sınırında mecburiyetin resmini yapıyordur. "Son", "Kararma" onlar için bir bitiş değildir. Böyle düşünmek, belki bir nebze olsun beni rahatlatır, korkumu bastırabilirdi, ama ne olursa olsun karşımda akan dünyaya yazar gözüyle bakmak, içimde uçuşan kelebekleri yormaya yetmişti. Ya da güneş yavaş yavaş çekildiği içindi tüm bunlar. İçimde kıpırdanan hayatı karanlığa gömüyordu gittikçe. Ama hala vaktimiz vardı zifiri karanlığa.

Otobüs tıklım tıklımdı. Birden otobüsün ortasında ayakta buluverdik kendimizi. Kafamın yanında sallanan

tutamacı yakalayıverdim. Zeynep, etrafına bakınıp duruyordu.

“Bana tutunabilirsin,” dedim alaycı bir sesle. Cevap vermeden boştaki kolumu tutuverdi. Yanakları al al oldu aniden. “Keşke çocuklar için de yapsalar alçak tutumaçlardan-” karnıma vurdu sertçe. “Tamam… tamam, bir şey demedim.”

Vatan Bulvarı’ndan geçip meydana ilerleyen otobüs, duraklar geçtikçe boşaldı. Alışveriş merkezinin yan girişinin önünde indik. Kocaseyid’e kadar koca bir insan yığını vardı önümüzde aşmamız gereken. İşinden çıkan insanlar vardı, arkadaşlarıyla eğlenmeye giden; dilenciler çıkıyordu karşımıza sıklıkla. Okullarından çıkan öğrenciler yoğunluktaydı aralarında. Herkeste bir uyuşukluk vardı sanki. Adımlar ağır ağır atılıyor; insanların sesi kalabalığa oranla daha bir az çıkıyordu. Açıkyol’u boylu boyunca takip ettik. Yoğunluk biraz biraz azalmaya başladı, el ele sevgililer çıkıyordu karşımıza artık. İkimiz de bu yürüyüşte sessizliğe büründük -buna mecbur kaldım aslında. Ara ara dönüyordum ona, birkaç muhabbet açma girişimim oldu ama cevap gelmedi ondan. Umarım otobüste yaptığım şakaya alınmamıştır. En çok da böyle durumlarda ne yapacağımı şaşırıyordum. Ona değer veriyordum, belki de buradaki tek arkadaşımdı. Onu kırmayı asla istemezdim, ama onunla şakalaşmayı da çok seviyordum. Bu aradaki dengeyi tutturmak, onu kırmadan güldürmeyi başarmak istiyordum sadece.

Üçtaşlar’ın arasından geçip Aydınlık’a çıkan yola saptık. Bu yol ve Aydınlık boyunca sıra sıra ağaçlar diziliydi önümüzde. Tramvay yolu kenarında ıhlamurlar vardı, Aydınlık’ın başında çınar ağaçları başlıyordu.

Ayrıca yürüyeceğimiz yolun sonuna kadar servi ağaçları eksik olmayacaktı etrafımızdan. Tiz çınlama sesleriyle yanımızdan geçen tramvay, kapattığı Aydınlık yolunu tekrar açtı. Yolun açılmasını beklerken Zeynep'e kaymıştı gözlerim yine. Sessizliğin sebebi şakam değildi, hissedebiliyordum. Yine o dalışlarından biri yaşanıyordu yanımda. Gözleri sürekli bir oraya bir buraya sekiyordu. Bazen önümüzden geçen fötr şapkalı amcaya kayıyordu bakışları, orada oyalanıyordu bir süre, sonra ağacın dallarındaki ötüşen kuşlarda sabitleniyordu göz bebekleri. Yavaşça önüne çekiliyordu tekrar; uzun yürüyüşlerinden yorulup dinlenmeye çekilen yolcular gibi.

Kocaseyid'de nereye? Birçok kez onunla Kocaseyid, Surdibi ve etrafını gezmiştik. O beni gezdirmişti. Bilmediğim bir yer kaldığını sanmıyorum. Çünkü ara ara, kafamı dağıtmak için tek başıma da gelirdim buralara, girerdim kalabalığın arasına, bir köşeye oturur, görünmez olmak isterdim. Sadece izlemek... olanı biteni. Düşüncelerimi kendimden alıp başka bir şeyin üzerine atmama yardımcı olurdu bu. Böylece buralarda görmediğim, oturmadığım yer kalmamıştı. Demek ki fazla düşünmenin faydalı tarafları da vardı.

Yüzyıllık çınarların gölgesinde yürüyorduk; dalların aralarından kaçan sarı huzmeler, havadaki toz zerreciklerini açığa vuruyordu. Tramvay yolunun kenarındaki uzun palmiyeler sessizce takip ediyordu her hareketi; servi ağaçları, kurşun askerler gibi dikilmiş bize selam duruyordu her bir köşeden. Kale kalıntılarının dibinde, güvercinler yerlere saçılan yemlerin peşinden seke seke atılıyordu; yemleri atan çocuklar, gözlerinde

mutluluk, bir elleri annelerinde, çırpınan kanatlar izdihamını izliyordu çekinerek.

Seyir terasları... denizi tüm çıplaklığıyla izleme fırsatı sunar, falezlerin üzerinde sıra sıra dizilidir hepsi. Her birinin köşesinde, amatör sanatçı, önünde çaldığı aletin kılıfı açık, parçalar mırıldanır çoğu zaman. Bezen bir gitar eşliğinde izlerdim bu uçsuz bucaksız manzarayı, bazen hüzünlü bir akordiyon tınısı yükselirdi o köşeden, dalgalı denizin sinirlerini alır, çarşaf gibi boydan boya uzatırdı onu. Kocaseyid'e girip terasların içinden geçerken merak eder halde Zeynep'e döndüm.

"Buraları biliyorum artık."

"Bundan emin olma," beni kolumdan çekiştirip sondan bir önceki terasa sürükledi.

"Buraları, her yeri, her birini gördüm ben."

"O zaman beklediğimden daha çok seveceksin."

"Küçük kahve dükkânını diyorsan orayı keşfedeli çok oldu." Cevap vermeden kolumu çekiştirmeye devam etti. Terasın duvarlarında el ele tutuşan, sarılan, gülüşen sevgililer vardı. Birkaç turist fotoğraf çektiriyordu ailecek. Demir parmaklıklarla teras duvarının arasındaki boşluğun önünde durduk.

Zeynep, "Hadi," dedi eliyle göstererek.

"Ne hadisi?"

"Buradan iniyoruz." Bir şey dememi beklemeden yan şekilde eğilip bir omuzu önde boşluktan geçiverdi. Arkasına bakmadan fundalığa doğru adımladı. Geçmem gereken yer elli santimetre vardı ya da yoktu, ben de arkasından eğildim, ondan çok daha yavaş ve zor da olsa, geçtim aralıktan. Başımı kaldırdığımda, fundalığı bir eliyle yana çekmiş, bana bakıyordu. Fundalıkların

arkasında, aşağıdaki falezlere giden bir patika vardı. Şaşırıp kalmıştım.

"Sen nereden biliyor-" Elini dudaklarına götürüp sessiz olmamı işaret etti, başıyla yolu gösterdi.

Dikkatle attım adımlarımı bilinmeze doğru. Burada hava değişmişti birden, elinde biralarla oturanlar vardı aşağıya doğru, öpüşen sevgililer en küçük çıtırtıda başlarını kaldırıp sesin geldiği tarafa doğru dönüyor, tehlike olmadığını fark edince kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Birkaçının da ne olduğu umurunda değildi, dünya yıkılsa dudakları ayrılmayacak gibiydi. Mahrem bir yere girmiş gibi hissettim kendimi, izole... Ve en çok da burayı bilmediğime şaşırıyordum. Teraslar denize doğru uzatılarak yapılmıştı, buralar falezlerin yüzünde, kör noktada kalıyordu. Başımı kaldırınca terasların altını görebiliyordum.

Küçük düzlüğe gelince durup iki elimi belime koydum, manzara mükemmeldi! Sanki denizin üzerinde uçuyordum; güneş, ufuktaki dağları gölgede bırakarak batıyordu, önümüzden geçen tur teknelerinden müzik sesleri yükseliyordu etrafa. Tekneler, kızıl dünyayla aramızdan usulca ilerliyordu limana doğru. Zeynep, önüme geçti bu arada, ona doğru baktığımda, daha da aşağıya doğru gitmiş, durduğu yerden bana bakıyor, takip etmemi söylüyordu.

Arkasından dikkatle adımladım yürüdüğü yerleri, en küçük bir hatada dalgaların dövdüğü sivri kayalarda bulurdum kendimi! Ağırlığımı arkaya doğru vererek aşağıya baktığımda Zeynep, yıkık duvarın üstüne oturmuş, yüzünde kızıl parıltı, denizi izliyordu. Ben de dikkat ederek devam edip yanına oturdum. Etrafımızda kimseler yoktu, tekneler görüşümüzden çıkmıştı, sadece

denizin uğultusu ve faleze vuran dalgaların sesi işitiliyordu.

Kızıl, deniz, dalgalar, saçlarımı okşayan rüzgâr, karanlığa gömülmekte olan dünya içinde kaybolmuştum. “Çok güzel,” diyebildim sadece. Ona doğru döndüm. Kollarımı iki yana atıp hiç bulunmak istemediğim bu kayboluşun kucağına bıraktım kendimi. Kollarımı iki yana attığım an, elimin üzerinde bir soğukluk hissetmiştim. Benden bir saniye kadar geç, o da kollarını iki yanına koymak istemişti. Parmakları, parmaklarımın üzerindeydi. Ama farkında değildi bunun. Elindeki soğukluk, geldiğim dünyayla olan tek bağlantımdı sanki.

“Daha iyisini görmemiştim… Göreceğimi de zannetmezdim asla.”

“Mucizeler gerçekleşmekten vazgeçmez,” dedi, sonra başını tekrar denize çevirdi.

“Bu sözlerin hepsini çalışıp geliyorsun.”

“Sade bir teşekkür yeterli,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

“Teşekkür ederim,” dedim. Başını salladı, ya da bana öyle geldi. Ayaklarım çarpı şeklinde, kollarım iki yana açık, biten günü izlemeye koyuldum.

“Vahşi olanın kesilip atılması, hayatımıza gölge düşüren bir kendi kendini reddedişle trajik bir yaşam savaşına dönüşüyor. Boğmaya yeltendiğimiz her güdü zihnimizde çöreklenerek bizi zehirliyor.”

Dorian Gray'in Portresi

7 Nisan Perşembe

Gözlerimi araladığımda, uzanmış ayaklarımı gördüm önce, görüntüm bulanıktı. Sonra ellerimi kaldırıp onlara baktım bir süre, parmaklarımı inceledim, tırnaklarımı kesmeliydim, uzamıştı. Tekli koltuktaydım, etraf yavaş yavaş netleşmeye başladı; dudaklarım, boğazım kurumuştu. Koltuğun ucuna kadar kaymışım, kendimi yukarıya doğru çektim.

Tartışma sesleriyle uyanmıştım. Sanki kızgın suların derinliklerindeymişim gibi uğultulu duyuyordum her şeyi. Ağrılar yükselip dalgalanıyor, dalgalar sertçe kulağıma çarpıyordu; duyduğum sesler, uğultular etrafa saçılan köpüklü sular gibi kafamın içinde yükselip alçalıyordu. Sadece birkaç kelime seçebildim uğultuların arasından. Elimi ağırlaşan, acı veren başıma götürdüm. Sağ arka... sağ arka taraftaki tüm sinirler gitarın telleri gibi geriliydi sanki, boynum tutulmuştu, hareket ettirdikçe hissettiğim acı kat kat artıyordu aniden.

Hakan ve Yekta, karşılıklı konuşuyordu, ikisinin de yüzü kıpkırmızıydı. Yüzlerindeki damarlar ve çizgiler, şişmiş ve gerilmişti. Kollarını önünde kavuşturmuş onları izleyen Bilge, bana doğru yaklaştı. Bir şeyler söylüyordu

ama anlayamıyordum. Kulağımdan tarafa eğildi boş bakan yüzümü görünce. “Aniden düşüp bayıldın,” dudaklarımı oynattım cevap vermek için, ama tek ses çıkmadı. Elimle masanın üzerindeki bardağı işaret ettim. Uyandığımı gören Yekta ve Hakan, yukarı kalkıp inen kollarını yavaşça bırakıp konuşmayı kestiler. Oldukları yerden bana baktılar bir süre. Bilge bardağı uzattı. Birkaç yudum içtim sudan. Kendime gelmeye başladım, bardaktaki suyun birazını elime döküp yüzüme çarptım, sırtımı dikleştirdim. O bulanık, uğultulu seslerden birini seçebilmiştim: “Her şeyi biliyor!” diye bağırmıştı Hakan, başını bana çevirmeden önce. Yavaş yavaş hatırlamaya başladım olanları. Dağınık olması gereken masaya doğru baktım. Her şey yerli yerindeydi. Evet… en son bir odaya girmiştim, yemek yediğimiz odanın aynısıydı. Sonrası karanlık... Ahmet kapının çerçevesine yaslanmış hole doğru bakıyordu, Bilge, masadan bir sandalye çekip yanıma oturdu.

“Seni kaldırıp koltuğa getirdi Yekta’yla Hakan. İyi misin?”

“Başım... başım çok ağrıyor,” konuştukça sinirler daha da geriliyordu, acının etkisiyle gözlerimi sıktım, yutkundum, bir yudum daha aldım bardaktan, “Zeynep nerede?”

“Lavaboya gitti,” diye cevap verdi Ahmet.

“Evet, her şeyden haberi var,” dedim. Herkes sözlerime dikkat kesildi, “Geyikten, kazadan haberi var.”

“Biz de… biz de onu konuşuyorduk,” diye devam etti Bilge. Onu bu halde ikinci görüşümdü. Yerde yatan geyikten gözlerimi ona doğru kaydırdığımda, kolları önünde kavuşmuş, ayakları sımsıkı kapalı, kendi içine çekilmiş, ilk defa korkmuş görmüştüm onu. Ama bu hali

ondan da beterdi. Korkunun dışında başka şeyler dolanıyordu gözlerinde; adını koyamadığım, işte bu, diyemediğim bir başka şey Bilge'nin derinliklerinden yükselip bakışlarını kuşatıyordu.

"Yemekten sonra, Cihan Hoca'yı son gördüğüm zaman, lavaboyu sorup yukarı çıkmıştım. Geri dönmek için merdivenlere yöneldiğimde... ışıklar kesildi. Boynuzları olan karaltı üzerime atıldı." Gözleri parıldadı, oldukları yerde donup kaldılar, oda aniden sessizliğe büründü.

Hakan, "Hastaydın ya?" dedi merakla.

"Yok yok, eminim gördüğüme. Bir çeşit ışık oyunu olmalı. Kazadan haberi vardı. Kurduğu senaryoya dâhil etti kazayı."

"Kaza olalı çok olmadı," diye araya girdi Bilge, "On, on beş dakika kadar önce."

"Orasını bilemiyorum," bardaktaki suyu bitirdim, "ilk başta ben de kazanın etkisinden, üşütmekten oldu diye düşündüm ama," odayı gösterdim, "burayı görünce emin oldum. Oyunun bir parçası." Koltuğun kenarından güç alarak ayağa kalktım, "İçimizden biri kazayı haber verdi hocaya."

"Arabanın önünden anlamış olamaz mı?" dedi Ahmet.

"Geyiği bilemezdi," dedim, "gördüğüm karaltı, çarptığımız geyiğe benziyordu."

"Ve büyük ihtimalle de…" Başıma oklar saplandı birden, ağrı sızlayarak başıma toplandı, tüm saç tellerimi hissedebiliyordum, sanki beynimin içine batıyordu her biri, "Cihan Hoca'yı bulsak iyi olacak. Kendimi iyi hissetmi-"

Bir inilti duyuldu. Odanın dışından, koridordan geliyordu. Hızla yükselip odaya dolan ses, ağır ağır

kıvranarak can çekişerek azaldı, kayboldu; sesin tizliğinden tüylerim diken diken oldu, ürpertinin buzdan parmakları küçük nemli dokunuşlarla sinir uçlarımın üzerinde gezinmişti. Nefesim kesildi, birkaç defa üst üste yutkundum.

“Zeynep nerede?” dedim. Sesimi çıkarmak için ciğerlerimde kalan tüm nefesi kullanmak zorunda kalmıştım, yine de ağzımdan çıkanlar kesik birer fısıltıdan öteye gidemedi. Bilge koşarak dışarı fırladı; Ahmet, sanki gitmesini engeller gibi ardından kollarını uzattı ona doğru. Arkasından Hakan hızla atıldı koridora, bacaklarımı zorlayarak kapıya yöneldim, yorgunluktan zar zor yürüyüp kapının kenarına yaslanarak adımımı dışarı attığımda, diğer odaların önünde, elleri yüzlerinde gördüm onları. Her biri öylece dikilmiş, kireç gibi suratlarla içeriye, odalara doğru bakıyordu. Yekta, geri geri adımladı olduğu yerden, arkasındaki diğer kapıya doğru dönüp tekme salladı, kırılan kapıdan gelen ses koridoru inletti, odaya girip görüşümden çıktı. Duvardan güç alarak en yakınımda olan Bilge’nin yanına gittim. Başımı; elleri yüzünde, heykel gibi dikilmiş vücudunun yanından içeriye doğru uzattım. Dört katlı avize, masa, ışıldayan kristal desenli bardaklar, tekli deri koltuk, heykeller, kitaplar… Olduğum yere yığılıp kaldım. Başımı sola çevirdiğimde, karşı odadan yükselen sarı ışık, dört katlı avize, masanın üzerindeki beyaz örtünün yere uzanan saçakları, aynı işlemeli geniş sandalyeler… Kafamın içindeki onlarca soru işareti uzak köşelerden anlamsızca birbirine bakıyordu. Anlamsız bakışlardan doğan karanlık sinsice göğsüme oturdu. Göğsümde bir sancı vardı. Ne düşüneceğimi, ne yapacağımı bilemiyor, orada öylece yere oturmuş bekliyordum. Gözlerim

onların; Ahmet'in, Bilge'nin, Hakan'ın üzerinde geziyor, sonra yavaşça hiçbir hareketin olmadığı boşlukta sabitleniyor, karanlığı dağıtacak beyaz ışığı arıyordu. Sessizlik… Nefes alışımı bile duymuyordum, sanırım o da karanlığa kapılıp derinlere çekilmişti. Sonra, bilmiyorum ne kadar sonra, sanki bir pikabın çalışmasıyla alttan alta duyulan cızırtı, ona çok benzeyen puslu ses, karanlığın içinden, göğsümden yükselip kulaklarıma doldu. Sonra aniden karanlık, çıkardığı sesi, getirdiği sancıyı alıp sinsice girdiği her boşluktan, her küçük delikten hızlıca geri çekilip kayboldu. İnilti! Bir inilti daha duymuştum! Etrafıma bakındım hızlıca. Bilge, uzanan bacaklarımın dibinde, bıraktığım gibi hareketsiz duruyordu. Yekta'nın girdiği odadan ayak sesleri yaklaştı bana doğru, Hakan, başını kaldırıp yukarı baktı. Bana dakikalarca sürmüş gibi gelen karanlığın egemenliği belli ki birkaç saniyeden fazla sürmemişti içimde.

Hakan, "Üst kattan geldi," dedi, yukarı dönük başını indirip diğerlerine baktı. Bilge, elini yüzünden indirip bacaklarımın üzerinden geçti. Merdivene yöneldi. Bilge ve Hakan merdiven basamaklarını çıkarken; ben, Ahmet, Yekta arkalarından bakıyorduk. Kapının kenarından güç alıp ayağa kalktım. Yekta ve Ahmet oldukları yerden beni izliyordu. Merdivene ilerleyip iki elimle tırabzana tutunarak basamakları çıkmaya başladım.

Zeynep'i bulmalıydım. Aşağıda ve şimdi yürüdüğüm koridorda, birbirinin aynı odalar… odalar… odalar… Aynı yükselen sarı ışık, ışıldayan masa… kitaplar... Koridorun sonunda, Bilge ve Hakan, birbiri ardına kapıları açıyor, Zeynep'i arıyordu. Ne olursa olsun, bir an önce Zeynep'i bulmak, ona sarılmak istiyordum. Bir oyun olmasını, belki bir rüya, belki yediğimiz yemeğe

karışan bir ilaç, uyuşturucu… Her ne ise bir an önce bu oyundan sıyrılmak istiyordum! Rüya ise bu iğrenç rüyadan hızla gözlerimi açmak istiyordum! Zeynep'i de alıp gitmek istiyordum buradan! Daha önce böylesine karışık, acı veren, içimden bir şeyleri koparan, beni çaresiz, ne yapacağını bilmez halde bırakan duyguların esiri olmamıştım. Üstüne, kafamın içinde şimşekler halinde çakan ağrılar gördüğüm ürkütücü rüyayı kan emici bir kâbusa çeviriyordu.

"Yok yok! Yok, Hiçbir yerde yok!"

"Üst kattan geldiğine eminim, belki bir üstten," diye cevap verdi Hakan, Bilge'nin hezeyan dolu sözlerine.

"Yeter artık, yeter! Polisi arıyorum," Bilge yanımdan hızla geçip merdivene yöneldi. Hakan, başı iki elinin arasında birkaç adım atıp kaldı öylece. Bilge'nin arkasından gittim, Hakan merdivenlerin ortasındayken bana yetişip koluma girdi. Alt katta, koridorun sonuna, yemek yediğimiz odaya doğru Hakan'ın yardımıyla ağır aksak ilerliyordum. Görüşüm artık dik tutmaya gücüm yetmediği için sallanan başım yüzünden bir aşağı bir yukarı titreşerek sallanıyordu. Hakan, çektiği sandalyenin üzerine bıraktı beni, kafam omuzlarıma düşüverdi birden.

"Yok yok yok!" Bilge, bir yandan bağırarak çekmeceleri açıp kapatıyor, bir şeyleri çekip altına, arkasına bakıyordu.

"En son bu çıktı odadan!" Yekta'nın sallanan işaret parmağı beni gösteriyordu, "bu çalıp sakladı her şeyi."

"Daha ayakta duracak hali yok!" dedi Hakan, "ben sürükleyip getirdim buraya kadar."

"Başımıza bir iş geleceğini biliyordum. O yazıyı gördüğümden beri biliyordum. Her şeyden haberi var o şerefsizin!" dedi Yekta. "Bu da işin içinde," işaret

parmağı artık sallanmıyor, sabit şekilde doğrudan beni gösteriyordu.

“Ben de sizin kadar… sizin kadar biliyorum...” ağzımdan son çıkan sözcükler, sürünerek, sızlayarak, zorlanarak dökülmüştü dudaklarımdan.

“Nereye koyduğunu söyle! Telefonlar nerede?”

“Bilmiyorum... bilmiyorum,” parlak ışık gözlerimi acıtıyordu, “Zeynep, Zeynep nerede?”

“Hepsi onun yüzünden. O çaldı değil mi? Öç almak istedi bizden.”

“Neden öç alacak?”

“Kız hiçbir yerde yok. Biz yukarıdayken siz buradaydınız. Siz görürdünüz,” diye araya girdi Hakan, “size görünmeden giremezdi buraya.” Bilge, her şeyi sağa sola savurarak aramaya devam ediyordu.

“Ben size yapmayalım demiştim… Yapmayalım.” Ahmet’in sesi titriyordu.

Yekta, “Sen sus lan!” diye bağırdı Ahmet’e doğru.

“Doğru Yekta. Başımıza gelecekti. Sonunu düşünemedim. Ama o kadar içmeyelim dedim, demiştim,” dedi Hakan.

“Tüm suç benim yani öyle mi? O zaman keyfiniz yerindeydi ama. O zaman hiç sorun yoktu!”

“Ne diyorsunuz siz?” Konuştuklarından hiçbir şey anlamıyordum. Yekta, bana doğru dönüp kızarmış gözlerle sinirini çıkarırcasına süzdü beni.

“Sen daha iyi bilirsin.”

“Hiçbir şey bilmiyorum.” Dediklerinin, konuştuklarının tek kelimesini dahi anlamıyordum.

“Sen daha iyi bilirsin dedim.”

“Ne anlatacak? Bilmiyorum… Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.”

Yekta, iki elini başına götürüp parmaklarını saçlarına soktu, sertçe kaşıdı saç diplerini, derisini söküp çıkarmak istermiş gibi. Bir yandan sinirle karışık acıyla bağırıyor, diğer yandan parçalamak istercesine kaşımaya devam ediyordu. Bilge, kitaplık tarafından fırlayıp Yekta'nın yanında bitti, sert bir tokat indirdi yüzüne. Yekta'nın sesi soluğu kesildi, yüzündeki kıvrımlar kayboldu. "Artık şu aptalca tartışmayı bırakın da defolup gidelim şuradan!" diye haykırdı Bilge, Yekta'nın suratına doğru. Yekta'nın gözleri yavaşça yere doğru indi. "Telefonlar hiçbir yerde yok. Arabanın anahtarı nerede?" Yekta başını iki yana salladı. Hakan, üzerini arandı arkalarında olanları izlerken, eli ceketinin iç cebine gitti. Sallanan anahtarlığı Bilge'ye doğru tuttu. "Gidiyoruz."

"Zeynep... Zeynep ne olacak?" dedim.

"Telefon bulup polisi arayacağız, yardım isteyeceğiz." Yekta, Ahmet kapıdan çıkan Bilge'nin arkasından gitti. Hakan, yanıma gelip elini uzattı.

"İyiyim, kendim yürürüm," diye cevapladım yardım teklifini.

"Emin misin?" Başımı salladım. Hakan da koşarak kapıdan çıktı. Koltuktan güç alarak ayağa kalktım. Koridora çıktığımda, Hakan'ın ayak sesleri gittikçe azalırken kulağımda, karşımdaki tablo dikkatimi çekti. Değişmiş gibi hissettim... farklı bir şeyler vardı. Bacasında dumanı tüten, çatısı karlı ahşap kulübe, beyaza bürünmüş sık birkaç çam ağacının önünde, tablonun sağ alt tarafında, sanki bir şeylerden saklanıyormuş gibi sinmiş görünüyordu. Gökteki güneş, puslu havada, dünyayı aydınlatmaktan acizdi; etrafında kızıl bir hale, varlığı ile yokluğu anlaşılmaz halde, ürkekçe bekliyordu. Evin kenarından başlayan çitler, çamların bitişinden

arkadaki parlayan göle kadar masumca uzanıyordu. Uzaklardaki ağaçlar dallarındaki karın yükünden boyunlarını bükmüştü. Sol altta büyük bir “R” harfi vardı, ressamın imzası olmalıydı.

Tabloya korku hâkimdi! Her bir rengin, tablonun dışında kalan şeyden çekinirmiş gibi elleri önde birleşmiş, başları ve bakışları yerdeydi. Değişen şey buydu. Bu tabloya en son, yemekten ilk kaşığı almadan önce, birkaç saniyeliğine uzaktan bakmıştım. Duman, özgürlüğe uzanırmış gibi gökyüzüne salınıyor, seyrelip dağılacağı yerde, birleşip çoğalıyordu sanki. Güneş, değil puslu havayı, tüm evreni aydınlatacakmış gibi parlıyordu. Ama şimdi her bir renk titreyerek solmuş, köşesine çekilmiş, tablonun üzerindekinin kudretli kolundan savrulacak muhtemel tokattan sakınıyor, imtina ediyor, verilecek emre kadar gölgelere çekilmiş sessizce bekliyordu. Başımı sola çevirdiğimde, bir anlığına merdivenlerin çıkan birini gördüm! Sadece ayaklarını yakalayabilmiştim. Bir ürperti yalayıp geçti üzerimden. Kuvvetli bir rüzgâr gibi esip içimdeki tehlike ateşini alevlendirdi. Hem merak ediyor hem de deli gibi ondan olabildiğince uzaklaşmak, duvarların parçalayarak aşıp arkama bakmadan kaçmak istiyordum! Ama Zeynep’i bulmak zorundaydım. Diğerlerine bakındım, hiçbir ses yoktu. Odaların, kapılardan yükselen sarı ışıkların önünden etrafıma baka baka, korkarak, çekinerek, titrek adımlar ata ata merdivenin önüne kadar geldim.

İlk basamağın dibindeydim. Gözlerim ahşap basamağın üzerindeki koyu çizgilerin, halkaların üzerinde gezip duruyordu; güç bulup ilk adımı atmaktan çekiniyordum. Korku ile sevgi arasında gidip geliyordum. Ne zamandır araftaydım? O benim belki de en yakın arkadaşımdı.

Ama içimdeki ateş etrafa kıvılcımlar saçarak büyüyor, göğsümü delice kavuruyordu. Cevap doğduğumdan beri içimdeydi, biliyordum... Çekinerek de olsa basamağa ilk adımı attım, kararım sevgiden yanaydı.

Etraftan güç alarak merdiveni çıkıyor; kulaklarım tetikte, en küçük bir sesi, çıtırtıyı kaçırmak istemiyordum. Her bir adımımı dikkatli atıyor, basamaklardan yükselen gıcırtıyı azaltmaya çalışıyordum. Gözlerim koridoru görecek konuma gelince donakaldım. Bir beden, koridorun sonunda, titrek ışığın altında, yerde yatıyordu. Kalan basamakları ikişer üçer atlayarak koşmaya başladım. Hiçbir şey düşünemiyordum, Sadece koşuyordum… Asla bilmek istemediğim sorunun cevabına doğru, kalan tüm gücümle koşuyordum… Soluk soluğa üstüne kapandığımda, gözlerimden süzülen damlalar hareketsiz bedenin üzerine düştü birbiri ardına. “Oyun olduğu biliyorum Zeynep! Zeynep kalk... Zeynep!”, ellerim göğsüne saplanmış bıçağın etrafında ne yapacağını bilemez halde titreyerek dolanıyordu. Parmaklarımı yüzüne, saçlarına doğru uzattım. Vücudu hala sıcak ama teni sanki aylar önce ölmüş gibi mosmordu. Gözlerindeki ışık silinmişti. Göz bebekleri kenara kaymış; etrafları donuk beyazdı. “Zeynep!.. kalksana Zeynep!” Hıçkırıklarım, acılı yakarışlarımı bölüyor, kollarımın arasındaki Zeynep’in cansız bedeni gittikçe soluyor; yaradan süzülen kan göğsüne bastırdığım ellerimin, parmaklarımın arasından taşıyordu.

“Keşke düşüncelerim de kapansa gözlerim kapanınca, çünkü kapanıyorlar galiba.”
Fırtına

10 Mart Perşembe

“Hadi, kahveni bitir de içeri girelim.”

“Aslında, kahvemi yudumlarken dinlesem dersi, Cihan Hoca bir şey demez bence.”

“Mümkün. Yalnız senin için. Çünkü dediklerini duyacak kadar sınıfta barınamazsın. Kulağını kapıya dayar, dışardan takip edersin artık dersi.” Kalan kahveyi bir dikişte içtim. “Boğazın yanacak dur!” Zeynep’in yüzündeki çizgiler belirginleşti. “Kenara bıraksan olmazdı değil mi?”

“Olmaz, arkamdan ağlar,” bardağı çöpe attım, kapının önündeki sohbetimizi sonlandırıp sınıfa girdik. Evet, biraz boğazım yanmıştı. Ama hiç çaktırmadım. Sırama geçip su şişesini susuzluktan ölecekmiş gibi dikerken bakışlarımız kesişince Zeynep’le, belki bir ihtimal anlamış olabilir tabii.

Zaman hızlıca akmıştı yine, ilk dakikalarda, Cihan Hoca getirdiği kitaptan birkaç bölüm okuyup görüşlerimizi aldı. Pürdikkat dinledim her bir kelimesini. Diksiyonu, okuması kusursuzdu. Kafamda canlandırabiliyordum ağzından çıkan her şeyi! Oradaymış gibi yaşıyordum okuduklarını. Kitabı kapattı.

“Ama… Her karakterin, öyküden beklediği bir şey vardır. Bir şeylerin, arzularının, hedeflerinin peşinden

atılıp giderler ve biz de bu yolculuklarında onlara eşlik ederiz. Onlarla özdeşleşiriz," elindeki şişeden bir yudum aldı, "onların hedefleri bizim de hedefimiz olur. Ve öykü ilerledikçe beklenti yukarı doğru çıkar… Duygu yükselir... Hedef için gerekli adımlar atılmıştır." Şişeyi kürsüye bıraktı, öne adımladı, "Artık bekleneni alma vaktidir. İşte burası önemli! İnsan, kaosun içinde bir düzen yaratmak ister. Düz bir çizgi çekmek ve o çizgiyi takip etmek ister. İşte bu yolda devreye 'kötü adam' girer, amacı oyunu bozmaktır. Sen ile istediklerin arasına set çeker, işini bozar. Sen düz çizginin üzerinde, gözlerin çizgiden sapmamak için attığın adımlarda, ilerlerken… dengeni bozmak için elinden geleni yapar." Elinde tenis raketi varmış gibi pozisyon aldı Cihan Hoca, "Sana saldırır…" Hayali raketi topa vuruyormuş gibi savurdu, "Darbe alıp yalpalarsın, çizgin yamulur, zikzaklar çizmeye başlarsın," hayali raketi bir kez daha savurdu, "sen çizgini düzeltmek, hedefine ulaşmak için yoluna dönmek istersin… Ama onun işi seni yolundan etmektir.

'Kötü adam'ı bir çeşit metafor olarak düşünün. Kahramanların önüne çıkan, işini bozan engel her zaman insan olmaz… Bazen doğadır… Bazen başka şeydir. Ama işi yine de engel olmaktır," raketi bir kez daha salladı, "Kahraman kaza geçirdi, artık yürüyemez, amacına böyle ulaşmalıdır… Kahraman kaçırıldı, gözleri bağlanıp demir parmaklıklar arkasına atıldı. Oradan kurtulup amacına ulaşmalıdır." Hayali raketi ve topu masanın üzerine bıraktı.

"Birini seversin, o da seni sevince, elini tutunca artık tüm dertler bitti sanırsın, işte amacına ulaştın! Sonunda sevdiğin işe sahip oldun, dolgun bir maaş, uygun mesai saatleri… Peki, her şey bitti mi? Asla öyle olmaz,

kontrolünde olmayan durumlar vardır. Engel olamadıkların… ‘Kötü adamlar’ hiç bitmez. İnsanınsa amacı, bu kaosun içinde bir düzün yaratmaktır. Çizgiyi bozmadan devam etmek... Ama o çizgi her zaman bozulur.” Cihan Hoca, ellerini göğüs hizasına kaldırıp içlerini bize çevirdi, hafifçe başını eğdi. “Öykü dünyasına kaos hakimdir. Hayatın yazılarınıza sızmasına izin verin.” Ellerini aşağıya indirip kürsüye doğru yürüdü. Şişenin kapağını açıp birkaç yudum su içti. “Biraz karakterlerin motivasyonundan bahsedelim. Eller!”

Ali’ydi sanırım ismi. Önümdeki sırada oturuyordu, Cihan Hoca ona söz verdi. “Öyküde belirlenen hedef ne ise... odur hocam.”

“Onu ben de biliyorum. Hatta sokaktan kimi çevirsen diyeceği bu. Ben işte o amaç ve o amaca ulaşmak için beslenilen kaynaklardan bahsediyorum. Nelerdir onlar? Sen.”

“Zengin olmak... Büyük konumlara ulaşmak?”

“Para ve güç. Çok güzel. İnsanların temel motivasyonları. Adın neydi?”

“Yekta, Hocam.” Cihan Hoca başını salladı.

“Başka?”

Kalkan elimi konuşmak için indirdim, “İnsan psikolojisi üzerine çalışan bilim adamlarının farklı görüşleri var hocam. Mesela Freud-”

“İnsanın temel motivasyonu, itici gücü cinsellik ve saldırganlıktır der.”

“Ama diğer psikologların-”

“Erikson, insan hayatını belirli dönemlere ayırır, Freud gibi, ama onunki daha kapsamlıdır. Erikson’un öne sürdüğü insanın temel işlerinden, itkilerinden biri de yapıcı olmasıdır. Freud’un tersine insanın tamamen yıkıcı

olmadığını savunur. İnsanoğlunun geliştirdiği uygarlık bunun en bariz örneği-”

“Ama nasıl kurdu? Birbiriyle yarış halinde olan devletlerin, toplulukların çatışmasından doğmuş olamaz mı?” Sınıfta fırtına öncesi sessizliğe büründü. Bir şeyin ilki yaşanmıştı, Cihan Hoca’nın sözü kesilmişti, herkes başını bir bana bir hocaya çeviriyordu.

“Jung, Freud’un takipçisi oldu ve onunla tanıştığı andan itibaren hemen her şeyde aynı fikirdeydi. Ancak, Jung’un içinde hala inancın kırıntıları vardı. Bu kırıntılar gitgide büyüdü ve aralarında aşılması mümkün olmayan kocaman bir dağ oldu. Freud’un insan motivasyonu üzerine geliştirdiği kuramın temelinde, cinsellikte, ayrı düştüler. Jung farklı düşünüyordu.” Cihan Hoca, sözünü bölmemin cezasını keser gibi ağzından çıkan her bir sözcüğü üstüne basa basa söylüyordu. “Bilinçaltı üzerine farklı farklı görüşler var. Kimileri iki ayrı uçta, kimileri arada bir yerlerde. Ama bana kalırsa insanlar ikiye ayrılır: iyi insanlar ve kötü insanlar. İyiler her zaman iyidir, kötüler ise en küçük anda bile kötüdür.

Eksik kalan yerleri dolduralım. Freud’dan bahsederken… Saldırganlık da cinsellikten doğmuştur. Birileri de sözümü kesmese iyi olur. Zaten sizlerin görüşlerini sık sık almak istiyorum. Sıranızı beklemeyi bilin yeter.”

Cihan hoca, elleri cebinde, sırama doğru yaklaştı, “Değindiğin noktaya ve benim sözlerime gelince... Neden sonuç zincirini, hiçbir küçük ayrıntıyı atlamadan, her bir etki-tepkiyi hesaba katarak iki adım bile ileriye götüremeyiz. Her bir sonucu kesin olarak tek bir nedene bağlayamayız: Her bir sonuçta binlerce neden vardır. Ve her birinin izni takip edemeyiz. O yüzden sonuçla

ilgilenelim, onu betimlemeye çalışalım." Sıramın dibinde, direkt gözlerime bakar halde dikildi. "Hayat bakış açılarıyla örülü tesadüfler bütünüdür. İnsanın tepkilerinin onlarca farklı sebebi olabilir, biz her bir hipotezi bilip onları kategorize edelim ve dersin amacından sapmayalım. Bu ders işimiz karakterle, felsefe dersinde değiliz. Bu felsefeyi sevmediğim anlamına gelmiyor. Aksine çok severim…" Başını kaldırıp sınıfa baktı, "Hatta sizlerle felsefe üzerine konuşmayı çok isterim… isterdim ki Logos nedir onu tartışalım! Ama burada işimiz öykü kavramak," başını tekrar bana çevirdi. "Tamam mı?" Başımı salladım. "Güzel." Cihan Hoca, arkasına dönüp tahtaya doğru ilerledi, "Biz karakterle devam edelim-" Hoca aniden olduğu yerde kaldı, eli cebine gitti, telefonun ekranına bakınca yüzü değişti birden, kaskatı kesildi; sonra yavaşça telefonu kulağına götürdü, "Evet… Evet Hocam, Tamam… Tamam, tabii ki," diğer eliyle telefonun mikrofonunu kapattı, sınıfa döndü, "Hangi sınıftı burası?"

"147-C hocam," diye cevap verdi öndeki kısa saçlı kız.

"147-C hocam…" Cihan Hoca'nın gözleri kolundaki saate kaydı, "Yetişebilir miyim… Aslında… Peki, başka zaman artık. Tabii siz nasıl isterseniz... Kusura bakmayın... İyi günler... İyi günler." Telefonu cebine koyarken gözleri bir başka bakıyordu Cihan Hoca'nın, bakışları titriyordu. "Ya da… Karakter burada bitsin," boş tahtaya döndü, "her şeye değindik, gerisi... size kaldı," tekrar sınıfa döndü, "bana iki kişi lazım," yüzündeki çizgiler silinmiş, her zaman takındığı ifadesi geri gelmişti, "bu sefer eller?" En önden iki kişiyi seçti. Biri arada muhabbet ettiğim Aslı'ydı. Komik, konuşmayı seven, sevecendi. Diğerini biraz daha fazla tanıyordum.

Beraber seçmeli basketbol dersi almıştık. O da benim gibi sonradan gelmişti sınıfa. İsmi Onur'du. "Şöyle geçin bakalım," ikisini sınıfın sahnesine çıkardı. Onur da Aslı da rahat gözüküyordu, yüzlerinde hafif bir tebessüm vardı.

"Sevgililer zaten," dedi çaprazımdaki kız fısıldayarak yanındakine.

Cihan Hoca, başını sallayarak Onur ve Aslı'ya baktı. Alnını yukarı kaldırarak bir eliyle onları işaret etti. "Rose ve Jack'e hoş geldin deyin!" Sınıftan gülüşler yükseldi. "Rose, şöyle gel bakalım." Aslı adımını attı. "Yok yok Rose dedim," Aslı şaşırmış halde Cihan Hoca'nın ifadesiz yüzüne baktı. "Ha pardon, söylemeyi unuttum. Bu sefer roller değişti. Sen Rose sen Jack'sin. Ve o ünlü sahneyi canlandıracağız." Aslı'nın ve Onur'un yüzleri kıpkırmızı oldu. Benim kahkaham da sınıftan yükselen kahkahalara karıştı. "Adın neydi?"

"Aslı, hocam."

"Herhalde bu sahnenin hayalini kurmuşsundur."

"Tam olarak böyle değil hocam."

"Olsun olsun, bunu hayatın boyunca unutmazsın," Cihan Hoca, Onur'a döndü, "Rose, pozisyon al bakalım."

"Hocam almasam."

"Al al."

Gülmekten ter basmıştı. Sınıftaki herkes de benim gibi gülümseyerek onları izliyordu. Onur, yüzü kıpkırmızı halde kollarını iki yana açtı, ama o da gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. "Jack, sen de yerine geç." Aslı utancından yere batmış halde ve bir yandan gülerek arkasına geçip kollarını açacak oldu. "Dur Jack daha değil! Önce Rose'nin belini tut bakalım." Aslı, kollarını Onur'un beline sardı. "Siz de Titanik'in müziğini

mırıldanın, ıslıkla, ağzınızla," dedi Cihan Hoca en ön sırada oturanlara, "siz rüzgâr ve deniz sesi yapın, hadi bakalım!" diye devam etti sözlerine oturduğum arka sıralara bakarak. Herkes gülerek, eğlenerek, şenlik havasında denilenleri yerine getirdi.

"Jack! Şimdi aç sen de kolları!"

Uzun zamandır bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum. Sahne bitince Aslı ve Onur'u alkışlattı Cihan Hoca. Özgüvenleri için tebrik etti. Tüm sınıf ellerimiz yanana kadar alkış fırtınasına tuttuk onları, ıslıklar sınıfı doldurdu.

"On dakika sonra buradayız," deyip sınıftan çıktı Cihan Hoca, ben de onun arkasından kalabalığın arasından geçip kapıya yöneldim, kapının önünde Zeynep kolumdan yakaladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Boş gözlerle baktım ona, "Neden hocanın sözünü kestin?"

"Önce o benim sözümü kesti."

"Ama o hoca, keser."

"Tamam tamam, haklısın yapmam bir daha."

"Nereye?"

"Aklıma takılan bir şey var da. Dersle ilgili. Cihan Hoca'ya gidiyorum."

"Gitmişken özür de dile." Başımı salladım. Koridorun sonunda bizim sınıftan biri vardı.

"Cihan Hoca'yı gördün mü?"

"Odasına doğru gitti."

"Teşekkür ederim."

"Hoca kaç dakika demişti ya?"

"On dakika."

Akademisyen odaları arasında dolaştım bir süre. Odasının kapısı açıktı, arkasındaki pencereden vuran

ışıkların altında bir şeyler yazıyordu önündeki deftere. Kapısını tık tıkladım.

“Hocam müsaitseniz?” Başını önündeki defterden kaldırıp bana baktı.

“Otur lütfen.” Masasının önündeki sandalyeyi işaret eden elini indirdi. Gösterdiği yere oturup işinin bitmesini bekledim. “Lütfen çikolata al.”

“Yok hocam sağ olun.”

“Al lütfen.” Sehpanın üzerindeki paketten bir parça çikolata aldım. Cihan Hoca, defteri kapatıp bana döndü.

“Hocam derste söylediklerinizle ilgili… kötü adam, tenis raketi, top, engeller…” Cihan Hoca başını salladı. “Biz yazar olarak işin ne tarafındayız.”

“Seni bilmem ama ben top fırlatan olmayı tercih ederim.” Dudaklarının kenarındaki çizgiler yukarı çekildi. “Kahve içer misin?” Başımı iki yana salladım. “Hadi hem kendine hem bana yap, su ısıtıcı arkanda, kahveler hemen yanında.” Ayağa kalkıp arkaya döndüm. Birkaç afiş asılıydı duvarda. Akira Kurosawa’nın Rashomon filmi afişi ortadaydı. Onun yanında da Seppuku, sanırım Masaki’ydi yönetmeni. Masaki… Kobayashi. Isıtıcıdan bardaklara sıcak suyu doldurdum. “Hocam şekerli şekersiz?”

“Şekersiz olsun.” Kahveleri alıp arkamı döndüğümde, Cihan Hoca koltuğunu arkaya çevirmiş dışarıya bakıyordu. Bardağı masasına bırakırken koltuğu geri çevirdi. “Teşekkür ederim.” Masadaki defteri işaret ettim. Kollarını masanın üzerine koyup ellerini kenetledi. “Bir proje üzerinde çalışıyorum da. Notlar aldığım defter.”

“Ben de yazar olmak istiyorum... Senaryo yazmak.”

“O zaman ilk tavsiyem sık sık not alman olur. Düşünceler somutlaştığında üzerinde oynamak,

mükemmelleştirmek daha kolaydır.” Başımı salladım. “Ayrıca yazmak… anılara açılan giriş kapısıdır. Yazar olarak besleneceğin yegâne kaynağa yani.”

“Anılar neden bu kadar önemli?”

“Eğer seninle zaman makinesine atlayıp Antik Yunan’a gitseydik ve bir şaire konuk olsaydık. Eserlerinde ana malzemesinin inanışları, bizim şimdi mit dediğimiz, olduğunu görecektik. Sonra ona teşekkür edip tekrar makineye atlasak ve Orta Çağ Avrupası’na gitseydik, bir ressamın atölyesine konuk olsaydık eğer, tablolarda Hristiyan inancından öykülerin ana tema olduğunu görecektik, hünerini göstereceği malzeme oydu. Tekrar başa döndüğümüzde ise, bir yazarın ana malzemesi, besleneceği kaynak günümüz postmodern, çok kültürlü dünyasında… Anılarıdır. Tabii ki bahsettiğim dönemlerde bunun dışına çıkan, anılarını merkeze koyup inanışlarını ikinci plana alan sanatçılar da vardı.” Onu dinlerken elimdeki kahveyi unutmuştum. Birden titreyip kendime geldim ve birkaç yudum aldım kahveden. Başparmağıyla arkasındaki pencereyi gösterdi. “Çocukken bahçemizin bitişiğinde başka bir ailenin evi vardı. Benim yaşlarımda bir çocuğu o bahçede görürdüm sürekli. Benim neredeyse iki katım kadardı ve çekinirdim ondan. Ama evin penceresinden sık sık onu izlerdim. Onu bu kadar kafama takmamın sebebiyse... elindeki düdüktü. Ne ile ilgilenirse ilgilensin, ne yaparsa yapsın, elindeki beyaz düdüğü sımsıkı tutardı. Bahçede oyun oynarken, koşarken, zıplarken… Ama daha fazla ilgimi çeken şey, o düdüğü asla çalmazdı.”

“Asla mı?”

“Asla. Bir kere bile ne gördüm ne de duydum. O kadar merak ediyorum ki! Neden bu kadar sımsıkı sarıldığı

düdüğü bir kere bile çalmıyordu? Çalamadığını düşündüm, hani o zamanki çocuk aklı, nefesi yoktu belki? Peki neden sürekli elindeydi? Onlarca farklı senaryo aklımdan geçiyordu! Neden? Neden? Ama ondan çekindiğim için gidip soramıyordum. Havanın kapalı olduğu bir gün, çocuk bahçelerindeki ağacın başına çıkmış kiraz yiyordu. Onu izlediğim pencereme gökten damlalar düşmeye başladı art arda. Sonra çok yakınımıza şimşek çaktı ve çocuk sesten korkup dengesini kaybetti, düştü; düşerken de ağacın dalını kırmıştı. Ağlamaya başladı yerde. Annesi kapıdan çıkıp doğruca yanına geldi. Kulaklarıma bağırışlar geliyordu. Ağacın dalını gösterip tokat atmaya başladı. Çocuk koşarak evine doğru gitti. Sonra birden iki elinin de boş olduğu fark ettim! Annesi bahçeden gider gitmez, bizim bahçeye inip yağmurun altında duvarın üzerinden atladım ve yerde düdük aradım. Sonra kırılan dalın altında buldum onu. Elime aldığımda düdük sandığım şeyin üstünde çentik olan beyaz bir kalem olduğunu gördüm. Başından beri elinde sımsıkı tuttuğu şey ucu körelmiş bir kalemdi."

"Kaç yaşlarındaydınız?"

"Beş altı," kolundaki saate baktı, "kahveni bitirdin mi?" Başımı evet anlamında salladım. "Hadi gidelim, öykü beklemez."

"Bu küçük yaratık henüz kafa bulandıran düşlerin ne olduğunu bilmiyor; küçük ruhu kaygısız, isteksiz ve acısız saf ve son derece sakin bir atmosferde dolaşıyordu."
Tatar Çölü

7 Nisan Perşembe

Sessizlik… Sessizlik… Kucağımda Zeynep, duvara yaslanmış, titrek ışığa bakıyordum öylece. Işığın gidip gelmeleri, bizi karanlığın kirli koynuna atıp tekrar gün yüzüne çıkarıyor, sonra tekrar, sonra tekrar… Gözlerim acıyordu, yanıyordu, kurumuştu. Dakikalar ilerledikçe Zeynep'in bedeni soğuyordu, olanları kabullenemiyordum bir türlü. Kollarımı ona sarmış, bekliyordum. Bir şeyler olmasını, uyanmayı, ter içinde yatağımdan fırlamayı, koyu gri ay ışığının aydınlattığı odamda bulmayı kendimi, her şeyin bir rüya olmasını… Bekliyordum. Kolumdaki saatle, ışığın gidip gelmeleri eşti. Tik aydınlık, tik karanlık, tik aydınlık, tik karanlık... Dünya önce karanlığa gömülüyor, sonra o karanlıktan doğan pisliği aydınlatıyor, sonra tekrar…

Her şeyin rüya olmasını isterdim, her şeyin. İlk günah hiç işlenmeseydi, tüm kötülük ondan doğdu çünkü. İlk kan akmasaydı, toprağa karışmasaydı üzerinde tüten dumanıyla. Hiçbiri olmazdı belki. İlkinden doğdu her kötülük, tik tak, tik tak, tik tak. Aydınlık, karanlık, aydınlık, karanlık.

Yüzünü görmek istemiyordum. Ondan kucağıma aldım onu. Dayanamıyordum. Benim suçum vardı. İlk işim onu

aramak olmalıydı. Gücümü bulup arkasından atılmalıydım. Belki ilk adımı daha hızlı atsaydım… En azından intikam alırdım canını alandan! Onu bulmalıydım, onu bulmalıydım!

Bir çıtırtı yükseldi, kesip attı sessizliği! Önümde uzanan odalardan, onlardan birinden geliyordu. Bir şey daha olmasın diye, tek bir çizik daha açılmasın diye küçük bedeninde, canı yanmasın diye, yavaşça çekildim başının altından, saçlarıyla örttüm yüzünü, dayanamıyordum görmeye donuk gözlerini, kanı çekilmiş yanaklarını. Gidip gelmeler kesildi, ışık aydınlattı geceyi. Sanki odayı, önümdeki ilk kapıyı gösteriyordu hüzmeler, onu işaret ediyordu bana, işte orada diyordu.

Boğazım kuru, yüzümde gözlerimden süzülmüş yaşlar, üstüm ölüm kokarken yardım teklifini kabul ettim. Tik tak tik tak... Onlar gece gündüz bilmiyor, işlemeye devam ediyordu. Tik tak! Odaya girdiğimde, ay ışığının aydınlattığı pencerenin önünde, elleri cebinde biri dışarıyı izliyordu. Dudaklarım titremeye başladı geri geri adımlarken.

Bembeyaz bir yüz, bir maske, bana bakıyordu; gözleri parlıyordu. Ürperti sadece esmekle kalmadı, fırtına bulutlarından şimşekler çaktı birbiri ardına. İçimde yanan ateşe can vermedi bu sefer, buzlu sulara gömdü kıvılcımları, puslu bir duman yükseldi küllerin arasından. Maskede kükreyerek parlayan, şimşeklerin kök saldığı gözler fırtınaya yön veriyor, önüne çıkan her şeyi, beni, delip... Bu bakışlar… Cihan Hoca! Beni delip geçiyordu! Aynı bakışlar! Ellerini cebinden çıkardı üzerime gelirken, şimşeklere gürleyen sesler karışıyordu, içimde korku

dağları yükseliyordu birbiri ardına. Yer gök karışıyor, sıkışıyor, arada ben nefessiz, eziliyordum.

Yerdeydim. Geri geri sürükleniyordum o yaklaşırken. Ruhsuz bir yaratığın, işini yapan bir celladın sakinliği vardı hareketlerinde. Fırtına beni içine alıp döndürerek yukarı çekiyor, uzağa, uzaklara, geriye doğru fırlatıp atıyordu. Kontrol bende değildi, sürüklemiyordum bedenimi... sürükleniyordum! Başka bir güç, başka bir kuvvet beni kuşatıyordu. Dizginleri eline almış beni istediği yere savuruyordu şimdi.

Geri geri, sadece geriye… her bir adımında, ondan uzağa, geriye doğru itiyordu bacaklarım bedenimi. Ben sınıra, arkamdaki duvara yapışınca, kaçacak yer kalmayınca; o, kapının eşiğinde durdu bir an. Sonra sağa dönüp Zeynep'e doğru ilerledi. Olduğum yerden, hareketsiz, sadece gözlerimle izlemekle yetindim olanları. İşi benimle değildi. Gömleğinin kollarını dirseklerine doğru kıvırarak yaklaştı Zeynep'e. Bu kadar yapılı olduğunu bilmiyordum, geniş omuzları ve kaslarının hatları gömleğinin altından bile çizgi çizgi belli oluyordu. Tek dizi üzerinde, eli Zeynep'in göğsündeki bıçağa doğru uzandı. Çekip çıkarmasıyla bıçaktan savrulan damlalar etrafa saçıldı, duvara, yere, tablolara fırladı her biri. Bıçağı yerdeki halıya sürüp temizledi, sonra yere sapladı. Zeynep'i yavaşça kucağına aldı.

"Bırak onu! Bırak! Bırak Zeynep'i" Hiçbir şey demeden bana doğru yaklaşıyordu. Ama bu sefer beni değil, başka şeyi takip ediyordu gözleri, dimdik ileriye bakıyordu. Ayağa fırladım, kontrol bendeydi artık. Merdivene koştum, yardım çağırmalıydım! O ise, tüm ciddiyetle işine devam ediyor, Zeynep'in cansız kolları

onun attığı adımlarla bir sallanırken üzerime doğru geliyordu. Zeynep'in yüzü saçlarıyla örtülüydü hala, sadece birkaç yaslı bukle sarkmış, kendi etrafında daireler çiziyordu; yaklaştıkça giderek büyüyeceği yerde gözlerimde, sanki her adımda eksiliyor, ufalıyor, minik, narin bedeni daha da küçülüyordu.

"Yardım edin! Yardım edin! Bilge! Hakan! Yardım! Ne olur! Yardım Edin!" Basamakları üçer beşer atlıyor, bir yardım eli, bir ses, bir nefes arıyordum. Benim nefesim kesilmişti çünkü.

Alt katta her bir odanın kapısını yardım feryatlarıyla araladım. Yekta'yı görmemle kendimden geçer gibi olmuştum. Ama o, bana hiç aldırmıyor, elindeki demir çubukla sürekli cama vuruyordu. "Yekta?" Cevap yok. "Yekta, Zeynep..." Ses yok. "Zeynep, Yekta… Zeynep."

"Kırıl kırıl kırıl," susup nefesimi tutunca işitebildim onu, "kırıl kırıl kırıl," ama o cama vurdukça sanki çatlama sesleri ondan geliyordu. Pencere ise sapasağlam ayaktaydı. "Kırıl kırıl kırıl." Ürkerek ona yaklaştım.

"Yekta, Yekta?" Yavaşça omuzuna dokunmamla kıpkırmızı damarların sardığı gözlerini bana doğru çevirdi. Sonra sanki baktı ama görmedi. Ben yokmuşum gibi etrafta bir şeyler aradı gözleri. Elindeki çubuğu bırakıp sandalyeyi eline aldı. Çubuk yerde zangırdamaya devam ederken o, çokta sandalyeyle vurmaya başlamıştı cama.

"Kırıl kırıl kırıl!" Sonra cama çekildi tüm dikkatim. Çoktan kırılıp un ufak olmalıydı, kılcal damarlar gibi çatallanıp etrafa saçılmalıydı. Ama hiçbir şey olmuyordu. Yerdeki zangırdaması duran demir çubuğu alıp pencereye vurdum. Ama vurduğum şiddetle geri tepti, neredeyse fırlayıp gidecekti elimden. Tüm gücümle bir

kez daha vurduğumda, kollarım demir çubukla birlikte titriyordu.

“Yekta, Yekta, diğerleri nerede?”

“Kırıl kırıl kırıl!” Hala şiddetle vurmaya devam ediyordu. Vur, çek, vur, çek, vur, çek… İstifini bozmuyor, ben yokmuşum gibi dövüyordu camı. Geri geri ondan uzaklaştım. O hala tüm gücüyle saldırıyordu pencereye. Kapının eşiğine gelince koridorun başından sesler işitti kulaklarım. Giriş kapısının oradan geliyordu. Koşarak ilerledim yükselen seslere doğru, soğuk soğuk terliyordum, damağımda çaresizliğin kuruluğu vardı, dudaklarım kabuk kabuktu. Sağa döndüğüm an gördüm onları. Hakan ve Ahmet, kapının önüne yığılmış, bitkin hareketlerle kapıya yumruk, tekme sallıyordu. Benden beter haldeydiler.

“Hakan, Zeynep… Zeynep öldü Hakan.” Dizlerine kapandım onun, artık yorulmuştum, takatim kalmamıştı. “Zeynep… Hakan, Hakan!” Hakan gözlerini tavana dikmiş, sol eliyle yumruk atıyordu kapıya, “Hakan?” Bir sinir dalgası yükseldi içimde, nereden, nasıl geldi bilmiyorum, damarlarıma dolup taştı! Yakasına yapıştım Hakan’ın. “Zeynep, Zeynep öldü!” Bomboş gözler hınçla dolanan kanımı daha da kaynattı. “Zeynep diyorum Zeynep!”

“Ha? O nasıl? İyi mi?”

“Göğsünde bıçakla buldum onu. Öylece… öylece yerde yatıyordu hareketsiz. Mosmordu,” daha da sarstım onu, cansız bir et parçası gibi hiçbir direnç göstermiyordu vücudu. “Uyansana! Uyansana! Kendine gel!”

“Kapı…” Güçlükle kalkan eli aşağı indi, “Kapı açılmadı. Açılmadı.” Şimdi şaşırma ve üzüntü dolaşıyordu yüzündeki çizgilerin üzerinde, “açılmadı.”

“Ayağa kalk, kalk hadi! Sen de hadi kalk!” İkisini de zorla ayağa kaldırdım. “Ben de varım. Omuz atalım kapıya, üç deyince.” İkisinin de bakışlarında, hallerinde, tavırlarında bir şeyler eksikti. Bir şeyler sökülüp alınmıştı onlardan. Geriye çekildik. İkisinin ortasında, onlardan bir adım gerideydim.

Kurşun isabet etmiş kayadan fırlayan parçalar gibi etrafa dağıldık. Kapı bırak kırılmayı milim yerinden oynamamıştı. Güçlükle ayağa dikilip onları tekrar yakalarından tutup kaldırdım. Bir kez daha yüklendik kapıya. Gözlerimi açtığımda kapı başı yukarda üstünlük taslıyordu, sırtımda küçük iğneler vardı sanki, derinlere batıyordu. Boy aynasına fırlamış, içine gömülmüş paramparça etmiştim.

Faydasızdı. Başka bir yol bulmalı. “Hadi… Hadi gidelim.” Ahmet ve Hakan’a baktığımda allak bullak oldum aniden. Onlar, yine yere yatmış, mecalsiz tekme ve yumruklar sallıyordu kapıya. Ben yokken, Zeynep’in yanındayken bir şeyler olmuştu. “Ahmet, ne yaptınız?” Başını bana doğru çevirdi, “ben yokken, arabaya gitmek için çıktınız, sonra?”

“Sonra. Sonra…” Elini başına götürdü, düşünürmüş gibi kaşıdı küçük küçük, sonra yüzüne kaydı parmakları, “Sonra. Sonra…” İki eliyle yüzünü kapattı, ağlamaya başladı, “Her şey sonra oldu, ondan sonra… Ondan sonra… Yapmayalım dedim!”

“Neyi yapmayalım? Böyle omuz mu attınız?”

“Telefonumu ver! Telefonumu ver! Çağırma onu, bırak!”

“Telefon nerede? Nerede buldunuz?”

“Yapma Yekta! Ama o dinlemedi, bir şey olmaz dedi, gelsin o da, bak eğleniyoruz dedi.”

“Ne eğlenmesi? Telefonlar nerede?”

“Asla istemedim, binlerce kez özür diledim ondan, affet beni affet!” Yüzü ellerinin arasında kayboldu, derin derin iç çekerek ağlamaya başladı. Bir şeyler olmuştu. Anlam veremiyordum sözlerine. Buradan kurtulup yardım çağırmalıydım.

“Bilge, peki Bilge nerede?” O ağlamaya devam ederken Hakan’ın kapıya salladığı güçsüz yumrukların sesi hıçkırıklara karışıyordu. Hakan onu bulduğum hale geri dönmüş, Yekta gibi dünyadan kopmuştu; gözleri tavandaydı. Yardım bulmalı, yardım çağırmalıydım! Onları arkamda bırakıp koridorun sonundaki pencereye gittim. Dışarıda, ufukta bir ışık, bir hareket aramaktı niyetim. Ama sanki cam bir çeşit filmle kaplıydı... Her yer morla kızıl karışımı bir renkle örtülmüş gibi gözüküyordu. Alev alev parlıyordu karanlık bahçe. Ama üzerime, ellerime baktığımda koyu griydi? Film sadece içerden bakanlar için…

“Zeynep, Zeynep! Özür dilerim...” Duvara yaslanıp kendimi yere bıraktım. Başımı kollarımla sardığım dizlerimin arasına gömdüm. Ağlamak istiyordum, içimde hüzün çağlayanları akıyordu, ama dışarıya tek bir damlası dahi sızmıyordu. Gözlerim kupkuruydu, yanıyordu. “Zeynep! Üzgünüm! Buradan çıkamıyorum, hiçbir insana geçit vermiyor kapılar, pencereler...” İnsan?

Gelirken en isteklimiz Bilge’ydi. Bilmeceyi o buldu. Tam gidecekken odayı bulan da oydu. Bilge, Cihan Hoca’ya tapar derecede hayrandı. Senaryoyu ilerletmede Cihan Hoca’ya yardım eden oydu! Kazayı haber veren ve oyuna dâhil etmesini sağlayan, belki kazayı planlamasına yardım eden… O zaman her tarafta kameralar var. Hareketlerimizi takip etmek, kaydetmek, not almak için

en mantıklısı bu. Ama Zeynep? Kucağımdakinin Zeynep olduğuna emindim!

Ellerim titriyordu, başım zonkluyordu, deliriyordum! Eğer oyunsa aralarındaki ilişkiyi çözdüğümü çaktırmamalıydım. Ya değilse? Ya bambaşka bir şeyse, gerçek başkaysa? O zaman her ihtimali düşünmek zorundaydım. Yukarıdaki bıçak... Tek güvencem oydu. Fark ettirmeden ona ulaşmalıydım. Bunu, aralarındaki ilişkiden haberdar oluşumu avantaja çevirebilmek için oyuna devam ediyor görünüp doğru zamanı, Zeynep'in katilinden intikam alacağım doğru anı beklemeliydim.

Eğer devam etseydim yapacağım şey bilmeceyi çözmek olurdu. Sakince ayağa kalktım. Kameralar… kameralar nerede olabilir? Yerlerini bulmak için vaktim yoktu, her yerde olabilirler. Sesler, sesleri de kaydediyor olmalıydı. Her şeyi kaydediyor olmalıydı. Her yerde gözü varmış gibi davranmalıydım.

Ya oyun değilse ya oyun değilse! Başkaysa, bambaşkaysa? Titreyen ellerimi vücuduma yapıştırdım. Soğuk soğuk terliyordum yine. Riske giremem, riske giremem! Bıçak hala oradaysa ben buralarda oyalanırken almak aklına gelebilirdi. Yüksek sesle düşün! Anlamamalı.

"Bilmece, bilmeceyi çözmeli. Nereden başlasam? 'Sanatçı yaşar eserinde…' Tablolar!" Çabucak yemek yediğimiz odaya girdim. Her bir tabloyu incelerken diğer yandan kameraların olabileceği yerlere bakıyordum. Eğer elimde güçlü bir ışık kaynağı olsaydı, yanlışlıkla tutuyormuş gibi yapıp kameraları tespit edebilirdim. Mercekleri parlardı. O zaman emin olurdum, oyun mu değil mi, bütün olanların manası var mı yok mu?

Cihan Hoca beni tanıyordu. Beni seçmesinin bir sebebi vardı. Nerede nasıl davranacağımı az çok tahmin ediyor olmalıydı. Bana anılarını anlatmıştı, ilginç sorular sormuştu, beni tartıyordu. Peki, Bilge'nin işin içinde olduğunu bilmeyen ben... Nasıl davranırdım? Doğru zaman gelmeden hiçbir şeyi açık edemezdim. Kendim olmalıydım. Peki, ben kimdim? Şaşırınca ne yapardım? Üzülünce, sinirlenince? Kaybolunca? Her bir tabloyu hızlıca taradıktan sonra koridora çıktım. İki yandaki resimleri de inceleyerek koridorun başına, merdivenin önüne kadar geldim.

Eğer tahmin ettiğim gibiyse insanları soğukkanlı bir şekilde, gözünü dahi kırpmadan öldüren caninin evindeydim! Tek şansım, Bilge'nin Cihan Hoca'ya yardım ettiğini biliyor olmamdı.

Bilge'yi de Cihan Hoca'yı da tanımıyordum. Her şey olabilirdi. Çok dikkatli olmalıydım, her an tetikte! Merdivenin son basamağını da çıktıktan sonra role kaldığım yerden devam ettim. Tabloları incelemeye başladım alt kattaki gibi. Sol yanımdaki ilk tabloda gün batımı çizilmişti. Onun yanında da bir gün batımı vardı, ama bulutlar ufku tamamen kapatmıştı, onun yanında da… gün batımı? Sağ yana döndüm, orada da ardı ardına gün batımı resimleri vardı. Koridorun sonuna kadar hızlıca gidip geldim. Hepsi gün batımıydı. Resimlerin bazılarının altında V, bazılarının altınca C imzası atılmıştı. C, Cihan olmalıydı. Resim çizdiğini bilmiyordum. Peki, V kimdi?

Şaşkınlıktan asıl amacım aklımdan çıktı, aslında iyi de oldu. Ben bile unuttuysam anlamış olamazdı yapacağım şeyi. Hızlıca arkamdaki duvara dönerken göz ucuyla yere, bıçağın sapladığı köşeye baktım. Hala oradaydı!

Öyle rahatladım ki! Her olasılığa karşı kendimi koruyacak silaha, tutunacak bir dala sahiptim artık. Ama nasıl almalıydım? Gözü her yerde olabilirdi. Düşün düşün düşün! Gözüm resimlerdeyken aklım bıçaktaydı, nasıl almalıydım? Aşağı katta olduğu gibi, umudunu kaybet!

Pencerenin önüne yürüdüm. Dışarıya bakıyormuş gibi yaptım bir süre, sonra kendimi yere bıraktım. Kollarımı dizlerime sarıp başımı aynı şekilde koydum. Bir süre böyle durduktan sonra ağlıyormuş gibi yapıp öne kapandım, bıçağın yanına.

Yemek yediğimiz odaya girdiğimde bıçağın sapının soğukluğunu belimde hissediyordum. Aynı daha önce olduğu gibi aniden ayağa kalkıp yerimden fırlamıştım. Ama istediğimi çoktan almıştım bile. Aklımın bir köşesindeyse yukarıdaki gün batımları vardı. Her biri farklıydı. Ancak merdivenlere doğru ilerlerken sağ yanımdaki üç tablonun önünde duraksamıştım. Hepsi birbirinin devamı gibiydi! Birinin en sonunda bir çınar ağacı varken, yanındaki çınar ağacıyla başlıyordu. Onun sonunda karla kaplı bir yol varken diğerinin başında o yol devam ediyordu! Zaman kaybetmemek için üzerinde durmadım ama merdivenin başına kadar gördüğüm tabloların hepsinde aynı şey vardı!

Masanın üzerindeki bilmecenin yazılı olduğu kâğıdı bulup elime aldım. Biliyordum, cevap insandı. Ama eksikti. Bir cevap daha vardı. Bir elimde bilmece, kitaplığın oraya gittim, cevabı bulup sonuca ulaşacak, gerçeği öğrenecektim ve bana yaşatılanların intikamını alacaktım! Bir oyunsa bile, bir çeşit ilaç varsa yiyip içtiklerimizde, her şey sanrıysa dahi bu yapılamazdı! Hiçbir insan böyle bir oyunu oynamaya, içinde ölüm olan

bu oyunu oynamaya zorlanamazdı! Bekleyecektim, en uygun anı bekleyecektim.

İnsan insan insan… Her şeyin, altına, arkasına bakıyordum. Kitapları elime arıyor, sayfaları karıştırıyor ve yere fırlatıyordum. En son yere attığım kitabın arasından kâğıt gibi bir şey fırlayıp tekli koltuğun altına doğru kaydı. Merakla yere eğilip kolumu uzattım.

"Ey bulanan gözleri gördüren güneş, dedim, kuşkularımı giderip sevindiriyorsun beni, kuşku insana keyif veriyor, tıpkı bilgi gibi..."
İlahi Komedya

17 Mart Perşembe

Beyazdan iki bulut gökyüzünde asılı, hareketsiz duruyordu. Tek yaprak sallanmıyordu etrafta. Birileri telefonla konuşuyor, birileri benim gibi elinde bardak oturuyor, bir başkası yalnızca yürüyordu aşağılara doğru. Tam karşımda, sakin şehrin üzerinde, sadece iki beyaz bulut vardı. O kadar. İkisi de yalnızlıktan korkup birbirine sığınmış gibi dip dibeydi. Önceleri çayı yudumlarken dalgın dalgın bakmıştım onlara. İki sıradan buluttu benim için. Sonra görünüşleri değişti sanki. Karşılıklı iki yüz gibi gördüm onları. Gözleri kapalıydı ikisinin de. Birinin burnu diğerinden biraz daha büyükçeydi, diğerinin çenesi öne çıkıktı. İkisinin de saçları uzun gibiydi, omuzlarına düşecek kadar.

Yine düşünmeden edemedim... oydu sanki? Nasıl sızıvermişti düşüncelerime yine? Artık bıkmıştım ondan, bıkmıştım! Ne zaman bitecekti onun esareti? Hiç olmazsa yine yolun karşısından takip etseydi beni, elindeki külahtan vanilyalı dondurmasını küçük küçük yalarken sadece uzaktan izleseydi. O zaman görmezden gelmek daha kolay oluyordu, sadece önüme bakardım. Yanımdan, yakınımdan geçenlerin yüzlerini bile görmez, sesleri duymaz, sadece yürürdüm. Bu mutluluk

getirmezdi ama üzülmezdim de, onu düşünmezdim. Sadece yürürdüm.

Birden, birden aklıma geldi! Sahi bir türlü aklımdan çıkmaması onun da sürekli beni düşünmesinden miydi? Adımı anar mıydı akşam olunca? Göz kapakları uykudan inmeden düşünür müydü beni? Sırtında benimki gibi gri çanta, önünden geçer de biri, sonra yavaş yavaş gözden kaybolunca uzakta, anılarının derinliklerinden yükselip su yüzüne çıkar mıydım? Sesi bana benzeyen genç adam, gülerek geçince yanından, aniden dönüp bakar mıydı, ben gelir miydim sulanmış gözlerinin önüne?

Gökyüzündeki diğer beyazdan yüz benimkiydi. O gelirken yolun yukarısından, ben de karşı yoldan geliyor, gözlerinin tam içine bakarak önünde dikiliyordum, külahımdaki dondurma bitince vanilya gökyüzüne yükselip biraz daha alıyor, kaldığım yerden devam ederek onu süzüyordum karşı kaldırımdan. Her zaman iki adım arkasındaydım, nereden nasıl çıkacağım hiç belli olmazdı; hayaletim, biraz pişkin, belki yüzsüz, aynı onunki gibi, birden bitiveriyordu karşısında. Öyle olmalıydı, başka ihtimal olamazdı.

İki bisikletli aralarında konuşarak yolun yukarısına çıktılar peşlerinde oyun isteyen bir köpek; kuş sürüsü havalandı karşı yolun kenarındaki tellerin üzerinden, önümdeki masadan aniden ayağa fırladı iki kişi, bağırmaya başladılar, “sen kimsin”ler, “hayır asıl sen kimsin”ler havada uçuştu, arkadaşları araya girdi sonra. Etrafıma bakındım, diğer masalar boşalmıştı. Eyvah, geç kalmıştım!

Soluk soluğa kapının önüne geldiğimde dua ederek araladım onu, Cihan Hoca çoktan gelmiş, kürsünün önündeki sırada oturan biriyle konuşuyordu, yavaşça en

yakın yere oturdum. Zeynep'i aradı gözlerim. Yerindeydi, ondan tarafa baktım bir süre, görmedi bile beni. Elime telefonu alıp mesaj attım, kantinde buluşuruz demiştim arada, başını sallamıştı. Tekrar bakındım mesajı gördü mü diye, oralı bile değildi, Cihan Hoca'ya bakıyordu dikkatle.

"Hocam, daha şimdiden bilmemiz gereken o kadar şey var ki. Ben…"

"Sen?"

"Korkuyorum hocam."

"Korkuyor musun?" Başını salladı. Cihan Hoca, kürsüden inip sınıfın önüne doğru geldi, "Evet, öykünün dünyası geniş, her şey var. Bilmemiz gereken çok şey var. Ama en temelde... en temelde bilmeniz gereken şey, yine kendiniz" sıraların arasına girdi, "Bütün sosyal bilimlerin üzerini kazıyın, altında insanı bulacaksınız. Bazen sadece insan, bazen birden fazla insan, bazen o birden fazla insanın birlikte ortaya koydukları... Ama hepsinin temelinde insan var," sınıfın en arkasına geçip sırtını duvara dayadı, kollarının kavuşturdu, "Sinemaya kaynaklık eden, onu besleyen alanların başında edebiyat gelir. Edebiyatın her şeyi insandır. Hüzünlü insan, yalnız insan, vicdanıyla muhasebeye giren insan…" Ellerini cebine sokup geldiği yoldan geri geri adımladı, "Peki benden… Benden korkuyor musunuz?" Sınıfın sessizliği devam etti, birkaç kişi başını salladı çekinerek belki istemsiz, "Öyle mi? Ben size sadece öyküyü anlatıyorum o kadar... öykünün dünyasını... Sizin dünyanızdan farkı yok onun da," kürsünün önünde alnını yukarıya kaldırdı, sınıfı süzdü, "'İnsan bilmediği şeyden korkar.' Ders aldığım hocamın sözüydü bu. O dersten beri ne zaman umutsuzluğa düşsem zihnimde yankılanır. Aklınıza bir

öykü gelmesi, o öyküyü yaşatmak, karakterler yetiştirmek, onları konuşturmak, onları istemeseniz de zorlamak, acı çekmelerini görmek ellerinizde… Zor olduğunu biliyorum. İdeal olana ulaşmak, onun için çabalamak zordur. Emek ister, alın teri ister, bazen yapmak istemediğin şeyler yapmak zorunda kalırsın; umudunu, yolunu kaybedersin çoğu zaman.” Ellerini cebinden çıkardı, dirseklerinden kırıp iki yana açtı kollarını, “İşte bunu görmenizi istiyorum: Kötü şeyler de öykünün bir parçası, buna korku da dâhil, umudunu kaybetmek de yolunu kaybetmek de. Dünya yalnızca iyilerin dünyası değil ki öykü de öyle olsun. Siz kötü şeyleri yaşayacak, tadacaksınız ki gerçek öykü can bulacak ellerinizde.

Mesela yalan, aranızda yalandan nefret edenler vardır... Ne yani, yazdığınız öykülerde yalan olmayacak mı? Kaçacak mısınız korkularınızdan?” Ön sıralara bakış attı, “Nereye kadar kaçacaksın? Nereye gideceğin önemli değil, başladığın yolun sonu başladığın yer, dünya böyledir… Sadece şunu istiyorum sizlerden, üzerine gidin, yılmayın, çekinmeyin… Ben bazen, nadiren hatta, sokak aralarında top oynayan çocuklar görüyorum, takımların isimlerini heceleyerek birbirlerine doğru adımlıyorlar, karşıdakinin ayağına ilk basan oyuncu seçmeye başlıyor. Öykü dünyası da böyledir, karşınızda tehditkâr bekler, ama siz ona adımladıkça o da size adımlar, açılır; siz ona gittikçe o da size doğru gelir. Korkmayın ondan, dost olun onunla... kabullenin. Ve son bir tavsiye... Öykü hayattır, hayatla gereğinden fazla iddialaşmayın, o her zaman kazanır. Günün sonunda onun takımında olun, yanında olun, karşısında değil.” Kolunu kaldırıp saatine baktı, “Hiç adetim değildir ama,”

başını arkaya çevirip duvardaki saate döndü, "planımdan saptım. Bugünkü konumuza dönelim." Kürsüye dönüp arasında not kâğıtları olan kitabı aldı, ortalardan birinin eline tutuşturdu, "İşaretli yerden devam et lütfen."

Sen ona doğru gittikçe o da sana doğru gelir... onu kabullen... Cihan Hoca, başı önde, kolları karnında kavuşmuş, geçerken karşımdan aklımdan geçenler aynen bunlardı. Kabullenmek! Herhalde dünyanın en zor şeylerinden biri. Ne kadar kolay söyleyivermişti bunu: Kabullenmek! Hayatımda, en azından şimdiye kadarkinde, ben hiç kabullenmedim ki! Değiştirmek için de belki gerekli çabayı göstermedim, ama yine de kabullenemedim, hep hayal ettim, üstü üste geldi mi hüznün yükü omuzlarıma, kaldırmak için gücüm yetmedi ama onlarsız dünyanın hayali yükseliyordu zihnimde, kuş tüyünden bulutlar üzerinde sekiyordum altımda binalar kurulurken, ağaçlar ışık hızıyla büyürken, dağlar tepeler doğrulurken yerlerinden...

Bunları düşünürken bile kapının kenarındaki çöp kutusundaydı gözlerim, hayali dünyam onun üzerinde yükselmişti şimdi. İşte hayali dünyanın güzelliği buradaydı, en beklenmeyen yerde doğardı birden, birkaç dakikalığına da olsa koparırdı beni gerçeğinden.

Cihan Hoca, "Yani açıklamak gerekirse-" deyip duraksadı, elini kaldıran Bilge'ye söz verdi.

"Hocam, bilinçaltındaki duyguların sanat yoluyla dışa vurulması, sanatı çok basite indirgemiyor mu? Hani sanatçının hayal gücü nerede, yeteneği?"

"Aslında açıklamak istediğim yerlerden biri buydu. Haklısın, sanatçının farkını bilinçaltının sanatında görülmesi, yani sadece bu olarak alırsak dediğin gibi. Sanatçının farkı bundan daha fazlasıdır. Görülemeyenleri

görür, farklı açılardan bakmayı bilir, sonra o açıları birleştirir, eleştirel düşünme ve yaratıcı düşünme gücü had safhadadır. Şu karanlık oda ve fil anlatısını bilirsiniz…" Sınıftan ses çıkmadı, "Karanlık odada bir fil vardır ve sırayla içeride ne olduğunu bilmeyen insanlar odaya girer. Bir defa dokunma hakkı verilir her bir kişiye ve çıkınca sorarlar, içeride ne vardı? Filin bacağından tutan içeride bir ağaç gövdesi vardı der, hortumundan tutan kalın bir boru vardı der, dişinden tutan heykel vardı der. İşte zeki insanın farkı buradadır, hayata at gözlüğüyle bakmaz, her şeye her bakış açısından bakmaya ve gerçeğe ulaşmaya çalışır. Sanatçılar da böyledir, bütün bağlayıcılıklardan sıyrılmış şekilde bakarlar dünyaya. Özgün düşünce buradan beslenir," Bilge yerine oturdu, "İkinci söyleyeceğim şey şu, gerilimle ilgili kısmı özetleyecek olursak. Gerilim sadece ürkütücü şeylerle sınırlı değildir. Gerilimin özü şudur, basitçe: Bir şey olduğunu bilirsin ve ne olacağını, haklı çıkmak istersin. Bir adamın karısını aldattığını öğreniriz, ilerleyen dakikalarda karısının bunu bildiğini görürüz ve bekleriz ki karısı da bu konuda bir şeyler yapsın. Karısı yakışıklı bir adamla her yalnız kaldığında, kocasının gittiği yeri öğrendiğinde veya... Bir şeyler yapsın, bunu bekleriz ve bu bizi gerer, izleyiciyi, okuyucuyu sürükler. Ortada bir silah vardır, bir seri katil ve bunu bilmeyen bir adam. Bunları biliriz ve neyi bekleriz? Katil adamı öldürecek mi? Bu bizi gerer. Eğer bu gerilimi olay örgüsünün içine başarılı bir şekilde yerleştirirsek izleyiciyi yakalarız."

"Hocam, sanki çok fazla dikkate alıyoruz izleyenleri?" dedi hemen arkamdaki sıradan bir kız.

“Evet hocam, sanatçılar bu kadar düşünmüyordur insanı,” dedi kürsünün iki sıra arkasından başka biri.

“Ben,” diye devam etti Cihan Hoca, “Ben bu konu üzerine konuşalım istiyorum. Farklı düşünen kaç kişi var?” Beş altı el kalktı havaya, “Tamam, zaten aksamıştık, geri kalanlar gelecek haftaya artık... Buradan devam edelim,” Cihan Hoca, en öndeki sıranın üstüne, tam sağıma, sınıfa dönük oturdu. Ben de ona doğru döndüm, “Sen devam et lütfen, sanatçı neyi düşünür?” dedi arkamdaki kıza.

“Ben sanatçının eserini oluştururken… aklının daha fazla yaptığı işte olduğunu düşünüyorum. Onu mükemmelleştirmek...”

“Peki... diğer arkadaş?” Eli kürsüden tarafı gösterdi.

“Eseri yaratırken sanatçının aklının o anda değil de... tam o anda, idealindeki eserde olduğunu düşünüyorum. Her bir adımında elindekiyle hayalini mukayese ederek ilerliyor. Yani dikkati asıl olarak kafasındaki mükemmelde.”

“Sen, arkadaşınla çeliştin gibi, aynı yolun iki farklı tarafından bakıyorsunuz,” ikisi de başlarını salladı, “başka görüşü olan? Az önce kalkan ellerden biri? Evet lütfen sen.”

“Ben sanatçıdan sanatçıya değişeceğini düşünüyorum. Bazı sanatçı vardır ki hiçbirimizin aklına gelmeyen bir düşünceyle işini yapar. Bizim şu an konuştuklarımızın hiçbirini umursamıyor olabilir.”

“Güzel, çok güzel, başka bir fikir daha. Devam etmek isteyen? Evet sen!”

“Bence belli bir sıra takip ediyor sanatçılar. Hocam satranç oynarım çocukluğumdan beri. Ve belli oynayış stilleri vardır, oyun planları... Oyuncular, duruma göre

onları takip eder… bazen değiştirir. Ben tüm sanatçıların temelde aynı basit adımları takip ettiğini düşünüyorum.”

“Sen arketiplerden bahsediyorsun. Bilmeyenleriniz için söyleyeyim bunlar genelde mitolojilerde, destanlarda, efsanelerde, halk hikâyelerinde karşımıza çıkar. Dünyanın hangi yerinde olursa olsun, hangi millete ait... Saydıklarımın hepsinde ortak olan öğeler vardır. Bir kahraman, doğuşu çok uhrevidir, gücünü tanrılardan alır, sonra önüne bir macera çıkar, o yol boyunca hemen hemen hepsinde, millet zaman fark etmeksizin aynı özellikler görülür... Aynı dönemeçlerden geçilir. Bunu biraz daha açalım?” Zeynep ve ben el kaldırdık. “Lütfen sen.”

“İnsanın eksiği neyse sözünde o vardır,” dedim.

“Biraz daha açar mısın? Ben kastetmek istediğini anladım sanırım, sınıfa da açıkla.”

“Yani… Farklı zamanlar ve farklı coğrafyalarda üretilenlerin... benzer özelliklerinin olmasının sebebi, hepsini üretenin insan olması. Sizin ilk derslerde söylediğiniz, ‘ateşin başında oturup gökyüzünü izleyen insan…’ İşte o insanın ihtiyaçları ortak çünkü.”

“Yani sen de insan odaklı düşünüyorsun?” Başımı salladım, “Peki diğer arkadaş, Zeynep’ti sanırım?”

“Yok hocam, ben de benzer şeyleri söyleyecektim,”

“Nasıl istersen. Başka?” Zeynep’ten tarafa baktım yine, eline kalem almış, gözleri önünde sabitlenmiş düşünüyordu. “Başka yok mu? Beklediğimden erken bitti. Aslında ben sizinle bu konuşmayı birkaç ders sonra yapmayı planlıyordum… Ama siz erken davrandınız...
Bakın… Bakın işte bütün bakış açılarını gördük, zeki insanın şimdiki işi bütün bunlar üzerine eleştirel düşünüp kendisine göre doğru olanı, olanları kabul etmek ve

yolunda ilerlemek. Ama kafasında her zaman bir acabayla, diğer tüm ihtimalleri de tamamen kapı dışarı etmeden, hep aklının köşesinde bulundurarak…"

"Hocam, diğer ihtimaller…" dedi Bilge, "dünyada herkesin katıldığı, hatta bilimin de desteklediği konular var."

"Biraz daha aç lütfen sınıf için."

Bilge ayağa kalktı, "Yani neden her zaman diğer ihtimalleri de düşünmek zorundayız ki? Doğruluğu kesin olan konular var. Diğer ihtimalleri düşünmemize gerek olmayan-"

"Mesela?"

"Mesela…"

"Bana doğruluğu kesin olan bir şey söyler misin? İçinde insanın olduğu bir konuda, değişmez bir şey… Sadece tek bir şey?" Bilge'nin başı öne eğildi, elleri masanın üzerinde dolandı, aniden kaldırdı yüzünü, dudakları oynadı bir şey söylemek ister gibi, sonra yine duraksadı, yerine oturdu yavaşça. Cihan Hoca sınıfa döndü, "Bana yüzde yüz doğru olan, zamandan, mekândan, kişilerden bağımsız her zaman geçerli bir doğru söyleyin! Gerçi her zaman doğru olan hiçbir şey yoktur sözü de geçersizdir, çünkü söz kendisiyle çelişir. Neyse, yine felsefeye doğru kayıyoruz. İşimiz her şeyi eksiksiz öğrenmeye çalışmak, kesin hükümlerde bulunmak değil. Yazar için neyin nerede işe yarayacağı hiç belli olmaz yine de. Madem hala vaktimiz var işimize dönelim. Gerilimle ilgili sorusu olan var mı?"

"Hocam, gerilim değil de ilk dersten beri kafamı kurcalıyor."

"Evet?"

“Öykü bulmak... İlk derste konuştuktan sonra, dediniz ki değinilmeyen hiçbir şey kalmadı. Birçok konu saydınız… Ve bunların da en iyi örnekleri... verildi bence de. Kendimde o isteği bulamıyorum.”

“Hangi isteği?”

Ali’nin gözleri tavanda gezdi bir süre, “Yani, elime kalem alıp bir şeyler karalamak… Onlarca iyi örneği varken... daha iyisini yapmaya çalışmak-”

“Amacımız daha iyisini yapmak değil ki,” Ali’nin yüzündeki çizgiler belirdi, “Sanırım bir yanlış anlaşılma olmuş… Arkadaşınız gibi düşünen var mı?” Birkaç baş sallandı, Cihan Hoca ayağa kalkıp sıraların arasına girdi, “Amacımız bize verilen öyküyü en iyi şekilde geliştirmek ve noktalamak. Diğer örneklerinden bağımsız, biz elimizdekini en iyi hale getirmek için çalışmalıyız. Bunun için ben buradayım... size bildiklerimi anlatmak için. Umudunu kaybetme… Sizler umudunuzu kaybetmeyin! Ben tüm bildiklerimi anlatacağım size,” kollarını iki yana açıp geri geri yürüdü Cihan Hoca. “Başka sorusu olan?”

“Duraksaya duraksaya, ‘Belki’ dedi, ‘bir canavar vardır belki.’
‘...Bizden başka canavar yok belki...’”
Sineklerin Tanrısı

14 Nisan Perşembe

Birkaç tanesi kirden siyahlaşmış ellerimin arasındaydı, her birinin altı küçük ayağını avucumun içinde hissedebiliyordum. Yine her birinin iki uzun anteni vardı kafasında, karşı karşıya geldiklerinde antenlerini birbirine sürtüyor belki de bir çeşit selam veriyorlardı. Soğuklardı, bacakları nemliydi sanki.

Hamam böcekleriyle tanışmam daha öncesine dayanıyor, doğup büyüdüğüm evin her tarafında görürdüm onları; zemindeki nemli, çürük tahtaların arasında yaşarlardı, o zamanlar korkardım onlardan, biraz daha büyüyünce öldürmeye başladım gördüğüm yerde, hayatları değersizdi, onlar sadece böcekti.

Kolumdaki saatin üzerindeki on ikiden tam on iki defa geçti akrep. Altı defa doğdu güneş, altı defa battı, işte bu geçen günlerde dostum oldular, önce çekindim onlardan yine, elim etraftaki sert cisimlere uzandı, tam canlarını almak üzereyken havada asılı kaldı birden. Antenlerini havada döndürerek hızlı hızlı adımlar atan hamam böceklerinin hayatı elimin ucundaydı ve umurumda da değildi aldıkları nefes, hiçbir anlamı yoktu yaşamlarının, bir saniyeliğine gücümü çeksem kolumdan, sadece bunu yapsam bile artık hayat biterdi onlar için. Belki de böcek

cennetine gidince sorarlardı oralarda, neden öldüm ki? Bana denen her şeyi yaptım, sabah kalkıp yiyecek buldum, karnımı doyurdum, fazlasını yuvaya getirdim. Kurallara uydum, kendimi tuttum, peki neden?

Basit: Ben öyle istedim! Hayatın umurumda değildi. Yaşaman da yaşamaman da beni zerre ilgilendirmezdi. Ha ölmüşsün ha yaşamışsın, bana ne? Ama elimdekini kenara bıraktım yavaşça, gözlerim etrafta antenleriyle dolanan böceklerin üzerindeydi tüm bunları düşünürken. Yaşamalarını istedim… Benimle kalmalarını.

İnsan böceği yarattı, böcek de insanı. İnsan böceğe dönüştü, böcek de insana. Yoksa nasıl dostum olurlardı ki? Ben de onlardandım, onlar da benden!

Yankılanan kahkaham karanlığı doldurdu. "Ben de onlardandım, ben de onlardan!" Sonra sessizlik… Biraz daha… Günlerdir devam ettiği gibi… Karanlık, biraz aydınlık, karanlık karanlık... "Hahahahaha!"

Ellerimi başıma doğru yaklaştırdım. Nemli küçük adımlar atıyorlardı hala, dudaklarımı onlara doğru uzattım. "Hayatlarınızın anlamı yok böcekcikler, ben öyle istediğim için yaşıyorsunuz!" Birden oldukları yerde durdular, antenleri dimdik havaya uzandı. Böceklerin arka bacaklarındaki tüyler dikleşti sonra, benim de tüylerim diken diken oldu bunlar yaşanınca, elimden fırlatıp atacakken normale döndüler yine, dolanmaya başladılar kaldıkları yerden. Böceklere fısıldamayı başarmıştım sanırım! Beni duyuyorlardı biliyorum... ya da bilmiyorum.

Böcekleri kenara bırakıp arka cebime uzandım. Boynuzları ve kanatları olan ucube çömelmişti zincirlerin uzandığı kutunun üstüne, kıllı bacakları mide bulandırıyordu. Bir dişi bir erkek, iki çıplak insanın

boyunlarına dolanmış zincirler ucubenin ayaklarının altındaki halkada birleşiyordu. Ucubenin bir eli yukarıyı işaret ederken diğer elinde meşale vardı baş aşağı tuttuğu… Onun kölesiydi iki çıplak insan, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu yaratık.

Cebimden çıkardığım kart, yere düşen kitabın arasından koltuğun altına kaymıştı. Üzerinde küçük bir yırtık ve onun içinden birkaç kez dolanmış altın sarısı bir saç vardı. Kartın arkasında da küçük bir not…

Ben sadece rehberdim.
Karanlığı aydınlatan senin aşkın ve cesaretindi.
V.

V… V tablolardaki V olmalıydı. Bir tür büyü müydü? Kartın etrafında birkaç kez dolanan sarı saç, bağlama büyüsü gibi… Ama ben böyle şeylere inanmam ki, bunlar gerçek olamaz!

Kartı bulduktan sonra bilmece, kart, yazı arasındaki ilişki üzerine saatlerce düşündüm, düşündüm. Kartın sol üstünde bir ve beş yazıyordu. Toplamı altı yapar. Her katta dokuz oda var, her koridorda on sekiz tablo…

Ev başta düşündüğüm gibi beş katlı değildi. Dört gün önce, her tarafı ipucu için arşınlarken karanlıkta basamak atladım ve merdivenden yuvarlandım -kartı bulduğum zamandan beri elektrikler yoktu. Gözümü açtığımda merdivenin başında yerdeydim, ayağım da ahşabı delip geçmişti, gizli küçük kapıyı kırmıştım. Güneş doğana kadar içeri girmeye cesaret edemedim.

Sabahın ilk ışıkları vururken cama, bir elim belimdeki bıçakta, kırık kapıdan karanlığa karıştım. Yoklaya

yoklaya indim basamakları, ürkek adımlar atarak… Birkaç basamak sonra, garip bir şekilde aydınlandı her taraf. Burada da, burada da aynı odalar, koridor, masalar, kitaplar… Dört kat aşağıda vardı, beş kat yukarıda… Toplam dokuz kat… Her bir katı dolaştım, her bir odaya girdim, her birini inceledim. Farklı dizilmiş bir kitap, başka odalardan farklı bir şey, hafif kaymış bir tablo… Ama yok, Hepsi… Hepsi… Hepsi aynıydı! Üç altı dokuz on sekiz, üç altı dokuz on sekiz… Manası neydi? Her yerde üç ve dokuzu görüyordum. Kitaplıktaki kitapların diziminde, pencere sayısında, heykellerin düzeninde, koridorda, tablolarda, üç altı dokuz, üç altı dokuz… Anlam anlam anlam? Neydi?

Bir kahkaha daha patlattım karanlığa doğru. Yoktu, yoktu! Hiçbir şeyin manası yoktu. Yaptıklarımın, anlam arayışımın hiçbir manası yoktu! Hayır hayır hayır! Mantığını kaybetme, onun istediği bu, izliyor seni, kendine gel, sen onlar gibi değilsin, düşüncelerini sen kontrol ediyorsun, o değil.

Sürekli ellerim titriyordu, birden nefes alamadığımı fark ediyordum, daralıyordu içim. Uyuyamıyordum, hiç uyuyamadım, günlerdir uyuyamıyordum. İki gün önce, iki gün önce, yerde yatmış, sırtım duvara dayalı dururken, uyuyacak gibi oldum, kendimden geçecek gibi, sonra sesler işittim karanlığın içinden, yakarıyordu, yalvarıyordu, yardım diliyordu! Ayağa fırladım aniden, sese doğru gittim, hiçbir şey yoktu! Sonra müzik başladı birden, karanlığın derinliklerinden şarkılar yükseldi, kulaklarıma doluyordu, çok yüksekti çok yüksek! Kulaklarımı kapatarak duvarın kenarına kapandım, bacaklarımı kendime doğru çekip gözlerimi yumdum. Başım çatlıyordu, sanki beynimin içinden yükseliyordu

sesler, oradan dağılıyordu etrafa, sonra azaldı yavaş yavaş, azaldı, sessizlik sessizlik… Karanlık karanlık…

Dün gece, sabah beşe doğru, ayak sesleri işittim, masanın altından çekinerek başımı kaldırdım koridora doğru, ayaklarını sürüyerek Hakan geçti önümden, yüreğim ağzımda ayağa kalktım, ellerim zangırdamaya başladı, “Hakan,” dedim arkasından, “Hakan!” diye selendim.

Kapıya doğru atılıp baktım ona, ayaklarını sürüye sürüye merdivene doğru gidiyordu, dokundum omuzuna, arkasından çektim, durmadı. Önüne atıldım birden, gözleri denizin derinliklerinde yaşayan balıklar gibi griydi, ağzından kanlı salyalar akıyordu, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki! Bana çarpıp geçti, omuzları düşük, başı yerdeydi, bacakları dışında vücudu milim oynamıyordu, ayaklarını sürüye sürüye ilerliyordu. Düştüğüm yerden çelme taktım ona, sendeledi, anlamsız sesler çıkararak kollarını etrafa savurdu, acıyla yakardı, ağzındaki salyalar üzerine, etrafa saçılıyordu o çırpındıkça… Ama sonra durdu aniden… Olduğu yerde durdu. Yine devam etti ayaklarını sürümeye. Duymuyordu, görmüyordu, hissetmiyordu. Denizin derinliklerindeki canlılar gibi ağır, cansız hareketlerle ilerledi.

Hamam böceklerinden birini aldım kartlaşmış elime, onu izledim bir süre. Yemeğe, yediğimiz yemeğe ilaç karıştırmıştı, ondandı tüm bunlar, beyni yavaş yavaş öldürüyor, düşünceleri solduruyor, hayattan koparıyordu. Ama bu kadar uzun süre etkisini gösteremez, günler önceydi.

O zaman gaz! Evin çeşitli yerlerinden gaz salınıyordu, havalandırma delikleri görmüştüm her odanın,

koridorların üst köşesinde. Bu her şeyi açıklıyordu, hayal görüyordum, halüsinasyon… Ya da değil mi?

Eve ilk geldiğimde... Buraya ilk geldiğimde, hiçbir şey bilmiyordum, her şey bana yabancıydı; ama meraklıydım, anlamaya, öğrenmeye çalışıyordum. Sonra yaşananlar, Zeynep… Sonra, sonra neden, neden dedim? Soru işaretleri vardı, peşinden koştum, araştırdım, sordum, soruşturdum her bir köşede… Ama cevap yoktu! Sonra umudumu kaybettim, sonra birden her şey anlam kazandı, Bilge! Sonra tekrar kayboldum, sonra tekrar, sonra tekrar...

Boştaki elimi diğer cebine götürdüm, bilmece ve kartı ay ışığının altına doğru tuttum. Sanatçı yaşar eserinde, zincirler, insan sanatçı da olsa, ucube, tanrı insandır, zincirler… Gözlerim ikisinin arasında gidip geliyordu. Cevap bu karttaydı. Diğer bütün odalardaki kitaplığı, kitapları dağıttım, hiçbirinde bu kart yoktu, sadece yemek yediğimiz odada, sadece orada. Cevap bundaydı, bu ikisinde.

Neden devam ediyordum ki? Neden? Şimdi bitirebilirdim her şeyi; belimdeki bıçağın kabzasını, onun soğukluğunu hissetmeye çalıştım. Hepsi bir hamlede bitebilirdi. Soru işaretlerinin peşinde koşmaktan yorulmuştum. Hem o da, artık o da çıkmazdı karşıma sürekli. Her köşe başında gördüğüm hayaleti… Ondan da kurtulurdum.

Kabzanın soğukluğunu hissederken tenimde, gözlerim yine elimdekilere kaydı, bir elimde değersiz bir böcek diğerinde kart ve bilmece… Kartın etrafında da saç… Saç? Ay ışığının vurduğu pencereye doğru süründüm, kartı en parlak yere doğru tuttum. Saç Bilge’nin saçıydı! Kokladım, papatya kokusu hala üzerindeydi, başımı öyle

ağrıtmıştı ki arabada, hemen tanıdım onu! İki ihtimal… İki ihtimal var. Cihan Hoca, ona bir çeşit büyü yaptı, kendine bağladı bir şekilde, diğer ihtimalse Bilge bırakmıştı kâğıdı, bana bir şeyler anlatıyordu.

Karanlığın içinden Ahmet'in, Hakan'ın ve Yekta'nın yakarışlarını işitmiştim. Ama Bilge'nin sesini onu son gördüğümden beri duymadım. Yine iki ihtimal, yine iki kapıya da çıkacak iki ihtimal vardı, yani belirsizlik. Biri Bilge'yi suç ortağı yaparken diğeri bana yardım etmeye çalıştığını söylüyordu. Karanlığın içinde bir yerlerdeydi. Belki Bilge en başta basit bir oyun oynayacağını söyleyen, derslerde işlediklerimizle alakalı öykü çalışması olacak diyen Cihan Hoca'ya yardım etti. Ama sonra, işler çığırından çıkınca oyunun içinde buldu kendini ve bana yardım etmek için bıraktı bu kartı. Bir şeyler demek istiyor, bir şeyler anlatmak istiyordu bana. Sonra hoca onu alıp bir yere kapattı, ya da o da diğerleri gibi yolunu, kendini, idrakini kaybetti ve delirdi evin içinde, öldü belki. Ya da oyun hala devam ediyor, hala onunla, Cihan Hoca'yla beraberdi.

Yalan yalan yalan… İşin içinde, bir yerlerde bir yalan vardı. Öyle ya da böyle kandırılıyordum, biri belki de birileri tarafından. Her şey oyundu ya da değildi, orada, geride, geçmişte bir yerlerde biri ortaya bir yalan fırlattı. Cihan Hoca yalan söyledi bize, bizi kandırdı.

Nefret ediyordum kandırmacadan, benimle oynanmasından, aptal yerine konulmaktan, yüzüme karşı yalanlar söylenmesinden. Hiç kimseye yalan söylemezdim ben asla, hayati bir önem olmadıkça asla, ben bunları hak etmedim, etmedim!

Gözümden süzülen yaş elimdekilerin üzerine düştü, görüşüm bulanıklaştı. Her yalan doğrusuyla birlikte

yaşar. Belki de bundandı. Kendime eziyet etmek istemedim. Söylenen her yalan doğrusuyla birlikte yaşıyordu kafanın içinde, kurtulamıyordun ondan. Belki işin sonunda kendimi düşünsem bile, yine de, yine de yalan söylemedim kimseye, asla söylemem! Bana yapılmasını istemediğim şeyi kimseye yapmam. Peki neden? Neden? Ne yaptım da böyleyim, onun hayaleti peşimde, her yerde, Zeynep ellerimin arasındaydı cansız, kanının bulaşığı üzerinde bıçak belimde, kötüyüm, kötü hissediyorum, kötüyüm!

İki gün önce, iki gün önce, sesler, karanlığın içinden sesler iniltiler duymadan önce, gözlerimi kapadığımda birden kendimi başka bir yerde bulmuştum. Koridordaydım, karşımda, koridorun sonunda da aralığından beyaz ışığın yükseldiği büyük kapı vardı. Aralık kapıya doğru yürüdüm, yürümem gerektiğini biliyordum, ilk adımımı atar atmaz bir şey fırladı karanlıktan, sendeleyip savruldum. Bir adım daha attığımda diğer taraftan, karanlığın içinden bir başka şey gördüm aniden, eğilip dengemi kaybettim, başka tarafa savruldum. Sonra, sonra koşmaya başladım kapıya doğru, her taraftan birbiri ardına cisimler fırlıyor, canımı acıtıyor, ilerlememi engelliyordu, adım attıkça üzerime fırlayan cisimler artıyor, önümde, çevremde bir yığın oluyordu. Sonra her taraf kapandı, nefessiz, hareketsiz sıkışıp kalmıştım. Gözlerimi yakarışlarla, iniltilerle açtım.

Dizlerimi karnıma çekip akmasına izin verdim. İçimdeki tüm kötülüklerin akmasını istedim tuzlu yaşlara karışarak… Kurtulmayı her birinden, hafifleyip gökyüzüne yükselmeyi istedim. Bulutların üzerine

dönmeyi yine, hayallerimin arasına karışmayı, geride bırakmayı her şeyi...

Son verme duygusu mantığıma, düşüncelerime hızla nüfuz etti. Titreyen elimi arkamdaki bıçağın soğuk, demirden kabzasına doğru yavaşça götürdüm. Sırtımı dayadığım duvardan güç alarak sakince ayağa kalktım, bir çatırtı duydum sonra, ayağımın altından yükselmişti parçalanma sesi. Hızlıca ayağımı havaya kaldırdım. Hamam böceklerinden birini istemeden ezmiştim. Diğer elimin önünü arkasını çevirdim, yoktu, ayağa kalkarken düşmüş olmalıydı, onu istemeden ezmiş, öldürmüştüm. Üzerine doğru eğildim, diğer hamam böcekleri antenleriyle havada daireler çizerek çevresinde dolaştı parçalanıp beyaz-sarı suyu etrafa dağılmış, canını aldığım hamam böceğinin. Bir süre daha dolanıp durdular, sonra kanı emmeye, onu, parçalarını yemeye başladılar.

“Yardım edin!”

“Hayatımın çoğunu yaşamak istemeyerek geçirdim. Mutlu olduğum tek yer, bize bir şeylerin öğretildiği ve kafamı başka şeylere vermem gereken burası ya da kitap okurken veya sinemadayken. Ya da yatakta... Yalnızca var olmayı unuttuğum zaman mutluyum.”

Büyücü

24 Mart Perşembe

Kapı tık tıklanıp aralandı, “Hocam özür dilerim.”

“Geç kaldın,” dedi sertçe Cihan Hoca.

“Hocam…”

Başıyla geçmesini işaret etti Cihan Hoca, sonra sınıfa döndü tekrar, “Ne diyordum… Diyalog. Nedir diyalog? Eller!”

“Öykülerde, senaryolarda karakterlerin konuşmalarıdır… Düşüncelerini aktarmak için söyledikleri sözlerdir.”

“Peki, başka?”

“Sadece düşüncelerini değil, yani, bazen söylemek istediklerini söylemezler, söylenmesi gerekenleri söyler karakterler.”

“Güzel! Devam edelim. Biraz daha özelleştirelim,” gözlerini kısıp başını ufak ufak salladı Cihan Hoca, “Doğal diyalog nedir?” Hiçbir el kalkmadı, Cihan Hoca sınıfı taradı bakışlarıyla, “Yani demek istediğim, insanların konuşmalarının doğası nedir, nasıl konuşur insanlar?”

Elimi kaldırdım, “Daha çok kısa cümleler kurar insanlar günlük hayatlarında, az kelime kullanırlar… Söyleyeceklerini de beden diliyle desteklerler çoğu zaman.” Cihan Hoca başını salladı elleri belinde yürürken, “Mesela doğu milletlerinde beden dili çok fazla kullanılır, hatta kimi zaman gereğinden fazla, batıda ise daha kısıtlıdır kullanımı, daha sakince… sakince anlatırlar anlatacaklarını.”

“Lütfen sen!” dedi Cihan Hoca arkamdaki sıralara doğru, yerime oturdum.

“İnsanlar her zaman kısa cümleler kurmazlar, az kelime kullanmazlar. Yere ve konuya göre çok daha uzun konuştukları olur.”

“Evet, çok güzel. Görecelilik. Yere, konuya, zamana, duruma göre farklı konuşurlar. Örnek verir misin?”

“Mesela…” dedi kız, “Mesela doktor hasta diyaloğu… Hasta daha fazla konuşur, sıkıntısını anlatır daha fazla, doktor başıyla onaylar, gerekirse not alır ve daha kısa konuşan taraftır. Ama sosyal bir ortamda mesela, doktorun söyleyeceği... değineceğin daha çok şey vardır, daha fazla konuşması doğaldır.”

“Değinmek istediklerimden biri buydu. Arkadaşınızın dedikleri çok önemli, dikkate alın. Başka? Diyalogla ilgili… Eklemek istediği sözü olan?” Sınıftan ses çıkmadı, “Şu yere ve zamana konusunu açalım. Örneğin senaryo yazıyorsun, yazacağın türe, işleyeceğin konuya göre diyaloğun karakteri, doğası değişir. Mesela komedilerde kelime oyunları… Kelime oyunlarıyla espriler çok sık görülür ve konuşma, diyalog ağırlıklı metinlerdir. Ama aksiyon filmlerine gelirsek daha çok hareket ve dinamizm vardır. Diyalog daha sınırlıdır, olabildiğince azdır... Örneğin işleyeceğiniz konu: Bir

sporcunun hayatını beyaz perdeye aktarıyoruz, biyografik bir film. O kişiyi önemli yapan şey, yaptığı spor, yarışlarından kareler, kesitler ağırlıklı olacaktır. Çünkü merkezde o ve sporu vardır. Daha fazla örneklendirilebilir." Yukarı kaldırdığı eli havada daireler çizdi, "Şu diyaloglar ve senaryodaki oranı… Bana soracak olursanız ne kadar az diyalog o kadar iyi. Daha önce söylediğim, türe, konuya göre değişmekle birlikte, eğer görüntülerle, karelerle gösterebiliyorsanız diyalogları atın. Siz yönetmenlerin işi anlatmak değil göstermek. İçinizden geldiği gibi, istediğiniz gibi yazın, sonra baştan sona okuyun, gereksiz olanları atın. Görsellerle anlatın. Önünüze gelen senaryo metinlerinde de aynısı geçerli, gereksiz veya görsellerle anlatılabilir mi? Cevap evetse atın gitsin. Diyaloglar son çareniz olsun, görüntüleri, görseli kullanın."

"Hocam," diyerek el kaldırdı Hakan.

"Evet, lütfen."

"Diyaloğun doğasıyla ilgili…"

"Devam et."

"İnsanlar konuşurlarken dikilip kalmazlar, bir şeylerle ilgilenirler… Mesela çoğunlukla yemek yerler, belki yürürler…"

"Evet, çok doğru. Doğal diyaloğa çok güzel örnek. Siz hiç eli kolu oynamadan, bir şeylerle ilgilenmeden konuşan insanla karşılaştınız mı? Ya da kaç defa karşılaştınız? Bazılarınız sıfır diyecektir. Ya da dil bilgisine uygun konuşan, cümlelerinde düşüklük olmayan kaç insan vardır dışarıda? Etrafınızdaki diyalogları dinleyin, küçük bir çocuk nasıl konuşur, yaşlı bir kadın nasıl konuşur, nasıl hareket eder? Şaşırınca ne söyler, nasıl davranır? Farklı yaş gruplardan, farklı sınıflardan,

farklı mevkilerden, farklı mesleklerden insanlar aralarında nasıl konuşurlar, nasıl bir dil ve beden dili takınırlar?”

Elimi kaldırdım, “Bazen de insanlar konuşmazlar, sessizlik cevaptır.”

“Evet?”

“Yani nerede susup nerede konuşacağını tartar insan günlük hayatında. Bazen susmak gerekir sadece, o sessizlik birçok cevap barındırır içinde.” Başını salladı Cihan Hoca, ellerini beline koyup sıraların arasına girdi.

“Ve bazen de mesela sorulan her soru cevaplanmaz,” dedi Zeynep, “Bazen boşa düşer, havada kalır, kale alınmaz… Soru başka bir soruyla karşılanır ya da… küçük bir göz hareketiyle yanıtlanabilir.”

“Öykü diyalog ilişkisine gelecek olursak…” Cihan Hoca eliyle Zeynep’e oturmasını işaret etti, “Karakterler öyküyü bize anlatmıyorlar, öyküyü yaşıyorlar; biz sadece onları izliyoruz. Mesela iki arkadaş, yemek sahnesi, bizim bilmediğimiz bir konu hakkında konuşurlar, henüz tanımadığımız karakterler hakkında… Konuştuklarını anlamayız ama şunu hissederiz: Bu iki kişinin ortak bir geçmişi var. Mesela bir kaş hareketi yapar biri ve bir diğeri ona aynı hareketle cevap verir, ‘Sıfırcı Mustafa’ diye aynı anda bağırıp gülerler. Biz onların aynı okula gittiklerini, geçmişleri olduğunu anlarız. Onlar öyküyü yaşar ve biz sadece kısa bir zamanlığına, senaristin, yönetmenin göstermek istediği kadarına misafir oluruz, o kadar,” bir elini havaya kaldırıp parmaklarını yuvarlak bir şey tutuyormuş gibi açtı yukarıya doğru, “Onlar öyküyü yaşar,” önlerden biri elini kaldırdı, “evet?”

“Biz karakterleri büyük ölçüde söylediklerinden tanırız, seçtiği kelimeler, konuşma tarzı…”

“Aynen öyle. Karakterler kendisini, kim olduğunu en fazla sözlerinde ele verir.” Yanımdan geçip kürsüye doğru yürüdü Cihan Hoca, “Dersin başında ‘sadece düşüncelerini, bildiklerini değil söylenmesi gerekenleri de söylerler’ diyen arkadaşımız kimdi?” Sağ önden bir el havaya kalktı. “Bunları söylediğinden, dersin başından beri aklımı kurcaladı alttan alta…” elini kaldırana doğru yaklaştı, “Çok doğru söylediklerin. Bazen birçok şey söylemek istersin ve söyleyemezsin,” Cihan Hoca bana doğru baktı, “Bazen susarsın,” Sonra tekrar elini kaldırana ve daha sonra sınıfa döndü, “Ama en çok da senden söylenmesi beklenenleri söylersin, söylemek istemediklerindir bunlar çoğu zaman. ‘Nasılsın?’ diye sorarlar, basit bir ‘iyiyim’le savuşturursun. Ama kötüsündür, problemin vardır, açmak, paylaşmak istemezsin, sadece senden bekleneni söylersin… Basit bir ‘iyiyim’ dersin sadece. Birçok problemle boğuşursun belki, iyiyim deyip geçiştirirsin. Üst üste gelmiştir hepsi... Hiçbir şey hayal ettiğin gibi olmaz çünkü hayallerde aksiliklere yer yoktur. Ama hayat aksiliklerle doludur. Onlarla boğuşursun. Bilirsin, içinden çıkılmaz problemler içindesin, ama yine de inanmak istersin bir şeylere. İnanmanın içinde öyle istemek de vardır. Bilmek nettir, kişiden bağımsızdır. İnanmanın içindeyse duygular vardır, diğer ihtimalleri kapı dışarı etmek vardır.”

Cihan Hoca’nın sesi titredi son kelimelerde; gözleri sabit, sınıfın arkasındaki pencerelerde asılı kaldı son sözlerini söylerken. Bu konuşan işte, bu konuşan gerçek Cihan Hoca’ydı. O hepsi planlı programlı gibi görünen hareketler, kurulan cümleler gibi değildi. İçinden geldiği gibi konuşmuştu, hissettiği gibi; duygularının esiri olmuştu sözleri.

“Aranızda Pi’nin Yaşamı’nı izleyen var mı?” On kadar el havaya kalktı. “Yaşanan kötü olaylardan sonra gerçeği baştan yaratma ve ona inanma. Ve sonunda hangisi gerçek olan hangisi hayal, bilemeyiz. Hepsi birbirine karışır, tercih sizin. Pi, film boyunca yine kendisiyle karşı karşıyadır, kendisiyle savaştadır; yaptıklarını unutmak, bir yerde affedilmek için, belki tanrı tarafından...” Cihan Hoca, başını yukarıya kaldırdı, “Ya da,” sınıfa döndü tekrar, “İçindeki... Ruhu tarafından affedilmek için... Kendi kendisini affetmek için birçok dine inanır, onların gerekliliklerini yerine getirir. Ve bu bizi şuraya getirir: Öğretiler, inanışlar, hayaller insanların hayata karşı geliştirdikleri savunma stratejileridir. Kötü olana karşı hayal gücümüzün verdiği tepkidir. Pi, yaşamak için bir sebep bulmak ister, kurtuluş arar yaşadıklarından sonra... Kurtuluşu inanmakta bulur, olabildiğince fazla inanmakta. Yaşamak için sebep bulmak dünyanın en zor işi. Pi, biz öyküden ayrılırken bulmuş gözüküyordu.”

Hayallerde aksiliklere yer yoktur, ama hayat aksiliklerle doludur. Beni anlatan sözlerdi bunlar! Cihan Hoca’yı da mı anlatıyordu? Çok mu benziyorduk onunla? Pi’nin Yaşamı… Söylediklerinin çoğu havada kaldı benim için, en kısa zamanda izlemeliydim Pi’nin Yaşamı’nı. Benim hayatım da belli ki onunkine benziyordu.

Cihan Hoca’nın telefonu çaldı, “Üzgünüm arkadaşlar, sessize almayı unuttum,” telefonu açıp kürsüye doğru yürüdü, “evet… Hıhı… Dediğim gibi yap. Bensiz halledemez misin? Tamam... tamam, geliyorum.” Telefonu kapatıp kürsüye bıraktı, “Arkadaşlar çok üzgünüm. Birkaç aksilik çıkmış, gitmem gerekiyor.

Gelecek hafta erken başlayalım... bir saat kadar. Çıkabilirsiniz."

Sınıf hareketlendi, defterler, kitaplar hocanın söylediği sözlerin derinliklerinde kaybolmuş olmanın verdiği dünyadan kopuşla yavaş yavaş kapandı. Hemen herkesin gözlerinden yıkılan düşüncelerinin üzerinde kurulan yenilerin, yeni fikirlerin yükselişi okunuyordu. Ön sıralarda biri dikkatimi çekti, hocaya doğru yürüdü.

"Hocam-"

"Gelecek hafta sor olur mu? Yolum uzun."

***

"Dondurma ısmarlamak nereden çıktı bakalım?"

"Çocukluğumdan. Havalar ısınır ısınmaz dondurma fikri düşüncelerimi ele geçirir. Özellikle de vanilyalısını çok özledim, aklımdaydı." Dersten sonra, Zeynep'le aramızdaki buzları eritmek istedim. Sanki bana soğuk gibiydi. Benden kaçtığını hissediyordum uzun zamandır. Ona yanlış bir şey yapmak istemezdim, onu kaybetmek istemezdim asla. Şu birkaç haftalık eksikliğini bile öyle derinden hissetmiştim ki! Dondurmalar benden dediğim halde gönülsüz davrandı başta, ama zorla da olsa ikna ettim. "Pi'nin yaşamını izlemiş miydin?" deyip külahtan dondurmamı yalarken Zeynep'e döndüm.

"Evet, ama baya oldu. Bu kadar derin düşünmemiştim izlerken. Birçok ayrıntıyı-"

"Bak bak eriyor," gözlerimle parmaklarına aklan dondurmayı gösterdim.

"Ben senin kadar hızlı yiyemiyorum."

"Bu iş bir sanat," dedim gururla, "bu yetenek herkese verilmez, şansına küs." Minik bir gülümseme yakalamayı başarmıştım, içim kıpır kıpır oldu birden, kalbine açılan kapıyı aralamıştım! Aramızdaki buzlar elindeki dondurma gibi erimeye başlamıştı bile! Ama buzları sebebini çok merak etsem de sormak istemiyordum. Biliyordum ağzını bıçak açmazdı yine. Hem de başa dönerdik birden.

"Birçok ayrıntıyı kaçırmışım. Alegorik filmmiş, sembollerle yüklü. Ben hemen hepsini kaçırmışım-"

"Bu sefer öbür taraftan kaçıyor!" Minik parmakları bembeyaz olmuştu, "Ama kime söylüyorsam bazıları beceriksizdir!" Yolun ortasında durdu aniden.

"Giderim bak!"

"Tamam tamam, hepsini geri aldım. Bir daha böyle konuşmak yok," yüzündeki sinir çizgileri silindi, yürümeye başladı gözleri elindeki külahta, "Beceriksizliklerini kendime saklayacağım, açık etmek yok!"

"Şu elimdeki dondurmayı görüyor musun?" Başımı aşağı yukarı salladım çekinerek, "Peki tüm yüzün bununla kaplansın ister misin?" Başımı iki yana salladım gülerek, "O zaman sus!" Küçük bir çocuk gibi başımı önüme çevirip külahtan dondurmamı yalamaya devam ettim. "Aferin uslu dur, şımarıklık yok! Demek ki sana iyi davranmaya gelmiyor, bundan sonra böyle."

İşe yaramıştı, hafif güldür, sonra damarına bas, ortada buz falan kalmasın! Tatlı ılık sular ve içini ısıtan güneş çıksın ortaya!

Surların karşısındaki dondurmacının önünden yürüyüp Ulusal Egemenlik Meydanı'nı boydan boya geçmiştik, sahafların olduğu ara sokağa girip yokuşu tırmanmaya

başladık. Etrafta çeşitli ikinci elciler, antika eşya satan dükkânlar da vardı. Sahafların önündeki sepetlerde artık kimselerin yüzüne bakmadığı kasetler, bitpazarı gibi irili ufaklı envai çeşit eşya; yıpranmış, adı hiç duyulmadan unutulmuş yazarların kitapları vardı. Gözüme tozdan ve güneşten sararıp solmuş tabela ilişti.

"Burada sahaf mı vardı?"

"Nerede?"

"Hemen şu bakkalın bitişiğinde, arada." Boştaki elimle zar zor okunan sahaf yazısını gösterdim. Bir süre dediğim tarafa baktı, bir şey demeden durdu olduğu yerde.

"Bilmiyordum. Girelim mi?"

"Şimdiye kadar hep senin daha önce uğradığın yerlere gittik. Bu sefer ilk ben olacağım," deyip sahafa doğru hızlı hızlı adımlamaya başladım. Dükkânın camları toz içindeydi.

"Kolay gelsin!" dedim nefes nefese. Gözlüğü burnunun ucuna kaymış yaşlı adam cevap vermeden elindeki kitabı okumaya devam etti. Ben dikilmiş adamı izlerken Zeynep girdi kapıdan, bir adama bir bana baktı bir süre, arkamdan dokundu, soru sorar şekilde belirdi yüzündeki çizgiler, alt dudağımı öne çıkarıp omuzlarımı kaldırdım, hafifçe başımı salladım. Ben adama bakmaya devam ederken Zeynep kolumdan çekiştirdi, eliyle içeriyi gösterdi. Başımı gösterdiği tarafa çevirince donup kaldım tekrar. Küçük, dar kapısından eğilerek girmek zorunda kaldığım sahafın ucu sonu gözükmüyordu! Her taraf kitap doluydu! Her raf dolup taşmıştı, kitaplıkların önünde de üst üste dizilmiş bir yığın cilt vardı. Ben öyle dikilmiş beklerken Zeynep aralara karışmıştı bile, gözüm kitaplıkların üstünde "sinema", "senaryo" yazılarını aradı. Dil kitapları, sözlükler vardı sağ yanda,

parmaklarımı üzerlerinde gezdirerek sözlükler bölümünü bitirdim. Hemen arkasından “felsefe” başladı, onun sağ çaprazında “tarih” yazıyordu oraya doğru adımlarken Zeynep el salladı ileriden, beni çağırdı. Çok güzel bir el yazısıyla yazılmış “sanat” yazan bölümün önündeydi Zeynep. Sararıp solmuştu çoğunun kapağı, soyulmuştu hemen hepsinin isimleri.

Kitapları incelemeye koyulduk: senaryoları, senaryo tekniği kitaplarını, eleştiri metinlerini. Başımı kaldırdığımda “edebiyat” yazan yerden elinde kitaplarla göründü Zeynep. Hasan Âli Yücel Klasikleri vardı elinde, bordo ciltle kaplanmışlardı; kırklı yıllardan… Ben onları almış incelerken Zeynep arkasındaki elini çekti.

“Bak ne buldum!” Pi’nin Yaşamı vardı elinde!

“Kitaptan mı uyarlamaydı film?”

Kaşlarını kaldırıp başını salladı, “Evet öyle.”

“Hemen alıp okumak istiyorum,” deyip kitaba uzandım, elini kaçırdı.

“Önce ben gördüm.”

“Peki, Zeynep Hanım, ama unutmayız!”

Yaklaşık bir saat kadar kaldık dilsiz insanların arasında. Dilsizlerdi, çünkü okuyucuya muhtaçlardı. Okuyucu ses verdiğinde ancak açılırdı dilleri, ya da sadece okuyanın zihninde yankılanırdı kelimeler.

“Artık gitsek mi?” dedi Zeynep, “güneşi beraber batıralım.”

“Başka zaman yine gelmek lazım,” dedim elimdekileri rafa bırakırken.

Çıkışa doğru yaklaşırken gramofon sesi yükseldi kulaklarımda, tahta tabureye oturmuş altmışlarında kısa beyaz saçlı kadını gördüm sonra, konuşma sesleri de daha anlaşılır hale gelmeye başladı adımladıkça. Tam

masaya yönelmek üzereyken durdurdu beni Zeynep, kolumdan tutup kitaplığın arkasına doğru çekti, işaret parmağını dudaklarına doğru götürüp susmamı fısıldadı bir yandan. Başımı kitaplığın arkasından hafifçe uzatıp baktığımda, dişisinin etrafında kur yapan erkek kuş gibi pervane olan adamı görünce istemsizce sırıttım. Elindeki tatlı tabağını kadının önüne bıraktı, hemen yan tarafındaki çaydanlıktan çay doldurup koydu bardağı kadının önüne. Bunları hepsini yaparken bir gözü de arada eliyle saçlarını düzelten yaşlı kadındaydı. Hareketlerine can gelmişti sanki… Gençleşmişti adam, gülümseyerek kadına bakıyordu konuşurken. Zeynep de hemen benim önümden başını uzatmış onları izliyordu.

"Zeynep Hanım, bu kitaplar bu hafta geldi, gencin biri ne kadar verirsin, deyip bıraktı masanın üzerine."

"Öyle mi?" dedi kadın, adamın gösterdiği kitaplara uzanıp incelemeye başladı, ama onun da bir gözü etrafında pervane olan erkek kuştaydı.

"Adaşmışsınız," diye fısıldadım.

"Hişt," dedi Zeynep istifini bozmadan, gözü onlardaydı.

"Değerini biliyor musun bunların dedim, paraya ihtiyacım var dedi, bana hava hoş tabii, öyle değil mi?" kadın başını salladı. "Bakın bakın Zeynep Hanım, ne kadar güzel korunmuşlar, birkaçında var yine bir şeyler ama olur o kadar, öyle değil mi?" Kadın başını salladı yine.

"Güneş kaçıyor," diye fısıldadım, Zeynep de adaşı gibi başını salladı. Öne adımlayıverdi birden.

"Şu kitabı alacaktım," deyip masaya bıraktı, adam kitabı eline alıp gözlüğü burnunu ucuna indirdi.

“On beş lira yeterli!” dedi. Bizi görünce ilk girdiğim zamanki ciddi haline büründü. Kadın da yandan yandan bize bakıyordu.

“Benim ismim de Zeynep,”

“Öyle mi? Ne güzel,” diye cevapladı yaşlı kadın gülerek, mutlu gözüküyordu, etrafında dört dönerek kur yapan erkek kuştan olsa gerek! Sesi de aynı şekilde o yaşlılara özgü titremeyle çıkıyordu

“Hediye paketi yapabilir miyiz?” diye sordu Zeynep parayı uzatırken.

“Hay hay küçük hanım,” dedi adam, “Zeynep ne kadar güzel bir isim! Öyle değil mi delikanlı?”

Gülümseyerek başımı salladım, “Kime hediye edeceksin?” dedim Zeynep’in kulağına eğilip.

“Eğer uslu durmaya devam ederse meraklı çocuğa,” dedi fısıltıyla.

“‘Balık’ diye fısıldadı,
‘ölene kadar peşini bırakmayacağım.’”
Yaşlı Adam ve Deniz

14 Nisan Perşembe

“Bilge, Bilge!”

“Benim suçumdu, ben varım diye güvendi. Ben… Ben.”

“Neden yaptın Bilge, neden yaptın?” Üzerinde Bilge’nin kanı olan kırık bardağı fırlatıp attım.

“Göğsü kan içindeydi, konuştukça kan süzülüyordu gözlerinden... Gözlerinde acı vardı.” Bileğinden oluk oluk kan akıyordu Bilge’nin.

“Kendinde değilsin Bilge!” Belimden kemeri çıkardım, omuzunun altından dolayıp sıktım.

“Neden yaptınız dedi, neden?”

“Kim dedi, ne oldu?”

“Arabaya gitmek için... koridoru hızlıca… hızlıca geçip giriş kapısına döndük. Oradaydı, oradaydı Zeynep.”

“Zeynep?”

“Göğsünde kan vardı, gözlerinden… gözlerinden damla damla kan süzüldü konuştukça. Size hiç zarar vermedim, bana neden kötülük yaptınız dedi, gözlerinde acı vardı.”

“Ne… Ne oldu? Ne yaptınız Zeynep’e, söyle!”

“Geçen sene bu zamanlar, vizelerden önce... Ders çalışalım dedi, beni çağırdı Hakan. Evine gittim, içeri girince kokuyu almıştım, içki kokuyordu… ilk başta çekindim, ama sonra… Girdim.”

“Zeynep! Zeynep!”

“Sonra Ahmet’le Yekta geldi, ellerinde içki şişeleri vardı. Gitmek istedim, sen içmezsin dediler. Ama uzun zamandır… uzun zamandır da içmiyordum, dayanamadım... Bana da verin dedim. Hepimiz içmeye başladık, sonra hepsi yanıma oturdu birer birer, bana dokunmaya, saçımla oynamaya başladılar, ama hala kendimdeydim, aralarından kalkıp kapıya yürüdüm. Gitme diye yalvardılar, gitmem gerekirdi ama… kaldım biraz daha… İlk önce Ahmet sarhoş oldu. Onunla dalga geçmeye başladık.”

“Zeynep diyorum, Zeynep’e ne yaptınız?”

“Ahmet’le Zeynep yakınlardı, sevgili gibilerdi. Ahmet’in elinden telefonu alıp mesaj attılar Zeynep’e... İçtiğimiz eve, Medeniyet Mahallesi'ne çağırdılar. Ahmet engel olmaya çalıştı ama… kendinden geçmişti, yüzü gözleri kıpkırmızıydı, köşeye yığıldı. Kapı çaldı, sarhoş Yekta’yı görünce Ahmet’i sordu Zeynep, gidecek oldu, içeri çağırdım onu, kendimde değildim. Beni görünce içeri girdi, yanıma oturdu. Yalan söyledik, Ahmet sen gelmeden sızdı, dediler, lafa tuttuk, zorla içirdiler... İki bardak sonra içki etkisini gösterdi, bünyesi çok zayıftı. Yekta yanına oturdu, saçlarıyla oynadı, boynunu öpmeye başladı, bir eliyle bacağını okşuyordu.” Bilge birden susup başını diğer tarafa çevirdi, gözlerinden yaşlar süzüldü. “Zeynep’i de alıp çıkmalıydım oradan... yapmadım, izlemek istedim, kendimde değildim.” Birbirini ardına yaşlar döküldü yanaklarına.

“Nasıl izin verdin? Nasıl yaptın? Onlara engel olmalıydın! Zorla içirmişler ona, zorla!

“Ayağa kalkıp karşı koltuğa geçtim. Hakan diğer yanına oturdu, o da öpmeye başladı. Zeynep karşı

koymaya çalıştı; ellerini, bacaklarını tuttular… Zorla içirdiler daha da. İyice sarhoş oldu Zeynep. Hakan kamera alıp geldi, çekmeye başladı her şeyi... Sonra o da… o da aralarına girdi. Sabah olduğunda Zeynep'in ağlayışına uyandım, başım çatlayacak gibiydi. Uzun uzun ağladı Zeynep... Sonra sessizce çıkıp gitti."

Bilge'nin yanına, duvarın dibine oturdum; başımı koyu gri karanlığa, tavana çevirdim. Pantolonun emmeye başladığı kanın ılıklığını hissediyordum.

Bunca zamandır… Bunca zamandır o sessizliği… Hâlbuki ne kadar güzeldi, ne kadar iyiydi... Tek bir kötü söz dahi duymadım ondan, kimseye zararı olmadı, kimseye! O bunları hak etmedi. Kötülük kokuyordu her taraf, tiksinti duyuyordum onlardan. Nefret ediyordum! O bunları hak etmedi. Hepsi dönmeye başladı kafamda, onunla geçirdiğim onca güzel zaman, birden sessizliğe büründüğü anlar... Meğer her anını gölgeleyen sakladığı sırrın iğrenç bedeniymiş. Dalıp gittiği anlar o şerefsizlerin kokan nefesleri geliyormuş burnuna; ona acı veren, ona hayatının en kötü anını yaşatan, onu yakalayıp zorlayan kirli elleri hissediyormuş bedeninde. İçi acıyormuş, üzülüyormuş bunca zamandır. Demek bizi bir araya getiren buymuş, ikimizin de içi acıyordu.

Hepsini hak ettiler o zaman! Hepsini hak ettiler! Kanlı salyalarda boğulmayı, sinirden kendilerini bitirmeyi, yalvarıp yakarmayı, başımı Bilge'ye çevirdim, ölmeyi hak ettiler!

Umurumda değildi hiçbir şey, ne olacaksa olsundu! Bilge'nin başı benden tarafa düştü. Çekilmek istedim ilk anda, pislik kanına bulansın istedim her tarafı. Ama yapamadım. Yapamıyordum, yapamıyordum! Bu ben değildim! Ne zaman sinirim yükselse adalet duygum

ondan önce davranıp onu sindiriyordu. Bilge, eğer bana anlattığı gibiyse o şerefsizler kadar suçlu değildi. Ölmeyi hak etmiyordu.

Karşı odaya gidip masanın örtüsünü yırttım, kesiğin üzerine bastırmak için Bilge'ye doğru döndüğümde, Bilge'nin yanında, kalktığım yerde, küçük bir çocuk başını dizlerinin arasına sıkıştırmış, ağlıyordu. Ona doğru yaklaştıkça geçmişin kapısı yavaş yavaş aralandı zihnimde. Elimi uzatarak ona doğru yürüdüm... O çocuk... O çocuk bendim! O günün kıyafetleri üzerimdeydi!

Annem elimden tutmuştu, kalabalığın içinde ilerlemeye çalışıyorduk. Sonraki anı kırıntısında kalabalığın içindeydim, annemi bulamıyordum, yoktu! Sonra kaldırımın üzerinde oturuyordum, kırıntılardan bir diğeri buydu. Aynen böyleydim, saçım, başım, kollarım, üzerimdekiler… Hayatımdaki en çaresiz, en kaybolmuş hissettiğim andı. Hıçkırarak ağlıyordum, nefesim kesiliyordu; saatlerce devam etmişti.

Kendime doğru kollarımı uzattım… yok oldu! Ellerim zangırdamaya başladı yine, ağrılar şimşekler halinde kafamda çakıyordu. Deliriyordum, onlar... onlar gibi, Hakan gibi, Yekta gibi. Ama benim suçum yoktu ki! Ben kimseye zarar vermedim. Özellikle Zeynep'e, asla zarar vermedim. Sevginin en temiz haliyle, karşılık beklemeden sevdim. En yakın arkadaşımdı o benim.

Titreyen ellerime rağmen yırttığım bezi bileğine sarıp bastırdım.

"Bilge, Bilge uyan Bilge!" Bez çok inceydi, hızla masaya gidip tüm örtüyü çekip aldım, arkamı döndüğümde donakaldım olduğum yerde. Bilge'nin hemen arkasında… Duvardaki her bir şekil, her bir renk

kendi içine çekilerek daireler çizerek birbirine karışıyordu. Birbirine karışan, şekil değiştiren, dönen daireler halinde burkulan duvar yapışkan ellere dönüşüp Bilge’ye uzandı, bedenini sarmaya başladı.

Yapışkan ellerin arasından çekip aldım Bilge’yi; eller birbirine dolanıp bütünleşti. Duvarın zeminle birleştiği yerden dalgalanan kızıl-sarı ışıklar yükseldi gürleyerek. Bilge’yi kucağıma aldım. Ter damlaları bir bir dökülmeye başladı gözlerime, duvarlar fokurdayarak kaynıyor, zift gibi simsiyah ellere dönüşüp bize doğru uzanıyordu.

Sesler yükseldi her taraftan, unutulmuş kadim bir dilin ezgisi vardı kelimelerde, kadınlar… kadınlar söylüyordu şarkıyı! Kadim şarkının ahengi gürleyen ışıkla, kaynaşan duvarlarla bir oluyor, onları yönetiyordu. Fokurdayan duvardan damlalar kıvılcımlanarak saçılıyor, düştüğü yerleri yakıyor, dumana boğuyordu. Kucağımda Bilge’yle koşmaya başladım, koyu gri örtüyü yararak geçerken nefesim kesildi, zehirli, geniz yakan dumanı çekiyordum ciğerlerime, öksürük nöbetine tutuldum. Dumanı tüten kollar ayaklarıma dolanıyor, tavandan omuzuma, başıma düşüyor, gitmemi engelliyordu; dokunduğu yeri yakan eller tırnaklarını ruhuma saplayıp söndürerek çekiyor, arada ben, yalpalayarak merdivenlere ulaşmaya çalışıyordum.

Aşağı kata indim, keşfettiğim kırık kapıya tekme atıp içeri girdim. Kucağımda Bilge, sonu karanlığa gömülen spiral merdivenin başındaydım. Ne yapacaktım? Aşağı gidemezdim, çıkış yoktu, sıkışıp kalırdım. Geri geri adımlayarak çıktım, evin giriş kapısına döndüm, belki bir ihtimal, belki biraz daha zorlarsam…

Burası, burası sessizdi, bu kat bıraktığım gibiydi. Bilge'yi duvarın kenarına koydum, kolundaki kemeri gevşettim... Ses? Çocuk sesi? Başımı koridorun sonuna çevirdim, sırtı bana dönük çocuk şarkı söylüyordu, üzerinde mavi tulum vardı. Hatırladığım en eski anı… elimde oyuncak, ne olduğunu bulanık, şarkı mırıldanıyordum; önümdeki perde açık kapıdan süzülen rüzgârla dalgalanıyordu hatıramda. Arkadan biri yaklaşıp çocuğu kucağına aldı, yüzünü göremedim kadının. Karşıdaki odaya götürdü onu, oraya doğru adımladım. Hasta yatağında yatan adamın… yaşlı adamın yanına bıraktı. Oda… oda değişmişti, doğduğum evin odası, anıyı yaşadığım odaydı... Karşıda perde havalanıyor, önünde ben duvara dönük şarkı söylüyordum, arkamdaki yatakta uzanan teni sararmış yaşlı adam gülümseyerek beni izliyordu. Geri geri yürüyüp çıktım odadan.

Bir el omuzuma dokundu. Gri gözleri sıvılaşmış akıyordu, Yekta'ydı! Başka bir el başımdan, saçımdan tutup çekti, Hakan'dı; diğer eliyle boğazımı sardı, kulaklarından, ağzından kanlar süzülüyordu. Ellerimle ittirip çıktım aralarından, gözlerim onlarda, geri geri Bilge'ye, kapıya doğru gittim. Ayaklarını sürüyerek üzerime, bana doğru geliyorlardı, üstleri kir, kan, salya içindeydi, yırtılıp paramparça olmuştu kıyafetleri, her yerleri açıktaydı.

Kapıya tekme, yumruk, omuz… Gücüm yettiğince zorladım, faydasızdı, hiçbir şey olmadı. Bilge'yi kucağıma aldım tekrar. Duvarlar erimeye başladı, tablolar bir bir yere çakıldı, içlerinden başlar gözüktü sonra, bana doğru dönüktü her biri! Doğrudan bana bakıyorlardı! Elleri çıktı ardından, etrafa tutunarak güç

alıp bedenlerini çektiler yukarıya doğru, doğrulmaya başladılar art arda.

Tablodan çıkanlar, oldukları yerden bana baktılar sadece... sadece izlediler. Gözleri, yüzleri bomboştu. İfadesizdi. Ciltleri… renkleri soluktu, bembeyazdı. Diğerleri, Yekta ve Hakan, üzerime üzerime gelmeye devam ediyordu.

Pes etmeyecektim! Belki yukarıda, belki en üst katta bir çıkış olabilirdi, camı kırıp atlayabilirdim. Bulduğum kapı gibi bir kapı daha olabilirdi! Devam etmek zorundaydım, pes edemezdim. Her şeye rağmen devam etmek zorundaydım!

Merdivenlere son gücümle atılıp canımı dişime takarak çıktım basamakları. Hedefim dışında, gideceğim yer dışında hiçbir şey yoktu aklımda. Sonda! Sonda kurtuluş olabilirdi, en üst katta... Sadece devam etmek zorundaydım, son gücümle devam etmek...

Katları geçtikçe işittiğim kadim şarkının kuvveti artıyordu. Kalbim patlayacak gibiydi, boğazım, dudaklarım kurumuştu, başım dönüyordu, ayaklarımdaki kuvvet kesiliyordu devam ettikçe. Sona doğru yaklaştıkça içimdeki korku azalacağı yerde artmaya başladı. Ya kurtuluş yoksa... Kapı, çıkış, bir ihtimal yoksa? Boşunaysa her şey?

Son kata çıkan merdivenlerin başında soluğum kesildi. Duvardan güç alarak ilerlemeye çalışıyordum, ama takatim kalmamıştı. Çıkış yoktu, çıkış yoktu! Her şey boşunaydı. Devam etmek manasızdı, olduğum yerde beklemeliydim olacakları. Ayaklarımda kalan son gücü de çektim, olduğum yere bıraktım kendimi.

“Bilge, Bilge…” Nabzını kontrol ettim, zayıf da olsa hala atıyordu. Bileğini kaldırıp göğsüne bıraktım,

kolundaki kemeri biraz daha gevşettim. Ama neden, zaten son gelmişti, neden hala uğraşıyordum ki? Kabullenmiştim olacakları, kollarımın arasında solan ikinci hayat olacaktı Bilge. İlk önce Zeynep… Gözlerim sulandı, "Zeynep!" Önce o kayıp gitmişti ellerimden. Ona duyduğum sevgiyi de alıp gitmişti. Zeynep'e sevmeyi unuttum demiştim, artık sevemediğimi. Ondan, kaçıp geldiğim kişiden, peşimden dolanan hayaletin sahibinden sonra sevmeyi unuttuğumu söylemiştim Zeynep'e. Yalandı, hepsi yalandı. Zeynep'i seviyordum, o, onun yeri hep ayrıldı, tanıştığımdan beri başkaydı benim için, diğerlerinden farklıydı. Hiçbir karşılık beklemeden, tertemiz seviyordum onu. Ama şimdi sevgisini de alıp gitmişti, yoktu… Yükselip yıldızlara karışmıştı.

Şimdi de Bilge, söyledikleriyle bütün bildiklerimi, tahminlerimi yıkmıştı, gerçeği, aynı zamanda hiç aklıma gelmeyeni anlatmıştı bana, doğruları göstermişti. Şimdi o da ellerimin arasında soluyordu, onu da kaybediyordum.

Birbirini yiyen böceklerden farksızdık. Burayı da böcekler yarattı. Yaptıklarının bir bedeli olduğunu biliyordu, bile bile yaptı eziyeti, o yarattı intikamı. Her yalan doğrusuyla birlikte yaşıyordu, haklıydım. Burası gerçeklerin dünyasıydı, doğruların... Burada yalana yer yoktu. Yalnızca ebedi intikam ateşi yanıyordu etrafımızda, insan etini yakıyor, eritiyordu. Koridorun sonuna, pencereye doğru baktım. Hava aydınlanıyor, karanlık gece koyu maviye çalıyor, yıldızlar gitgide sönüyordu. Merdivenin başına çevirdim gözlerimi, bileklerine kadar inen beyaz elbisesiyle bir kadın ayakta duruyordu! Ay ışığının düştüğü merdivenin başında, dik basamakların en sonunda dikilmiş, hareketsiz bekliyordu.

Omuzlarından yukarısı karanlıkta kalıyordu, yüzünü seçemiyordum.

“Zeynep?” diyebildim sadece, soluğum kesildi sonra, tepki yoktu. Dikkatlice baktım, kolları, duruşu, vücudu… Sonra omuzuna düşen sarı saçları fark ettim. Zeynep değildi.

“Bilge?” Bir elim Bilge’nin boynundaydı. Belli belirsiz de olsa hala atıyordu nabzı.

Yüzü… Gözleri karanlıkta kalsa da hissediyordum, doğrudan bana bakıyordu. Üzerine düşen ay ışığının kuvveti azalacağı yerde artıyordu, beyaz elbiseden yansıyan parıltılı ışık gözlerimi almaya başladı. Elimi gözlerime siper ettim.

"Estragon: Daima bir şey buluruz, değil mi Didi, bize varolduğumuz izlenimini verecek?"
Godot'yu Beklerken

31 Mart Perşembe

"İnsanın gidecek yerinin olmaması… kötü."

"Kaç demiştin?"

"Yetmiş iki veya yetmiş dört. İkisinden biri. Yetmiş iki ya da yetmiş dört yapımı. Fransız filmiydi, boşluğuma mı geldi nedir, yeni izledim sayılır ama adı aklımdan çıkmış." Zeynep'in parmakları elindeki telefonun ekranında gezdi, "hayır, yazarın adını da hatırlayamadım."

"Yok çıkmadı."

"İşte, tek kurtuluşu yazacağı kitap yazarın. Başka şansı yok devam etmek için. Evine kapanıyor, yalnız bir adam zaten, arayanı soranı da yok... gideceği bir yer yok. Sonra... kitabı yazmaya başladığı gece, ne yazsa gerçek oluyor, odanın içinde yaşanmaya başlıyor her şey."

"Çok ilginç filmmiş, hiç duymamıştım. Düşün bakayım."

"Düşüneyim bakayım," karton bardağı ağzıma götürdüm, birkaç yudum aldım kahveden. Karşımdaki yol kalabalıktı bugün. Bazı bölümlerin vizeleri başlamış sınavdan sınava gelenler doluşmuştu kampüse. Kantinde bile kapıya kadar kuyruk vardı.

Gözleri ellerindeki telefonda, notlarda olanlar yoğunluktaydı. Bazıları bugünkü sınavlarını halletmiş

olacak, durağa doğru iniyordu. Durak tarafından çok daha büyük bir yığın koltuk altlarında kitaplar, ellerinde notlar bizim fakülteye dönüyor, kalan yarısı da yukarı devam edip yolun sonundaki Eğitim'e gidiyordu. Herkeste telaş vardı; yorgunluk, bezginlik akıyordu suratlarından, hareketlerinden…

Neydi şu filmin adı? "Yok, gelmedi aklıma." Zeynep'in bakışları da kalabalığa karışmıştı, "hop uzaylı!"

"Buldun mu?"

"Yine dinlemiyoruz! Söyledim ya aklıma gelmedi."

"Ne bu afra tafra? Hayırdır?" Sesi ciddiydi.

"Yok canım ne tafrası, küçük bir sitem tanesi."

"İyi aferin uslu çocuk."

"Aslında unutmak âdetim değildir, hiç unutamam. Bir yandan güzel... senaryolar yazmak istediğim için… Cihan Hoca'nın da dediği gibi neyin nerede lazım olacağı belli olmaz. Ama…" Kalabalığa döndüm yine, "Hatırlamak istemediklerim de aklımdan çıkmıyor böyle olunca." Zeynep bana doğru döndü, gözlerime baktı kısa bir süre.

"Hiç mi?" Başımı iki yana salladım.

"Hiç... Bazen keşke hiç hatırlamasam diyorum, unutkan olsam… Unutsam her şeyi."

"Sil Baştan!" dedi, sesi titredi sanki.

"Keşke…" Tekrar yola döndü Zeynep, "ama sen de biliyorsun ki kader son kararı verecektir yine," çenesini ellerinin arasına alıp kaldı öylece.

"Hiç öyle mi?"

"Neredeyse hiç." Kahveden birkaç yudum daha aldım, "Cihan Hoca demişken," kolumdaki saate baktım, "gelmek üzeredir." Zeynep hiç istifini bozmadı ben ayaklanırken. "Cihan Hoca diyorum."

“Zorunda mıyız?”

“Sence?”

“Değiliz de… Kalkmak istemedi canım. Ama isim babanı bekletmek istememen normal.”

Ona doğru eğildim, “Bak dostum, bu isim mevzusunu çözmüştük, ille de devam edeceğim diyorsan seni kucağıma alır sınıfa kadar götürürüm.”

“Bunun neresi kötü, nasıl tehdit bu?”

“Sınıfta kocaman geri dönüşüm kutusu var, biliyorsun değil mi? Tam da senin boyutlarında.” Ayağa kalkıverdi.

“Ha şöyle, aferin uslu kız.”

Kantinin kapısından girip boydan boya geçtik, fakülteye bağlanan kapıdan çıkıp merdivene döndük.

“Bir kere, o kutu benim boyutlarımda değil!”

“Doğru, senden bir tık daha uzundur.” Zeynep’in yumruğu omuzuma indi, “yavaş kız sakin!”

“Geri al!”

Omuzumu ovuşturdum. “Aldım aldım.”

Birbirimizi yandan yandan süzerek koridoru yürüdük, sınıfın kapısını tutup Zeynep’e baktım, “‘Yalnız yazarın yazdıkları yaşanır!’ Nasıl? Nasıl özet cümlesi, kısa, öz... Olanı net bir şekilde anlatıyor, tüm açıklığıyla!”

“Ama ismini bile hatırlamıyorsun.”

Gözlerimi kısıp başımı salladım, “Evet öyle tatsızlıklar yaşanabilir, olağandır,”

“Hıhı... evet evet,” diyerek sınıfa adımladı Zeynep.

Sırama oturur oturmaz Cihan Hoca girdi kapıdan, düşünceli gibiydi, her zamankinden ağır hareket ediyordu. Kürsüye yönelip kitapları topladı, çantasına koydu. Ceketini çıkaracak oldu, sonra vazgeçip klimanın kontrol ekranının olduğu duvara yürüdü, dalgın gibiydi. Bir eli başında kurcaladı ekranı, sonra kürsüye yürüyüp

çantasına koyduğu kitaplardan birini çıkardı. Aralarında fısıldaşan birkaç kişi hariç Cihan Hoca'nın hareketlerini takip ediyordu tüm sınıf.

"ANLATMA, GÖSTER!"

Cihan Hoca tahtanın ortasına bunları yazıp arkasını döndü. "Görüntülerle, görsellerle düşüneceksiniz, sizin işiniz bu. Yönetmenin, senaristin işi belki de en temelde aynen budur. Sinema anlatacağını görsellerle anlatır, senaryo anlatma değil gösterme işidir, bu işte başarılı olmak isteyen kişi de görsellerle düşünmelidir. İşte buraya kadarını her sinema, senaryo tekniği kitabında bulabilirsiniz. Bense size çok işinize yarayacak bir düşünme yöntemi daha göstereceğim." Öne, sınıfa doğru adımladı Cihan Hoca, "Bana bir kişi lazım… Gönüllü?" Hemen iki sıra önümden, pencere kenarından el kalktı, "Gel bakalım." Cihan Hoca elindeki kalemi verdi, "Tahtaya geç lütfen, büyükçe KİTAP yaz ve daire içine al."

"Şimdi sizlerden kitap deyince aklınıza gelenleri hiçbir eleştiri süzgecine tabi tutmadan söylemenizi istiyorum."

"Kâğıt!" dedi ortalardan biri elini kaldırıp.

Cihan Hoca, kalemi verdiğine doğru döndü, "Daireden ok çıkartıp kâğıt yaz."

"Yazı!" dedi bir başkası.

"Yaz lütfen," dedi Cihan Hoca, "aynı şekilde, ok çıkar,"

"Kapak,"

"Kelem,"

"Defter,"

"Bilgi,"

“Bu kadarı yeterli. Şimdi… Bu anahtar kavramın çağrıştırdığı kelimeleri döktük. Yapmamızın sebebi ise şuydu… Her zaman aklında görselleştiremeyebilirsin, senaryo yazarken, önüne geleni okurken, onu işlerken veya çekim planı hazırlarken… Olmaz, tıkanabilirsin ve bu seni anlatmaya sürükler ki biz bunu istemeyiz, bu en son çaredir.” Cihan Hoca tahtaya döndü, “Şimdi YALNIZLIK yazar mısın?”

“Kirli ev”

“Hızlı kavradık,” dedi Cihan Hoca.

“Bulaşıklar!”

“Tek başına yemek yeme,”

“Tek başına dolaşma,”

“Durağan, bitkin hareketler,”

“Dağınık saç ve kıyafetler,”

“Sessiz ev,”

“Yeterli. Demek istediğim bu! Senaryo yazarken, ‘Mehmet çok yalnızdır’ demeyiz, ‘Mehmet tek başına yemek yer’ ‘Mutfağında bulaşık yığını vardır’ ‘Ev sessizdir’ deriz ve yalnızlığı görselleştiririz. Bu sahneleri ekranda gören seyirci Mehmet’in yalnız olduğunu anlar… HASTA yaz lütfen.”

“Hastane odası,”

“Sarı ten,”

“Diyaliz merkezi,”

“Beyaz maske,”

“Öksürmek,”

“Hap!”

“Hasta yatağı”

“Halsizlik,”

“Yeterli! Demek istediğimi anladınız değil mi?” Herkes başını salladı. “Sinopsiste öyküyü özetlerken ‘Merve

hastadır' diyebiliriz ve en fazla dört yüz beş yüz kelimede tamamlarız. Ama sahneleri betimlerken işimiz aynen bu, 'Merve hap kutularını masaya boşaltır. Hapları art arda yutar' 'Merve hastane odasındadır' 'Merve diyaliz makinesine bağlıdır' gibi gibi. Çoğaltılabilir... Hastalığı görselleştirdik!" Cihan Hoca, arkasına döndü, tahtadakine teşekkür edip yerine gönderdi, "Bu yöntemi öykü yaratırken ve akışını, nasıl devam edeceğini planlarken de kullanabilirsiniz... Ama bu tavsiye hayat kurtarır, çok işinize yarayacaktır."

"Bu aynı zamanda izleyiciyi öyküye çekecektir," deyip elimi indirdim.

"Evet, çok doğru... Anlatmak izleyicinin o çözme, takip etme duygusunu ortadan kaldırır."

"Ne olduğunu, ne yaşandığını anlamaya çalışan izleyici de birden kendini öykünün içinde buluverir."

Beni onaylar şekilde başını hafifçe yana eğip kaldırdı Cihan Hoca, "İstediklerimizden biri de bu." Ellerini önünde birleştirdi, "Size küçük bir tüyo daha..." Kaşları yukarıya doğru kalktı, " Zamanı durduranlar daima hayranlık verici olmuştur: resim, heykel, sinema, kitaplar... Sinemanın bu gücünü hatırlayın, elinizdeki bu gücü aklınızdan çıkarmayın," bir kolunu yana açtı, "eğer yeteri kadar iyi bir öykü yazabilirsen sonsuzlukta yerini alabilirsin."

"Sonsuzluk dediniz? Sonsuzluk bu kadar çok istenmeli mi ki?"

"İlk önce sen cevap ver... Neden istenmemeli ki?" Ne diyeceğimi bilemedim, donup kaldım bir süre Cihan Hoca ifadesiz yüzüyle bana bakarken. Aniden kafamdaki koyu renk bulutlar dağılıverdi.

“Belki, belki daha önemli şeyler vardır, yaşadığımız anı… yaşadığımız anı sonsuza çevirmek gibi, bunun için her anı en güzel hale getirmeye çalışmak gibi.”

“Anlar! Anlar çok önemli. Belli bir yaşı geçtikten sonra insanın tek hobisi geçmişi özlemek olur. Bu böyledir… Yani haklısın. Bu anlarda… geçmişte bizi çeken bir şeyler var. Güzel günlere dönme isteği, benim yaşlarıma geldiğinizde daha iyi anlayacaksınız, insanın en büyük arzusu olur. Aslında belki de bu yüzdendir sonsuzluğu bu kadar önemsemem... zamana bağlı kalmadan yaşayacak olanlara inancım bundandır.” Cihan Hoca kolundaki saate baktı, “yine de saydıklarım dışında kalanlar hala zamanın kontrolünde. Bugünlük bu kadar yeterli. Zaten erken başladık, yoruldunuz. Çıkabilirsiniz.”

Nasıl bu kadar yerinde konuşabiliyordu ki? Bu kadar karmaşık, anlaşılması zor kavramları birkaç cümlede açıklayıveriyordu? Hem de bu kadar dalgınken bile yapıyordu bunu! Hayran olmamak elde değildi. Şu “hayranlık” kelimesini hocayla tanıştığımdan beri hayatımda kullanmadığım kadar kullanmışımdır! Hele bir de şu teknik, gerçekten hiçbir kitapta buna rastlamamıştım! Tahtadakilerin hem fotoğrafını çektim hem de hızlı hızlı not aldım. Son kelimeleri yazmak için başımı kaldırdığımda Zeynep kapıdan çıkıyordu. Seslendim ama duymadı, devam etti. Hızlıca defteri kapatıp ayağa kalktığımda pencereye döndüm bir an, Cihan Hoca telaşlı şekilde merdivenleri inip otoparka doğru yürüyordu. Arabasına bindiğinde, yanındaki koltukta karaltı gördüm. Arabada biri vardı, kadın… Genç bir kadın gibiydi. Araba hareket edince bir adım geri attım. Pencerenin hizasına gelince duraksadı birden. Birkaç saniye bekleyip devam etti.

"Zeynep! Zeynep!" Durağın yakınında yakalamıştım onu. Bana doğru dönüp durdu, "seslendim sınıfta da,"

"Efendim?"

"Sınıfta da seslenmiştim sana, duymadın!"

"Kusura bakma, aklım başka yerdeydi sanırım."

"Olduğu yerde ben yokmuşum öyleyse." Güneş gözlerini alıyordu, göz kapakları kısılmış hızlı hızlı açılıp kapanıyordu beni beklerken. Siper ettiği elini indirdi yanına gelince. "Hemen gidiyor musun?"

"Gitsem iyi olacak." Canı sıkkın gibiydi,

"Güneşi batırırdık beraber?"

"Yorgunum ya," İkimizin yola doğru uzanan gölgelerine kaydı gözlerim bir anlığına, kızıl güneşin kapladığı yolda biri uzun biri kısa iki siyah gölge bizi taklit ediyordu.

"Dondurmalar yine benden! Bak herkese yapmam bunu."

"Gideyim ben."

"Peki, nasıl istersen," üzerine gitmek istemedim, "durakta otobüsün gelene kadar beklesem?" Başını salladı. Durağa doğru adımladık beraber, durağın uzak köşesinde Bilge vardı, başımla selamladım onu, Zeynep'le boş yere geçip yan yana oturduk. Derin derin nefes aldım birkaç defa, "Hava da pek güzel!"

"Evet öyle," Gözleri ayaklarındaydı.

"İnsan, tabii bence, bu havalarda atmak ister kendini sokaklara, denize nazır yürümek ister uzun uzun… Tabii bence."

"Yürümeyi seviyorsun değil mi?"

"Çok!"

"Neden?"

“Neden? Neden neden… Kendimi iyi hissediyorum sanırım. Bir kitap okumuştum, geçen sene, basitçe anlatıyordu ki bulunduğun yerde ve gideceğin yerde seni bekleyen sorumluluklar vardır, yapman gerekenler… Katlanman gerekenler... Ama yolda… Yolda kuşlar kadar özgürsün!”

“Sonunda yine de dönmek zorundasın, o ‘sorumluluklara’”

“Biliyorum ama yine de teslim olmak istemiyorum sanırım, çok meraklılarsa onlar beni yakalasın!” Zeynep’e dönüp hafifçe gülümsedim. O da gülümseyecek gibi oldu sanki ama gülümsemedi, başını tekrar ayaklarına çevirdi.

“Sonsuza kadar kaçamazsın Shakespeare.”

“Ben de kaçabildiğim kadar kaçarım.” Yolun sonundan sesi geldi önce, sonra kendisi göründü otobüsün.

“O zaman vedalaşalım.”

“Hayır olmaz.”

“Neden?”

“Ayrı kalacaklar vedalaşır, biz ayrı kalmayacağız ki! Aklım sizde olacak leydim, yarın bedenen de burada dikilip sizi bekliyor olacağım.”

“Ya unutursan?”

“Biliyorsun kolay kolay unutmam.”

Gözlerini yere çevirdi birden, sonra yolun karşısına doğru baktı, “Peki ya gelmezsem?”

“Sen gelene kadar dikilirim, kuşlar da üzerime yuva yapar.” Gülümsetmeyi başarmıştım!

“O zaman geleceğim.”

“O zaman bekleyeceğim leydim.”

Otobüs durağın önünde durdu. Zeynep camın arkasından bana bakarken bir kolumu karnıma yapıştırıp

diğer kolumu yana açtım, eğildim, tiyatrocu selamı verdim otobüs hareket etmeye başlarken. Kafamı kaldırdığımda bir saniyeliğine bakışını yakaladım, belki güneşten belki başka şeyden, gözleri ışıldıyor; dudaklarının kenarındaki çizgilere yana, yukarı çekilmiş tatlı tatlı gülümsüyordu.

14 Nisan Perşembe

Fakültenin önünden geçen yolun sonuna... sonundaki parka doğru ayaklarım yerden kesilmiş gibi süzülerek gidiyordum. Orada, ağaçların altındaki bankta... O oturuyordu! Dirsekleri dizlerinde, yüzü ellerinin içine gömülüydü. Birden yanında bitiverdim. Ağlıyordu... Ona uzanan elim havada asılı kaldı.

“Ağlama, ağlama lütfen,” kesik kesik nefes alıyor, gözyaşlarına boğuluyordu. “Neden ağlıyorsun?”

“Üzgünüm çok üzgünüm.”

“Üzülme, lütfen üzülme,” tek dizimin üzerine indim. “Seni öyle görünce... yanında biriyle görünce... kalbim acıdı,” Elim başına doğru uzanacak oldu, dokunamadım, üzerinde gezindi sadece, parmaklarımın gölgesi düştü başına, “sana sarıldığımda… sana her sarıldığımda içime çekip almak istedim seni, belki hiç ayrılmayalım diye, belki başka bir şey ama… istedim bunu, benim bir parçam olmanı istedim. Sonra kötü günler başladığında, yani o günden sonra, kaçtım, dayanamadım... Ama artık çok geçti, isteğim gerçekleşmişti, ben olmuştun bile. Her yere sürüklüyordum seni, birden karşımda bittin hep, bazen filmdeki kızdın, bazen önümdeki masadaydın, bazen de doğrudan bana bakar, beni izlerdin uzaktan. Seni sadece ben görürdüm, her yerdeydin. Senden kaçmaya çalışsam da her yerde sen vardın, çünkü her yerde seni arıyordum, yani kendimi. Sonra, sana olan sevgimi unutur gibi oldum, yani sevmeyi... ama yalandı. Hiç unutamadım, kendimi kandırdım, sevmeye devam ettim... Peki, ama neden? Biz tartışalı daha bir hafta bile olmamıştı,” Ağlayış sesleri daha da yükseldi, kesik

nefesler derinleşti, acıyla aktı gözyaşları. “Yoksa… yoksa biz daha ayrılmadan?”

“Üzgünüm… çok üzgünüm…”

Ayağa kalktım, başımı yukarıya kaldırdım. Rüzgârın salladığı ağacın dalı başımı okşuyordu ilgiyle... Sadece ben kendimi değil... O da beni kandırmıştı. Evet, şimdi gerçekten ben olmuştu… Yine yalan, yine yalan, yine yalan! Başım dönmeye başladı, midem bulandı; sesini duydukça her bir yanıma fırlayan acı katlanarak artıyordu. O, oturduğu bank, etraftaki ağaçlar, park… Adım adım küçüldü gözümde, gitgide ufaldı. Siyah bir nokta oldu ufukta, gözden kayboldu sonra. Arkama bakmadan koşmaya başladım, kaçmaya başladım gerçeklerden.

Uyuma uyanma... Uyuma uyanma, uyuma uyanma, sonra tekrar, sonra tekrar. Korna sesleri, otobüs, bezgin suratlar, bezgin suratlar. Sarı sokak lambaları, koşan sevgili, kocaman sarılma. Kaç kaç! Kovalayan yok, kovalayan yok. Bir parça çikolata, birbirine sarı çiçekler atan sevgililer. İç titreten soğuk, terleten sıcak. Islak, küçük öpücükler, tenimde dolanan parmaklar. Nefese karışan, küçük, kesik sıcak nefes. Ter, damla damla, yaş, bağır bağır! Üst geçit üst geçit, güneş batıyor kocaman. Arkandan geliyor. Kaç kaç! Kovalayan yok, kovalayan yok. Sonra tekrar, sonra tekrar. Uyuma uyanma uyuma uyanma uyuma uyanma.

“Seni affetmek istiyorum diye sayıklıyordun?” Gözlerimi bomboş ve parlak odaya açtım. Kolları dizlerinde, ellerini kenetli, öne doğru eğilmiş Cihan Hoca vardı sol yanımda, başka hiçbir şey yoktu. Dört bir tarafı gösteren büyük pencerelerden giren ay ışığı her yanı

griye boyuyordu. “Seni affetmek istiyorum diye sayıkladın?”

“Hayır, onu asla affetmeyeceğim.”

“Kimi?”

“Önemli biri değil.” Gözlerim, yüzüm ıslaktı, tuz tadını dudaklarımda hissediyordum. Cihan Hoca dikilip arkasına döndü, odanın sonundaki pencerelere doğru ilerledi. Duvardan güç alarak ayağa kalktım, titriyordum, oda buz gibiydi. “Kimsin sen?” Ona doğru ilerledim, “Kimsin dedim?” Başım, vücudum kan ve sinirle yoğruluyordu. “Cevap ver! Cevap ver bana… Bu ev, burası, bu yer?”

“Dışarıdan farksız,” sesi dümdüz çıkmıştı.

“Zeynep’i sen öldürdün! Sen!”

“Hayır, ben öldürmedim.”

“Zeynep, Zeynep’in hiçbir suçu yoktu, hiçbirini hak etmedi. O... O hak etmedi.”

“Hâlbuki dinliyor, anlıyor gözüküyordun.”

“Onun suçu yoktu... yoktu! Ona zorla sahip olmuşlar, o dayanamazdı, dayanamadı da zaten. Onun yüreği kaldırmazdı.”

Omuzunun üzerinden bana baktı, “Cehennem boş diyen sen değil miydin?”

“Ben hiçbir şey demedim! Bu saçma adı bana sen taktın, ben hiçbir şey demedim!”

“Burada sadece odalar var, herkes duvarların dışında.”

“Neden yaşattın bunları bana, Zeynep’e.”

“Hiçbir zaman anlamadın değil mi? Anlamayacaksın da.”

“Bilmece... Onda mı cevap?”

İşaret parmağını pencereye, gökyüzüne doğru uzattı, “Yücelere giden yol ahmaklardan geçer. Boşlukları siz doldurdunuz.”

“Neden bizi bu oyuna zorladın, neden yaşadık bunları? Neden bu kötülük, neden bu acı, neden? Ne yaptık biz sana? Neden oynadın bizimle? Zeynep de ben de suçsuzduk. Ben... ben hiç kimseye zarar vermedim, vermem.” Gözlerim doldu, görüşüm bulanıklaştı, “Ben sadece… Ben sadece hep mutlu olmak istedim.”

“Sana bunu vadeden olmadı.”

“Hiç üzülmek istemedim.”

“Bunu vadeden olmadı.”

“Ben... ben sadece-”

“Kendini acındırmayı bırak! Sana hiçbir halt vadeden olmadı! Umudu sen yarattın.”

Derinden, çok derinlerden gelen yaşlardı bunlar. Ruhumdaki çiziklerden, ruhuma saplanan tırnakların açtığı yaralardan süzüldüler, dolup taştılar, oluk oluk aktılar yanaklarımın üzerinden.

Yaşadığım dünya… Gözlerimi kapattım. Deniz kenarındaydım, lacivert deniz dalgalıydı, gökteki siyah kuşlar birden donup kaldılar havada, sonra cansız birer et parçası gibi kendi etraflarında dönerek kızgın lacivert dalgalara çakıldılar. Arkalarındaki, gökyüzündeki gri bulutlar kabuk kabuk oldu, soyulup döküldüler aşağılara doğru… Her yer, her şey kurudu, canı çekildi sanki, ufaldı, toza dönüp rüzgâra karıştı, dağıldı hepsi. Dünyam... Bildiğim dünya yoktu artık. İnandığım dünya yoktu. Sürekli düşündüğüm geçmiş artık yoktu, anılar, bildiğim her şey yavaş yavaş yok olan kum tepeleri gibi silinip gidiyordu.

Gözlerimi açtım tekrar, “Zeynep… Zeynep’i nereye götürdün?”

“Gitmesini istediğin yerde, ait olduğu yerde.”

“Bilge, aşağıda, aşağı katlarda yaşadıklarım, eriyen duvarlar, burası... Delirdim mi? İlaç mı içirdin bize?” Ses gelmedi, “Yoksa gerçek miydi hepsi… Burası… Burası düşündüğüm yer mi?”

“Yine de devam etmekten geri durmadın.”

Duraksadım bir an, “Başka seçeneğim yoktu.”

“Her zaman başka seçeneğin vardır. Sen devam etmeyi seçtin.” Elim belime gitti hemen, yerinde yoktu.

“Bıraktım kendimi yere, gücüm kalmadı, sonuna kadar devam edemedim.” Sessizlik...

Sağımdaki pencereye doğru yaklaştım, burası en üst kattan da yukarıdaydı, her yer ayaklarımın altındaydı sanki. Düşündüğüm gizli kapı… Gerçekten vardı demek ki... Bir oda daha vardı. Ama bomboştu, soğuktu, parlaktı.

Kulaklarımda acının ve çaresizliğin dalga dalga yayılan çınlamaları yankılandı. “Ne yapacaksan yap artık! Daha fazla acı çekmek istemiyorum.” Arkasını döndü.

“Her şey sensin. Her zaman sendin. Gerçeği görmek zorundaydın. Unutmayı öğrenmek zorundaydın.”

“Bu son mu?”

Bana baktı bir süre daha, sonra tekrar arkasını döndü, elinin içini cama dayadı, dışarıyı izlemeye başladı. Pencereden tarafa döndüm ben de, avucumu onun gibi cama yapıştırdım. Başımı yıldızlarla bezeli gökyüzüne çevirdim.

Okurlar için iletişim: hamzaalikorkmaz@yandex.com

Çalışmamı beğendiyseniz destek olmak için:
IBAN TR68 0006 4000 0013 3002 2958 36
Hamza Ali Korkmaz